Ετος Δ'. | Ἐκδίδεται τῇ 1/13 καὶ 15/27 ἑκάστου μηνός. | Ἐν ΛΕΙΨΙΑι τῇ 1/13 Φεβρουαρίου 1885 | Τιμὴ ἐτησία προπληρωτέα εἰς χρυσόν. Φρ. χρ. 40. Μάρκ. 32. Ῥούβλ. 16. | Αρ. 91.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Τὰ στενὰ τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου ἐν Ἀχαΐᾳ. — Περὶ τῆς σχέσεως τῶν ἐπιστημῶν πρὸς ἀλλήλας, καὶ ἰδίᾳ περὶ τῆς ὑψίστης ἀρχῆς αὐτῶν (συνέχεια). — Τὸ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστήμιον (συνέχεια). — Ἡ πόλις Βάρνη ἐν τῷ Εὐξείνῳ Ποντῳ. — Ἡ πριγκήπισσα. Διήγημα (τέλος). — Ποίησις· Βασιλικῇ Λ., Τῇ φίλῃ Λευκαδίᾳ. — Ἡ νυμφικὴ ἐσθής. — Ἐν Ἀβυσσινίᾳ. — Ὁ ζωγράφος Βενζήρ. — Ἡ ἐν Δρεπάνῳ ναυμαχία. — Ὁπλίτης Μεξικανὸς ἐκ τοῦ στρατοῦ τοῦ Μοντεζούμα. — Μνημόσυνον Π. Βράϊλα Ἀρμένη ἐν Κερκύρᾳ. — Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. — Γραμματοκιβώτιον.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Τὰ στενὰ τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου. — Ἡ πόλις Βάρνη. — Τὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως Ἰωάννου τῆς Ἀβυσσινίας. — Ὑδροφόροι ἐν Ἀβυσσινίᾳ. — Τὸ φρούριον Ἀδί-Τεκλὰρ ἐν Ἀβυσσινίᾳ. — Ἡ οἰκία τοῦ Ῥᾶς-Ἀλλοῦλα ἐν Ἀβυσσινίᾳ. — Ὁπλίτης Μεξικανός. — Ἡ ἐν Δρεπάνῳ ναυμαχία. — Ῥωμαϊκὴ πεντήρης.

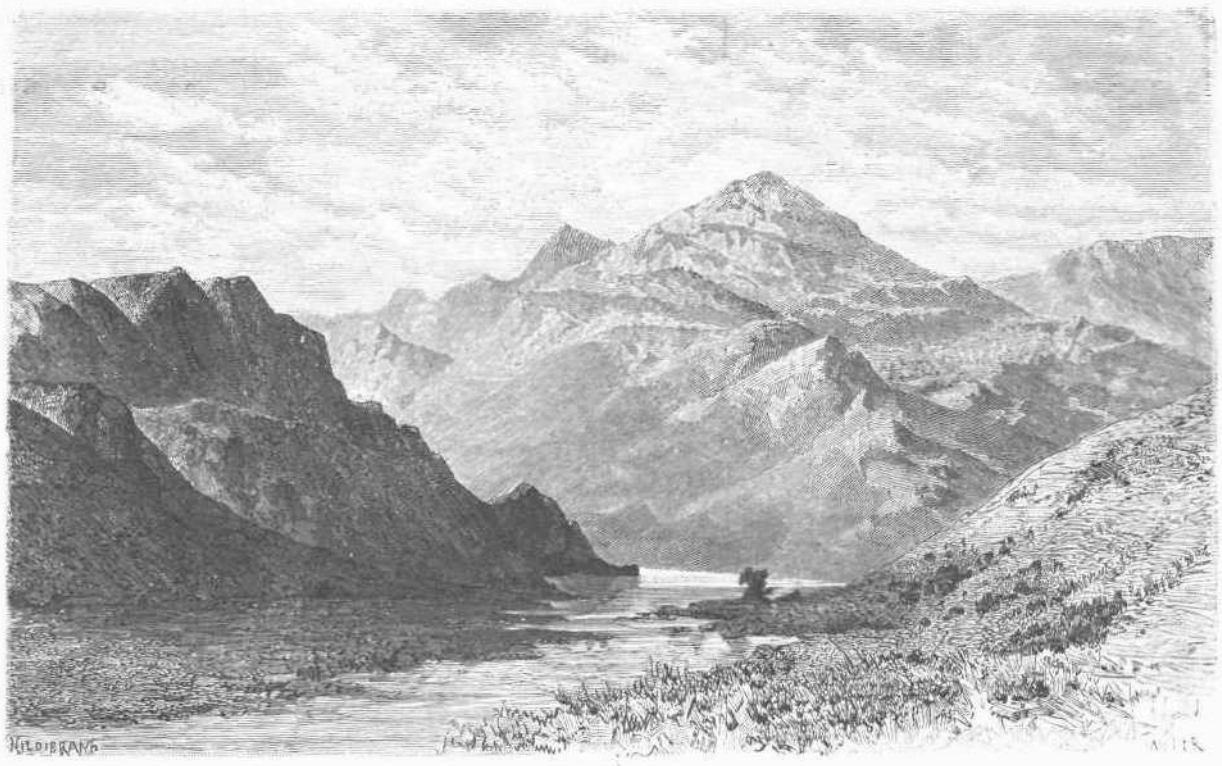

ΤΑ ΣΤΕΝΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΠΗΛΑΙΟΥ.

ΤΑ ΣΤΕΝΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΠΗΛΑΙΟΥ ΕΝ ΑΧΑΙΑι.

(Μετά εἰκόνος, ὅρα σελ. 289.)

Πρὸς βορρᾶν τῆς καλῆς Ἀχαΐας
Κρημνωδῶν σειρὰ βράχων ὑψοῦται·
Βλέπουν οὗτοι μὲ ὄψεις ἀγρίας
Πρὸς τὸ ἄπειρον, μέγα κενόν·
Ἐκεῖ χαῖνον τὸ μέλαν σφηνοῦται
Τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου στενόν.

Φάραγξ εἶναι στενὴ καὶ ζοφώδης,
Ὡς τι χάσμα ἐν μέσῳ ὀρέων,
Ὅπου ὄμβροι χαράττουν πετρώδεις
Ἀποτόμων στροφὰς ἀτραπῶν·
Φωλεὰν τὴν νομίζεις ὀρνέων,
Κατοικίαν βροντῶν κι' ἀστραπῶν.

Εἰν' ἐσπέρα· ἀτμὸς ἐπιστέφει
Τῶν βουνῶν τὰ ἀγέρωχα ὄρη·
Πρὸς ὀυσμὰς συνωθοῦνται τὰ νέφη.
Καταιγίδος δεινῆς οἰωνοί.
Μετ' ὀλίγον τὸ φῶς θὰ ἐκλείψῃ,
Θὰ σιγήσῃ καὶ πᾶσα φωνή.

Ὅταν πάλη στοιχείων ἐγγίζῃ
Ὅλ' ἡ φύσις σιγᾷ καὶ νεκροῦται·
Καὶ ἡ πλάσις αὐτὴ ἀτενίζει
Πρὸς φαντάσματα μαύρων σκιῶν·
Ὁ ἀὴρ καταπίπτει, θολοῦται
Ὡς ἐν τρόμῳ κι' αὐτὸς δειλιῶν.

Τῆς θυέλλης ἡ λύσσα μυκᾶται·
Τρέμει ὅλον ἐκ βάθρων τὸ ὄρος,
Καὶ ἡ γῆ κλονουμένη βρυχᾶται
Ἐν σεισμῷ κεραυνῶν βροντωδῶν.
Νὰ διέλθῃ τολμᾷ ὀδοιπόρος
Τὴν μονήρη ἐκείνην ὁδόν;

Τίς ἀφόβως ποτέ θ' ἀντικρύσῃ
Τὸν δεινὸν τῶν Ἀτοιχείων ἀγῶνα;
Τίς τολμᾷ πρὸς ἐμπρὸς νὰ χωρήσῃ,
Ὅταν βράχοι, γιγάντων σκιαί,
Τὰς διόδους φρουροῦν τὸν χειμῶνα,
Ὡς τοῦ ᾅδου φρικταὶ σκοπιαί;

Ὁ τοῖς ὄρεσι θέσιν ὁρίσας
Καὶ τοὺς ὄγκους τῶν βράχων στηλώσας·
Ὁ τὰ ὕψη, τὰ βάθη χωρίσας
Δι' αὐτῶν πρὸς ἡμᾶς ὁμιλεῖ,
Κ' ἐν τοῖς πλάσμασι τούτοις τὰς τόσας
Θαυμαστάς του δυνάμεις δηλοῖ.

* * *

Πλὴν παρῆλθεν ἡ θύελλα· νέα
Ἡ πρωΐα σκιρτᾷ, ἀναθάλλει·
Ζωοφόρος φυσᾷ καὶ ἀκμαία
Τοῦ ζεφύρου γλυκεῖα πνοή,
Κ' ἐν τῇ φύσει ἀπέραντον πάλλει
Νέον σθένος καὶ νέα ζωή.

Ἐπιστέφει ἀκτὶς τοῦ ἡλίου
Τῶν ὀρέων καὶ πάλιν τὰς ῥάχεις,
Αἱ κοιλάδες πληροῦνται ἠπίου
Φέγγους· λάμπουν ἐν πάσῃ πτυχῇ
Τοῦ ἐδάφους χρυσόλοφοι στάχεις,
Καὶ τοῦ δάσους τὸ ᾄσμα ἠχεῖ.

Ὁ δὲ ἄνθρωπος βλέπει, θαυμάζει,
Πλήρης θάμβους τὸ γόνυ του κλίνει,
Συγκινεῖτ' εὐσεβῶς, κι' ἀνακράζει
Πρὸς τὰ ἔργα τῆς Θείας χειρός·
"'Εν θυέλλῃ καθὼς κ' ἐν γαλήνῃ
Μέγας εἶσαι, Θεέ, κι' ἰσχυρός!"

Ἰ. Π.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΧΕΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΠΡΟΣ ΑΛΛΗΛΑΣ

ΚΑΙ

ΙΔΙΑι ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΥΨΙΣΤΗΣ ΑΡΧΗΣ ΑΥΤΩΝ.

Ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Κ. Καλοζώμη.

(Συνέχεια.)

Τὴν θεωρίαν ἡμῶν ὅτι ὁ Θεός ἐστιν ἡ ὑψίστη ἀρχὴ εἰς ἣν ἀποβλέπει ν' ἀφιχθῇ πᾶσα ἐπιστήμη ἐπιῤῥώνυσι τὸ ὅτι ὁ Θεὸς γινώσκει τὰ πάντα καὶ οὐδὲν ἀγνοεῖ. Διότι μόνος ὁ Θεός ἐστι πατὴρ τῶν φώτων καὶ πηγὴ νοερὰ πάσης ἀληθείας καὶ παντὸς φωτισμοῦ. Αὐτὸς εἰςδύει εἰς τὰ ἐνδότατα τῆς καρδίας καὶ γινώσκει καὶ αὐτὰ τὰ μυστικώτατα ἑλατήρια ὅλων τῶν διαβουλίων καὶ ἐνεργειῶν ἡμῶν. Αὐτός ἐστι παντογνώστης καὶ τῆς ἀληθοῦς σοφίας παροχεύς. Τοιαύτης δὲ οὔσης τῆς ὑψίστης σοφίας πᾶς τῆς ἐπιστήμης λάτρις ἐπιζητεῖ ἐν τῇ τῶν ἐπιστημῶν θεραπείᾳ ἵνα ἀνέλθῃ μέχρι τῆς ἀνωτάτης θεωρίας καὶ γνώσεως, καὶ μέχρι τῆς ἀρχῆς ἐκείνης ἥτις περιέχει ἐν ἑαυτῇ πᾶσαν θεωρίαν καὶ γνῶσιν καὶ ἐστὶν ἡ ἀληθὴς σοφία. Ὀδεύων δὲ πρὸς τὸ μέγα τοῦτο κέντρον, πρὸς τὴν ἀνεξάντλητον ταύτην πηγὴν τῆς γνώσεως καὶ σοφίας, διέρχεται οὗτος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ταύτῃ τὰς βαθμίδας τῶν διαφόρων θεωριῶν, καὶ ἐνθάδε ἀνιχνεύων ζητεῖ ἵνα ἀνεύρῃ σὺν ἄλλοις ἐν τῇ μεγάλῃ ποικιλίᾳ τῶν ὄντων ἐν τῇ διηνεκεῖ καὶ κανονικῇ κινήσει τῶν διαφόρων σωμάτων καὶ ἐν γένει τοῦ σύμπαντος κόσμου τὴν ἑνότητα καὶ τὸν ἐσωτερικὸν αὐτῶν σύνδεσμον τὸν τεθέντα αὐτοῖς ὑπὸ τῆς θείας χειρός, ὡς καὶ τὸν νόμον ἐκεῖνον καθ' ὃν ταῦτα ἄγονται ὑπ' Αὐτῆς εἰς τὸ οἰκεῖον τέλος. Ἐν δὲ τῇ ἐπιστημονικῇ αὐτοῦ ταύτῃ πορείᾳ καὶ ἐρεύνῃ κατοπτευομένης καὶ τῆς ὑθιαῖς τοῦ κόσμου διατάξεως διαβλέπει οὗτος διὰ τοῦ εὐσεβοῦς ὀφθαλμοῦ ὅτι οὐδὲν ἕτερόν ἐστι τὸ πληροῦν καὶ ζωοποιοῦν τὰ πάντα ἢ αὐτὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Οὐδὲν τὸ συγκρατοῦν καὶ κινοῦν καὶ διέπον αὐτὰ ἢ ἡ πανσθενὴς δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου. Μωρὸν δὲ λίαν ἅμα καὶ ἀσεβές ἐστι τὸ ἀποδέχεσθαι, ὥς τινες φρονοῦσιν, ὅτι ὁ κόσμος κινεῖται καὶ διαπλάττεται ὑπὸ ἀφύχου τινὸς μηχανισμοῦ, ἢ τυφλοῦ ὀργανισμοῦ, ἢ καὶ ὑπὸ τυφλῶν τινων καὶ ἀσυνειδήτων δυνάμεων, καὶ μὴ ἀναγνωρίζειν ὑπέρτατον λογικὸν καὶ αἰώνιον πνεῦμα, ὅπερ κυβερνᾷ αὐτὸν καὶ διέπει. Θάνατος ἀληθῶς ἤθελεν εἶσθαι διὰ πᾶσαν ἐπιστήμην, διὰ πᾶν ἐπιστημονικὸν πνεῦμα, ἐὰν διαρρηγνῦον συνῳδὰ τῇ φύσει αὐτοῦ τὸ ἐξωτερικὸν περικάλυμμα τῶν πραγμάτων καὶ ὄντων καὶ διεισδύον καὶ μέχρι τῶν μυχαιτάτων αὐτῶν εὕρισκεν οὐδαμοῦ πνευματικὸν βίον, οὐδαμοῦ συγγενὲς πνεῦμα, ἢ μόνον τυφλὴν ὁρμὴν τοῦ αὐτομάτου, ἢ καὶ σκοτεινόν τι κράτος δυνάμεων ἀλόγως καὶ ἀσυνειδήτως ἐνεργουσῶν. Ἀλλ' οὐχ οὕτως ταῦτα ἔχουσι, διότι πᾶν τὸ περὶ ὑμᾶς, καὶ ἡ κανονικὴ πορεία τῶν διαφόρων σωμάτων, καὶ ἡ θαυμασία ἁρμονία ἡ ἐπικρατοῦσα ἐν γένει ἐν τῷ σύμπαντι, καὶ τὸ ἐταστικὸν ὑλέμμα τῶν ποικίλων δοκιμασιῶν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, καὶ ὁ ἔνδον ἡμῶν ἀδυσώπητος κριτής, ἡ συνείδησις ἡμῶν, ἤτοι ἡ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου ἐνοικοῦσα αὕτη ἀκτὶς τοῦ ἀπείρου, ἡ ἀποκαλύπτουσα ἡμῖν τὴν ἰδέαν τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀγαθότητος, του καθήκοντος, διαπρυσίως μαρτυροῦσι περὶ τῆς ὑπάρξεως ὑπερτάτου ὄντος, ἄλλως τε δὲ τί ἤθελεν εἶσθαι τότε ἡ φύσις αὐτὴ ἄνευ Θεοῦ; βεβαίως οὐδὲν ἄλλο ἢ σῶμα τι ὡραῖον μὲν καὶ ποικίλως ἐστολισμένον, ἀλλ' ἄνευ κεφαλῆς καὶ καρδίας, σῶμα κινούμενον μέν, ἀλλ' ὑπὸ δυνάμεων φανταζιωδῶν, ἢ ἄλλως εἰπεῖν γιγάντειόν τι κτῆνος ὅπερ ὅμως ἀνοηταίνον ἀγνοεῖ τὴν καταπληκτικὴν καὶ ἀξιοθαύμαστον αὐτοῦ δύναμιν. Τί ἤθελεν εἶσθαι καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἄνευ Θεοῦ; βρέφος τι ἔκλυστον δι' ὃ οὔτε πατὴρ ἤθελεν ὑπάρχει οὔτε πατρίς, ὥστε ὑφ' ὧν κυμάτων ἐρρίφθη ἀσυνειδήτως εἰς τὸν βίον ὑπὸ τῶν αὐτῶν καὶ πάλιν παρασυρόμενον ἤθελε καταποθῆ καὶ τέλεον ἐξαφανισθῆ. Τί ὁ νόμος καὶ τὸ δίκαιον αὐτοῦ; τρομερὰ μάστιξ, δεινὴ τυραννία, καὶ κατάθλιψις τῶν ἀδυνάτων ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν, ἅμα δὲ καὶ ὁ ἄριστος δόλος πρὸς σαγήνευσιν αὐτῶν. Τί ἡ ἱστορία αὐτοῦ; ὄχλος μαινόμενος ἄνευ σκοποῦ καὶ τέλους. Τί ἡ φιλοσοφία αὐτοῦ; ἀληθὴς φανταστικοπία. Τί ἡ θρησκεία αὐτοῦ; ψεῦδος καὶ μωρία. Ἀλλ' ὅμως τὸ οὕτω φρονεῖν ἐστι παραλογισμός, ἀληθὴς ἄνοια, ἢ μᾶλλον ἐστιν ἴδιον μόνον τοῖς μωροῖς καὶ ἄφροσιν, ὡς λέγει ὁ ψαλμῳδὸς "εἶπεν ἄφρων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ οὐκ ἔστι Θεός". (Ψαλ. 13, 7.) Ὁ δὲ σοφὸς Σολομὼν τὴν μωρίαν αὐτῶν ταύτην ἐλέγχων λέγει, "Μάταιοι μὲν γὰρ πάντες ἄνθρωποι φύσει, οἷς παρὴν Θεοῦ ἄγνωσία, καὶ ἐκ τῶν ὁρωμένων ἀγαθῶν οὐκ ἴσχυσαν εἰδέναι τὸν ὄντα, οὐδὲ τοῖς ἔργοις προσέχοντες ἐπέγνωσαν τὸν τεχνίτην". (Σολομ. 13, 1.) Μάτην ἀληθῶς ἀγωνίζεται ὁ ψευδεπιστήμων οὗτος, ἵνα τοιαύτης λέξεως χρῆσιν ποιησώμεθα, ἤτοι ὁ ἀσεβὴς ὁ ὡς τέρμα τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ ἔχων τὴν ἀθεΐαν ἵνα ἀποστῇ τῆς στιβαρᾶς τοῦ Θεοῦ χειρὸς καὶ διαφύγῃ τὴν ἀπαντοῦσ παρουσίαν αὐτοῦ· "Τὴν Σὴν χεῖρα διαφυγεῖν ἀδύνατόν ἐστι λέγει ὁ σοφὸς Σολομών" 15, 16. Μάτην ζητεῖ οὗτος διὰ τῶν σοφισμάτων αὐτοῦ ἢ διὰ κακοτέχνου ἐπινοίας ἵνα ἀνεγείρῃ ἐπιστημονικῶς οἰκοδόμημα οὗ τινος αἱ βάσεις εἰσὶ σαθραί. Οὗτος ἐν ταῖς σκέψεσιν αὐτοῦ ταύταις ἀκαθέκτως δυθιζόμενος, εἰς τὰ σκοτεινὰ βάραθρα τῆς ἀμφιβολίας νομίζει ὅτι ἔχει ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ στερεὸν καὶ ἀσφαλὲς στήριγμα. Μάτην πειρᾶται παντοίαις μηχανορραφίαις ὁ ἀσεβὴς ἵνα παραστήσῃ ὡς ἀμφίβολον, ἢ καὶ διαψεύσῃ τὴν ὕπαρξιν ὑπερτάτου ὄντος. "'Αρνούμενοί σε εἰδέναι ἀσεβεῖς" κηρύττει ὁ σοφὸς βασιλεύς. Σολομ. 15, 17. Μάτην τέλος ὀπλίζεται καὶ ἀγρίπνως ἐνεδρεύει πρὸς δολοφονίαν παντὸς πνευματικοῦ βίου· διότι καὶ ἡ δύναμις τῶν ὅπλων αὐτοῦ τούτων ἐξουδετεροῦται καὶ τέλεον ἐκμηδενίζεται ἀπέναντι τοῦ ἰσχυροῦ καὶ ἀκατανικήτου κράτους τῆς ἀληθείας, καὶ αἱ προσπάθειαι αὐτοῦ αὗται ἄρδην ματαιοῦνται καὶ εἰς χλεύην μετατρέπονται. "Τοῦ τοιούτου ἡ καρδία σποδός ἐστι, λέγει ὁ σοφὸς Σολομών, καὶ γῆς εὐτελεστέρα ἡ ἐλπὶς αὐτοῦ. Ὁ δὲ βίος αὐτοῦ πηλοῦ ἀτιμότερος, ὅτι ἠγνόησε τὸν ἐμπνεύσαντα αὐτῷ ψυχὴν ἐνεργοῦσαν, καὶ ἐμφυσήσαντα πνεῦμα ζωτικόν." (Σοφ. Σολομ. 15, 10.) Τοῦτο δὲ μόνον ἐστὶν ἀληθὲς ὅτι, ὅσῳ μᾶλλον οὗτος ἐν ἀγωνίᾳ καὶ μόχθῳ πρὸς τοῦτο καταγίνεται, τόσῳ ὀλιγώτερον βλέπει τοὺς πόνους καὶ ἀγῶνας αὐτοῦ τούτους ἀνταμειβομένους καὶ ἐν γένει τὰ ἔργα αὐτοῦ ταῦτα εὐοδούμενα ἢ εὐδοκιμοῦντα. Μετέρχεται μὲν καὶ οὗτος τὸ ὄντως ὑψηλὸν ἅμα καὶ ἱερὸν τοῦ ἐπιστήμονος ἔργον, ἀλλ' ὅμως ἐν τῇ ἐξασκήσει καὶ βεβηλοῖ καὶ ἐξευτελίζει ὑποβιβάζων αὐτὸ εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ εὐτελοῦς καὶ δουλικοῦ βιοποριστικοῦ ἔργου. Διότι οὗτω φρονῶν ὁ ἀσεβής, ὁ κακῶν ἐραστής, ἤτοι ὁ ψευδεπιστήμων, οὐδὲν ἄλλο πράττει ἐν τῇ δῆθεν ἐπιστημονικῇ αὐτοῦ ἐργασίᾳ, ἢ πληροῖ τὴν καρδίαν αὐτοῦ μετὰ ψυχρῶν τῆς καταστροφῆς θεαμάτων, καταξηραίνει καὶ τὸν ἐνδότατον μυελὸν τῶν ὀστέων αὐτοῦ καὶ κατακρημνίζει ἑαυτὸν εἰς τὰ βαθύτατα βάραθρα τῆς ἀμφιβολίας, ἢ ἵνα ἄλλως εἴπωμεν, οὐδὲν ἄλλο κατορθοῖ ἢ συλλέγει

μόνον παλαια τινα καὶ κατατετριμμένα τεμάχια τῆς ἀψύχου ὕλης, ἅτινα καὶ ἀκροθιγῶς μόνον σπουδάζων ἀγωνίζεται ἵνα ψωμίζῃ ἑαυτὸν ἐκ τῆς εὐτελοῦς καὶ βαναύσου ἐργασίας αὐτοῦ ταύτης, καὶ οὕτως ἐκτελῇ κατ' ἀνάγκην καὶ τὸ τοῦ εὐτελοῦς δούλου ἔργον ἐπὶ τῇ ἐλπίδι μόνον αἰσίου μέλλοντος. Περὶ δὲ αἰσίου μέλλοντος ποιητής τις ἔγραψε λέγων, ὅτι ἐφ' ὅσον δὲν ἐξαφανίζεται ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου ἡ περὶ αἰσίου μέλλοντος ἐλπὶς ἤτις ὅμως οὐδέποτε ἀπ' αὐτοῦ ἀφίσταται, ἐχομένη ἔστω καὶ ἐπὶ ψυχρῶν μόνον μαρτυριῶν, οὐ παύεται οὗτος ἀνασκάπτων καὶ δὴ μετ' ἀπλείστου χειρὸς πᾶν εἶδος ἐδάφους ἔνθα ἐλπίζει ὅτι δύναται ἵνα ἀνεύρῃ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ὀνειροπολουμένους θησαυρούς, ἐφ' ᾧ καὶ χαίρει εἰρίσκων ἐνίοτε ἀντὶ ἄλλου καὶ ἀφθονίαν σκωλήκων.

Ἀλλ' ὁ πολυτιμότατος θησαυρός, ἢ μᾶλλον ὁ θησαυρὸς τῶν θησαυρῶν ἐστι τὸ ὕψιστον ἀγαθόν. Τὸ δὲ ἀγαθὸν τοῦτό ἐστιν ὁ Θεός. Τὸν θησαυρὸν λοιπὸν τοῦτον ἀφείλομεν ἀνασκάπτοντες τὸ ἔδαφος τῶν ἐπιστημῶν εὐλαβῶς νὰ ἀναζητῶμεν ὅπως εὕρωμεν αὐτὸν ἐν τῷ ὄθθει αὐτοῦ, ἔνθα μένει οὗτος κεκρυμμένος. Ἐὰν δὲ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ λαλοῦσι περὶ τοῦ ποιητοῦ αὐτῶν, "οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, λέγει ὁ Προφητάναξ" (Ψαλ. 18, 1) καὶ ἡ ἐπιστήμη πρέπει νὰ σιγήσῃ καὶ δὲν πρέπει νὰ διδάξῃ ἡμᾶς ἵνα ἐννοῶμεν αὐτὸν καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ; Καὶ ὑπάρχει τις ἐκ τῶν ἐνθάδε γλῶσσαν καὶ λόγον ἐχόντων ὅστις δὲν ἤκουσε ζωηρῶς τὴν φωνὴν αὐτῶν; οὐδείς! Ἀφ' οὗ δὲ τὸ σύμπαν αὐτὸ λαλεῖ περὶ Θεοῦ καὶ μαρτυρεῖ περὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ, καὶ αἱ ἐπιστῆμαι πρέπει νὰ σιγῶσιν; οὐχί! Διότι καὶ ἐλάλησαν αὗται ἀείποτε, καὶ νῦν λαλοῦσι, καὶ λαλήσουσιν ἔσαεὶ μεγαλοφώνως περὶ αὐτοῦ. Ἔνθα δὲ ἡ ἀληθὴς φιλοσοφία, λέγει διάσημός τις συγγραφεύς, κατορθοῖ ν' ἀναχθῇ εἰς μέγα ὕψος τῆς περὶ τοῦ ὑψίστου ὄντος καὶ τοῦ κόσμου θεωρίας. Ἔνθα ἡ ταχύπτερος ποίησις πτερυγιζομένη ὄρχεται ἐξόχως τῆς πτήσεως αὐτῆς καὶ ἀφικνεῖται εἰς ἱκανὸν ποιητικὸν ὕψος. Ἔνθα ἡ ἱστορία διὰ τῶν φωτεινῶν αὐτῆς λαμπτήρων διαφωτίζουσα τὴν σκοτεινὴν καὶ ἀσέληνον νύκτα τῶν παρελθόντων αἰώνων ἀνορύττει καὶ ἐξαγάγει δι' ἰδίων χειρῶν ἐκ τῶν ἐγκάτων αὐτῶν τὰ κάλλιστα καὶ πολύτιμα αὐτῆς εὑρήματα. Ἔνθα ἡ φυσικὴ φέρει εἰς φῶς τὰ ὡραῖα καὶ εὐεργετικὰ πορίσματα τῶν μεγάλων αὐτῆς ἐρευνῶν. Ἔνθα τέλος πᾶσα κατόπτευσις τοῦ ἀστερόεντος οὐρανοῦ καταθέτει μετὰ τὴν διεξοδικὴν αὐτῆς ταύτην πορείαν ταπεινῶς καὶ ἠρέμως τὸ ἀνιχνευτικὸν αὐτῆς ὄργανον καὶ διηγεῖται μετὰ θαυμασμοῦ καὶ εὐλαβείας πᾶν ὅ,τι κατ' αὐτὴν εἶδεν, ἐκεῖ ἀκούεται ἀντηχῶν οἱονεὶ ἐγγὺς ὁ θεῖος λόγος ἐν τόνῳ κηρύγματος μᾶλλον ἢ ἤττον ἰσχυρῷ, ὅπερ πᾶς βροτὸς ἐν ἐκκλησίᾳ τινὶ ἀκούει.

Ὑπάρχουσι μὲν πολλὰ εἰσέτι πεδία αὐχμηρὰ καὶ ἔρημα ἐν τῷ βασιλείῳ τῶν ἐπιστημῶν, ἀλλ' ὁ σοφὸς ὁδηγὸς καθοδηγεῖ διὰ τῶν πεδίων τούτων ἀσφαλῶς τοὺς αὐτῷ πεπιστευμένους εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας καὶ εἰς τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς ἔχων ἀείποτε μεθ' ἑαυτοῦ πεπληρωμένον τὸν δορὸν δροσεροῦ ὕδατος, ἐξ οὗ καὶ ἀφθόνως παρέχει εἰς πόσιν πᾶσι τοῖς κατὰ τὴν ἐκτενῆ ταύτην καὶ ἄνυδρον χώραν ὁδεύουσιν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν καὶ ἐπίβλεψιν αὐτοῦ. Τούτων δὲ μετ' αὐτοῦ συμπορευομένων οὐ παύεται ἐνθαρρύνων καὶ προτρέπων αὐτοὺς ἵνα εἰσέρχωνται θαρραλέως εἰς τὰ ἄγνωστα ταῦτα πεδία τῶν ἐπιστημῶν καὶ μετὰ ζήλου ἀνασκάπτοντες ἀναζητῶσιν ἐκεῖ τὴν εὕρεσιν διαφόρων πολυτίμων πνευματικῶν μετάλλων καὶ ἄλλων ἱερῶν κειμηλίων, ἅτε πολλῶν τοιούτων ἐν αὐτοῖς κρυπτομένων. Πρὸς ὑπέρβασιν δὲ καὶ κατανίκησιν πάντων τῶν πρὸς τοῦτο προστυγχανόντων αὐτοῖς κωλυμάτων προβάλλει ὡς ἀμοιβὴν τῷ νικῶντι ἐν τῷ σταδίῳ τοῦ ἐπιστημονικοῦ βίου τὴν παροχὴν ἐνδόξου στεφάνου, παρεχομένου τούτῳ μὲν ὑπὸ τῆς χειρὸς τῆς ἱερᾶς ἡμῶν βρησκείας, ἢ τῆς οὐρανίου ἀγάπης, ἐκείνῳ δὲ ὑπὸ τῆς τιμῆς καὶ τῆς δόξης. Τούτῳ δὲ τῷ τρόπῳ ἐπιμελῶς ἀνασκάπτεται καὶ δεξιὸς καλλιεργεῖται τὸ πνευματικὸν τοῦτο τῶν ἐπιστημῶν ἔδαφος, ἐξ οὗ διηνεκῶς ἀναβλαστάνουσιν, ἀνθοῦσι καὶ καρποφοροῦσι νέαι ἐπιστημονικαὶ γνώσεις, καὶ ἐν ᾧ νέαι ἀείποτε γίνονται ἀνακαλύψεις, οὗσαι εὐκλεὴς καρπὸς τῆς καλλιεργείας ταύτης. Ὅ,τι δὲ ἐξετελέσθη ἐν τοῖς νεωτάτοις καιροῖς διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῆς χημείας, τῆς βοτανικῆς, τῆς ζωολογίας, τῆς ἀνθρωπολογίας καὶ ἄλλων ἔτι ἐπιστημονικῶν κλάδων, παρίσταται πρὸ τῶν βλεμμάτων ἡμῶν σήμερον ὡς λίαν εὐφρόσυνον συμβεβηκὸς μαρτυροῦν ἐναργῶς κατὰ πόσον δύναται τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν φύσιν, καὶ τί δύναται εἰσδῦον εἰς αὐτὴν νὰ κατορθώσῃ. Διότι τίς δύναται ν' ἀρνηθῇ τὰ μεγάλα καὶ ποικίλα ὠφελήματα ἅτινα παρήγαγε τοῦτο ἐν τῇ εἰσδύσει ταύτῃ, καθ' ἣν διακρίνει κάλλιστα τὰ διάφορα εἴδη καὶ στοιχεῖα τῆς ὕλης, διαβλέπει ὡς ἐν διαυγεῖ κατόπτρῳ τὴν συναρμογὴν καὶ κανονικὴν λειτουργίαν τῶν ὀργανικῶν σωμάτων καὶ ἐν γένει τὸν ὅλον μηχανισμόν, ἵνα οὕτως εἴπωμεν, παντὸς ὀργανικοῦ βίου. Ὁποῖον ἀληθῶς κήρυγμα ἱεροῦ οἱονεὶ εὐαγγελίου δὲν γίνεται καθ' ἑκάστην πρὸ ἡμῶν ἐν τῇ λειτουργίᾳ ταύτῃ τοῦ σύμπαντος! Κήρυγμα παραινοῦν ἡμᾶς διαπρυσίως ἵνα ἀπὸ βαθμίδος εἰς βαθμίδα ἀναρχόμενοι παρατηρῶμεν ἐν τῷ νήματι τῶν θεωριῶν τούτων τὴν τὰ πάντα σοφῶς Κυβερνῶσαν θείαν χεῖρα καὶ ὑμνῶμεν πανευλαβῶς τὸν Κύριον.

(Ἕπεται τὸ τέλος.)

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ.

Ὑπὸ Εὐθ. Καστόρχη, καθηγητοῦ.

(Συνέχεια.)

Ἐν τοῖς ἑπομένοις ἔτεσιν ηὔξανεν ὁσημέραι ὁ τῶν φοιτητῶν ἀριθμὸς κατὰ λόγον τῆς αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γυμνασίων, ἠλαττοῦτο δὲ ὁ τῶν ἀκροατῶν, προσήρχοντο ὅμως ἑκάστοτε καὶ ἐκ τῆς Τουρκίας οὐκ ὀλίγοι φοιτηταί, φέροντες ἀπολυτήρια τῶν ἐκεῖ γνωστοτέρων ὡς τελειοτέρων σχολείων· κατετάσσοντο δὲ εἰς τοὺς φοιτητὰς καὶ ἄλλοι ἐκεῖθεν ἐρχόμενοι μετὰ ἐξέτασιν καὶ ἔγκρισιν ἐπιτροπείας καθηγητῶν. Συνεχωρήθη δὲ τοῦτο κατ' ἐξαίρεσιν τοῖς ἐκ Τουρκίας ἐρχομένοις, ὅπου δὲν ὑπῆρχον ταχτικὰ γυμνάσια. Ὕστερον ὅμως ὅτε καὶ ἐνταῦθα συνέστησαν τοιαῦτα, ὡρίσθη οἱ ἐκ τούτων ἐξερχόμενοι καὶ ἀπολυτήρια φέροντες νὰ ἐγγράφωνται μόνον εἰς τοὺς φοιτητάς, οἱ δὲ μὴ φέροντες παραπέμποντο εἰς τὰ τῆς πρωτευούσης γυμνάσια ἵνα συμπληρώσωσι τὸν τῆς ἐγκυκλίου παιδείας κύκλον· μεθ' ὃ κατηργήθη καὶ ἡ τούτων ἐξεταστικὴ ἐπιτροπεία. Μετὰ τὴν πρώτην πενταετίαν κατηργήθη καὶ ἡ ἐγγραφὴ ταχτικῶν ἀκροατῶν, ἥτις ἐν ἀρχῇ συνεχωρήθη χάριν τῶν ἐν τῇ πρωτευούσῃ ὑπαλλήλων, μὴ δυναμένων νὰ προσέλθωσιν εἰς γυμνάσιον, θελόντων ὅμως ν' ἀποκτήσωσιν ἐπιστημονικὰς γνώσεις.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς προσερχομένων φοιτητῶν κατὰ τὰς πρώτας δύο δεκαπενταετηρίδας ἐξισοῦτο σχεδὸν πρὸς τὸν ἐκ τῆς ἡμεδαπῆς φοιτητῶν. Οὕτως τὸ μὲν 1847 οἱ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς φοιτηταὶ ἦσαν 160, οἱ δὲ τῆς ἡμεδαπῆς 145· τὸ 1857 οἱ πρῶτοι ἦσαν 221 οἱ δεύτεροι 308. Ἐν τοῖς ἐφεξῆς ὅμως ἔτεσι μεταβάλλεται ἡ ἀναλογία τούτων, ὑπερτεροῦντος τοῦ τῶν ἡμεδαπῶν ἀριθμοῦ ἕνεκα τῆς προσθήκης τῆς Ἑπτανήσου εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τῆς ἱδρύσεως νέων γυμνασίων εἰς τὰς νέας καὶ παλαιὰς ἐπαρχίας, ὥστε τὸ 1871 οἱ μὲν ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ἦσαν 229, οἱ δὲ ἐκ τῆς ἡμεδαπῆς 1010, τὸ δὲ 1880 οἱ μὲν πρῶτοι 582 οἱ δὲ δεύτεροι 1537· καὶ τὸ 1882—83 οἱ μὲν πρῶτοι 633,*) οἱ δὲ δεύτεροι 1938.

Τούτων ἡ κατὰ σχολὰς διανομὴ ἔχει οὕτως· τὸ ε'. ἔτος τοῦ πανεπιστημίου ἦσαν ἐγγεγραμμένοι ἐν τῇ θεολογικῇ σχολῇ 15, ἐν τῇ ἰατρικῇ 43, ἐν τῇ νομικῇ 42, καὶ ἐν τῇ φιλοσοφικῇ μετὰ τοῦ φαρμακευτικοῦ σχολείου 45.

Τὸ Γ. ἔτος εἰς τὴν α'.	7,	β'. 83,	γ'. 135,	δ'. 80
τὸ δὲ 1871—72	- 26,	- 622,	- 423,	- 173
1881—82	- 48,	- 1001,	- 720,	- 327
1882—83	- 47,	- 809,	- 1328,	- 417

Ἤτοι πάντες οἱ φοιτηταὶ τοῦ ἔτους τούτου 2,601.**)

ΔΙΔΑΚΤΟΡΕΣ.

Ἀλλ' ἂν καὶ ἡ διδασκαλία τῶν μαθημάτων ἤρξατο τὸν Μάϊον τοῦ 1837, καὶ τὰ μαθήματα τακτικῶς ἐδιδάσκοντο ἐφεξῆς, ἐπί τινα χρόνον ὅμως δὲν ἐφαίνοντο οἱ ἐπιστημονικοὶ καρποὶ αὐτῶν, διδάκτορες δὲν ἐξῆλθον τοῦ Πανεπιστημίου εἰμὴ ἀπὸ τοῦ 1844, ἤτοι μετὰ ἑπταετίαν, ἐν ᾧ ὁ τῶν μαθημάτων κύκλος ἑκάστης σχολῆς ἐπερατοῦτο τότε μετὰ τριετίαν, ὕστερον δὲ μετὰ τετραετίαν· ὥστε ἠδύναντο ἀπὸ τοῦ 1840 νὰ ἐξέρχωνται διδάκτορες. Οἱ τότε ἀποπερατοῦντες τὰς ἀκροάσεις των φοιτηταὶ λαμβάνοντες ἀποφοιτητήρια οἱ μὲν ἀπήρχοντο εἰς τὴν ἑσπερίαν Εὐρώπην πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν των, οἱ πλείονες δὲ εἰσήρχοντο εἰς τοὺς διαφόρους κλάδους τῆς διοικήσεως τῆς πολιτείας· καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ θέλοντες νὰ προσέλθωσιν εἰς διδακτορικὰς ἐξετάσεις ἐνταῦθα, δὲν ἠδύναντο, διότι δὲν εἶχεν ἐκδώσει ἡ Κυβέρνησις κανονισμὸν τῶν ἐξετάσεων· οὗτος ἐξεδόθη τῇ 19 Μαΐου τοῦ 1842 ὥστε μόλις τὸ ἑπόμενον ἔτος ἐτόλμησαν

*) Τούτων προέρχονται 36 ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, 42 ἐκ Θράκης, 5 ἐκ Βάρνης, 91 ἐκ Μακεδονίας, 143 ἐξ Ἠπείρου καὶ Ἀλβανίας, 106 ἐκ Κρήτης, 7 ἐκ Κύπρου, 109 ἐκ τῶν νήσων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, 80

κατὰ πρῶτον καὶ ὑπέστησαν τὰς ἐξετάσεις ἰατροί, ἀπὸ δὲ τοῦ 1846 νομικοὶ εἶτα καὶ τῶν λοιπῶν σχολῶν φοιτηταί. Ἀνάλογος δὲ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν φοιτητῶν ἑκάστης σχολῆς εἶναι ἔκτοτε καὶ ὁ τῶν ἐξερχομένων διδακτόρων. Τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1880—81, ἵνα παραλείψωμεν τὰ πρὸ τούτου, ἐξῆλθον τῆς θεολογικῆς Σχολῆς 4 διδάκτορες, ἥ προλύται ὅπως καλοῦνται οἱ ἐκ τῆς σχολῆς ταύτης διδάκτορες, 94 τῆς νομικῆς διδάκτορες καὶ 24 τελειοδίδακτοι (2 μόνον ἀποτυχόντων ἐν ταῖς ἐξετάσεσι), 128 τῆς ἰατρικῆς διδάκτορες (2 μόνον ἀποτυχόντων), 9 τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς διδάκτορες καὶ 7 τελειοδίδακτοι τῆς φιλολογίας, 3 τῶν μαθηματικῶν, 1 τοῦ φυσικοῦ τμήματος τῆς αὐτῆς σχολῆς καὶ

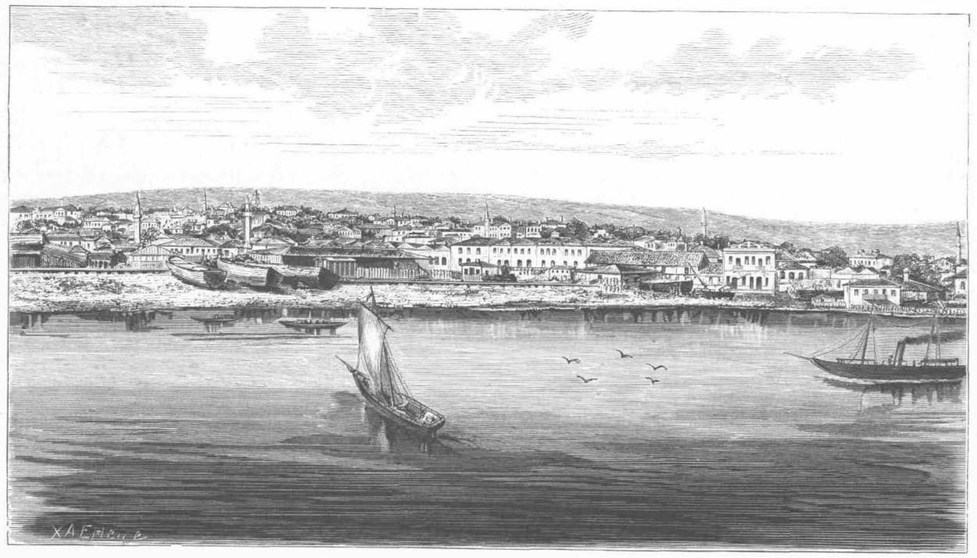

Η ΠΟΛΙΣ ΒΑΡΝΗ.

12 τοῦ φαρμακευτικοῦ σχολείου. Ἐκ τῶν ἀριθμῶν τούτων δῆλον ὅτι ὑπερτεροῦσιν οἱ ἰατροὶ καὶ νομικοί, διότι τὸ τῆς ἐνεργείας στάδιον αὐτῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ εἶναι εὐρύτερον, τῶν θεολόγων ὅμως καὶ φιλολόγων καὶ λοιπῶν στενώτερον, καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἐκ τῶν σχολῶν τούτων ἐξερχόμενοι ἐπιστήμονες ἀναλόγως ὀλιγώτεροι. Ἡ δυσαναλογία αὕτη τῶν ἐκ τῶν 4 τοῦ Πανεπιστημίου σχολῶν ἀπό τινος ἐξερχομένων ἐπιστημόνων προεκάλεσε τὰς σκέψεις τῶν μὴ ἀδιαφόρως βλεπόντων τὰ ἡμέτερα. Ὡσαύτως καὶ ἡ περὶ τὰς διδακτορικὰς ἐξετάσεις ἄκρα ἐπιείκεια τῶν ἐξεταστῶν, ἥτις ἐν ἀρχῇ μὲν εἶχε λόγον ὅπως ἐνθαρρύνῃ πρὸς τὰς ἐπιστήμας τοὺς νέους, καὶ ἡ πολιτεία ἀποκτήσῃ κατὰ μικρὸν ἐπιστήμονας ὁπωσοῦν λειτουργοῦς· νῦν ὅμως ὁ λόγος οὗτος ἐξέλιπε, καὶ ἡ πολιτεία ἀνάγκην ἔχει ἀληθῶς ἐπιστημόνων ἀνδρῶν.

ΚΤΙΡΙΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ.

Εἰς διδασκαλίαν τῶν μαθημάτων ἐχρησίμευε τὰ πρῶτα πέντε ἔτη εὐρύχωρός τις ἐξ ἐρειπίων τῆς ἐπαναστάσεως ἐγερθεῖσα ἰδιωτικὴ οἰκία κειμένη ὡς καὶ ἀνωτέρω εἴπομεν ὑπὸ τὴν βόρειον πλευρὰν τῆς Ἀκροπόλεως, ὅπου τέως τὸ γυμνάσιον μετετέθη ἀλλαχοῦ. Ἀλλ' εὐθὺς τὸ δεύτερον ἔτος ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Πανεπιστημίου ἀπεφασίσθη ἡ διὰ συνδρομῶν, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος προσκαλουμένων, οἰκοδομὴ νέου διωρόφου μεγάρου σχεδιασθέντος ὑπὸ τοῦ Δανοῦ ἀρχιτέκτονος Χ. Χάνσεν, ὅπερ ἐντὸς τριετίας ἀπεπερατώθη, ὥστε ἀπὸ τοῦ 1842 εἰς μὲν τὰς παραδόσεις τῶν μαθημάτων ἐχρησίμευε τοῦτο τὸ ἰσόγειον πάτωμα, εἰς δὲ τὸ ἄνω κατετέθησαν ἡ δημοσία καὶ ἡ τοῦ Πανεπιστημίου βιβλιοθήκη καὶ αἱ φυσιολογικαὶ συλλογαί, ὅπου καὶ νῦν εὑρίσκονται αὗται.

Εἰς οἰκοδομὴν τοῦ μεγάλου καὶ εὐπρεποῦς κτιρίου τούτου ἐδαπανήθη ἐν περίπου ἑκατομμύριον δραχμῶν· ἀλλ' εἰς αὐτὸ προσετέθησαν τὸ 1871—72 δύο ἕτερα πλησίον αὐτοῦ κείμενα οἰκοδομήματα χρήσιμα εἰς τὰς παραδόσεις τῶν μαθημάτων καὶ εἰς τὰς διαφόρους ἐπιστημονικὰς συλλογάς. Ἀλλ' αἱ ὁσημέραι αὐξάνουσαι ἀνάγκαι τοῦ Πανεπιστημίου διὰ τὸ πλῆθος τῶν φοιτητῶν, τὴν αὔξησιν τῆς βιβλιοθήκης καὶ τῶν ἄλλων ἐπιστημονικῶν συλλογῶν θέλουσι προκαλέσει ταχέως νέας οἰκοδομάς, περὶ ὧν ἤδη γίνεται σκέψις. Καὶ ἅπασα μὲν ἡ δαπάνη τῆς οἰκοδομῆς τοῦ κτιρίου ἐγένετο, ὡς ἐρρέθη, ἐκ συνδρομῶν τῶν Ἑλλήνων καὶ φιλελλήνων· ἐκ δωρεῶν ὡσαύτως τῶν αὐτῶν συνέστησαν ἐν ἀρχῇ καὶ πᾶσαι αἱ ἐπιστημονικαὶ συλλογαί, εἰς ἃς ὕστερον οὐ μικρὰ ποσὰ συνεβάλλετο καὶ ἡ πολιτεία, ἥτις καὶ πᾶσαν τὴν δαπάνην τῆς μισθοδοσίας τῶν καθηγητῶν καταβάλλει, ἀνερχομένην νῦν εἰς δραχμὰς 350,000 κατ' ἔτος. Τὴν τελευταίαν ταύτην δαπάνην ἀνεδέχθη αὕτη κατὰ τὸν τοῦ Πανεπιστημίου νόμον νὰ καταβάλλῃ μέχρις οὗ τὸ Πανεπιστήμιον δυνηθῇ νὰ ἀποκτήσῃ ἰδίαν περιουσίαν, ἐξ ἧς θὰ ἦναι δυνατὸν νὰ συντηρῆται τοῦτο ἀφ' ἑαυτοῦ.

ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ.

Ἰδιαιτέρα δὲ περιουσία τούτου ἤρχησε νὰ συνιστᾶται ἀπὸ τῶν πρώτων ἐτῶν τοῦ καθιδρύματος διὰ δωρεῶν· ἀλλὰ τὰς πρώτας δύο δεκαετηρίδας ἐδαπανᾶτο αὕτη, ὡς εἰκός, εἰς τὴν διακόσμησιν τοῦ κτιρίου, εἰς συγκρότησιν βιβλιοθήκης καὶ ἐπιστημονικῶν συλλογῶν, ὥστε κατ' ἀρχὰς ἦτο αὕτη ὀμικρὰ καὶ ἀφανής. Ἀπὸ τοῦ 1857 ὅμως καὶ ἑξῆς, ὅτε προσῆλθον μεγάλαι δωρεαὶ ἐκ κληροδοτημάτων γενναίων Ἑλλήνων, ἀναφαίνεται αὕτη καὶ ὁσημέραι αὐξάνει.*) Κατὰ τὴν τελευταίαν πρυτανικὴν λογοδοσίαν τοῦ 1880—81 ἀνήρχετο αὕτη εἰς δραχμὰς 5,476,190.99· ὧν ὅμως 1,883,179.78 εἶναι κτηματικὴ μὴ προσοδοφόρος, εἰς ἣν ἀνήκει τὸ οἰκοδόμημα καὶ ἄλλα· ἡ λοιπὴ δὲ πᾶσα εἶναι προσοδοφόρος, συνισταμένη ἐξ οἰκιῶν, ἀποθηκῶν, χρεωγράφων καὶ χρημάτων· ταύτης δὲ ἡ ἐνιαύσιος πρόσοδος ἀνῆλθε τὸ αὐτὸ ἔτος εἰς δραχμὰς 283,801.96. Ἐκ τῆς προσόδου ταύτης καταβάλλονται, πλὴν τῆς τῶν καθηγητῶν μισθοφορᾶς ἣν παρέχει, ὡς εἴπομεν, ἡ Κυβέρνησις, πᾶσαι αἱ λοιπαὶ τοῦ Πανεπιστημίου δαπάναι, οἷον μισθοὶ ὑπαλλήλων, τὰ πρὸς συντήρησιν τῶν διαφόρων οἰκοδομῶν τοῦ Πανεπιστημίου, πρὸς πλουτισμὸν τῶν ἐπιστημονικῶν συλλογῶν καὶ τῆς βιβλιοθήκης, συνδρομὴν εἰς ἐκδόσεις ἐπιστημονικῶν συγγραμμάτων τῶν καθηγητῶν καὶ ἄλλων λογίων, βοήθειαν ἀπόρων φοιτητῶν κ. λ. π. Τὸ εἰς ταῦτα κατ' ἔτος δαπανώμενον ποσὸν δὲν εἶναι μικρόν, διότι τελευταῖον ἀνῆλθε τοῦτο, τὸ 1880, εἰς δραχμὰς 150,649· τὸ μετὰ τοῦτο ὑπολειπόμενον προστίθεται κατ' ἔτος εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐπειδὴ δὲ αἱ πρὸς συντήρησιν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῶν συλλογῶν αὐτοῦ δαπάναι πᾶσαι ἀνέρχονται κατ' ἔτος εἰς δραχμὰς πλέον τῶν 500 χιλιάδων, ὧν ἡ Κυβέρνησις καταβάλλει περὶ τὰς 350,000 εἰς μισθοδοσίαν τῶν καθηγητῶν, τὰς δὲ λοιπὰς τὸ Πανεπιστήμιον ἐκ τῆς ἰδίας περιουσίας, ἕπεται ὅτι πρὸς συντήρησιν τοῦ καθιδρύματος ἀπαιτεῖται περιουσία προσοδοφόρος περὶ τὰ ὀκτὼ ἑκατομμύρια· ἔχον δὲ σήμερον περὶ τὰ τρία καὶ ἥμισυ, τὸ λοιπὸν ποσὸν προσδοκᾷ ἐκ τῆς ἐλευθεριότητος καὶ μεγαλοδωρίας τῶν φίλων αὐτοῦ, ὑπὲρ ὧν τελεῖ κατ' ἔτος, τῇ 30 Ἰανουαρίου, μνήμῃ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, ἐν τῷ Μητροπολικῷ Ναῷ, ἱερουργίαν

*) Τὰ ὀνόματα τῶν Εὐεργετῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τοῦ 1872 καὶ ἡ δωρεὰ ἑνὸς ἑκάστου τούτων ἀναφέρονται ἐν τῇ Πρυτανικῇ λογοδοσίᾳ μου, ἣν ἐξέδωκα μετὰ τὴν πρυτανίαν μου τὸ 1872. Τὰ τῶν ἀπὸ τούτου τοῦ ἔτους καὶ ἐφεξῆς ὀνομάζονται καὶ ἐν ταῖς κατ' ἔτος λογοδοσίαις τῶν ὕστερον πρυτάνεων.

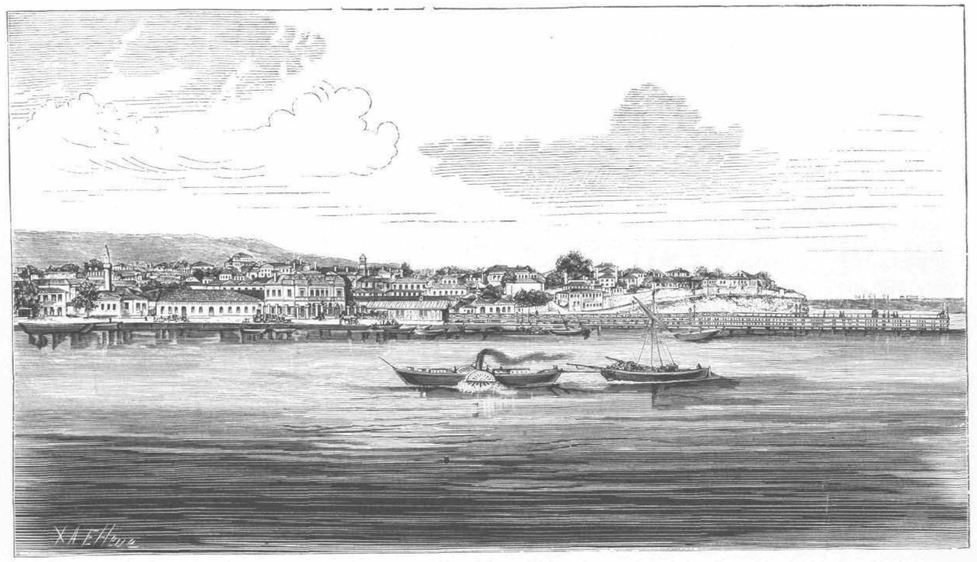

Η ΠΟΛΙΣ ΒΑΡΝΗ.

ὑπὲρ ὑγιείας τῶν ζώντων καὶ ἀναπαύσεως τῶν κεκοιμημένων εὐεργετῶν αὐτοῦ, μνημονευομένων καὶ τῶν ὀνομάτων ἁπάντων τούτων· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ στήλης πρὸ τῶν προπυλαίων αὐτοῦ ἀναγράφει τὰ ὀνόματα αὐτῶν γράμμασι χρυσοῖς.

(Ἕπεται τὸ τέλος.)

Η ΠΟΛΙΣ ΒΑΡΝΗ
ΕΝ ΤΩι ΕΥΞΕΙΝΩι ΠΟΝΤΩι.

ΠΑΡΑΘΕΤΟΜΕΝ σήμερον ἐν δυσὶ τμήμασι τὴν εἰκόνα τῆς πόλεως Βάρνης, γενομένην κατὰ φωτογραφίας σταλείσας ἡμῖν εὐγενῶς παρὰ τοῦ καλοῦ πατριώτου, κ. Σταύρου Χριστοδουλίδου, ἐμπόρου ἐν Ῥουστσουκίῳ, ᾧ καὶ ἀπονέμομεν χάριτας ἐπὶ τούτῳ.

Ἡ ἐμπορικὴ αὕτη πόλις, μεγάλην λαβοῦσα σημασίαν ἰδίως μετὰ τὴν ἀποπερατωσιν τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, τῆς συνδεούσης τὰς παραδουναβίους ὄχθας μετὰ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, κεῖται ἐν θέσει λίαν ἐπικαίρῳ, ἐπὶ τῆς μεγάλης δηλ. ἐμπορικῆς ἀρτηρίας, τῆς συνδεούσης σήμερον τὴν Κωνσταντινούπολιν μετὰ τῆς δυτικῆς Εὐρώπης. Ὡς ἐκ τούτου καὶ ἡ ἐμπορικὴ αὐτῆς σπουδαιότης εἶναι εὐεξήγητος καὶ ἡ ὁσημέραι προβαίνουσα πρόοδος καὶ ἀνάπτυξις αὐτῆς φυσική. Πολλοὶ εἶναι οἱ ἐν αὐτῇ οἰκοῦντες ὁμογενεῖς ἡμῶν, οἵτινες καὶ σχολεῖα ἵδρυσαν καὶ τῆς γλώσσης ἡμῶν ἐπιμελοῦνται καὶ ἐν γένει διακρίνονται ἐπὶ αἰσθήμασιν ἀκραιφνέσι καὶ ἐπὶ ἐνθέρμῳ πατριωτισμῷ. Καὶ κατὰ τοῦτο εἶναι τοσούτῳ μᾶλλον ἀξιέπαινοι, διότι οἰκοῦσι πόλιν, ἐν ᾗ ἕτερα στοιχεῖα, ξένα, διαμφισβητοῦσι τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ κτισθεῖσα εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου· ἀλλ' ἐπισταμέναι ἔρευναι ἀπέδειξαν ὅτι Ὀδησσὸς καὶ Διονυσόπολις ἦσαν δύο διάφοροι πόλεις παρακείμεναι ἀλλήλαις. Ὁ Βυζαντινὸς ἱστορικὸς Θεοφάνης ἐσφαλμένως ὀνομάζει τὴν πόλιν Ὀδυσσόπολιν, λέγων ὅτι ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν Μιλησίων Ὀδυσσὸς πρὸς τιμὴν τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁ κ. Κοντογεώργης ὀρθότατα καθ' ἡμᾶς παραδέχεται τὴν γραφὴν τοῦ Στράβωνος, ὅπερ ἐπιβεβαιοῦται καὶ παρ' ὅλων τῶν ἀρχαίων νομισμάτων, τὰ ὁποῖα φέρουσι τὸ ὄνομα Ὀδησσειτῶν ἢ Ὀδησειτῶν. Περὶ τῶν νομισμάτων τούτων ἔγραψε καὶ ὁ διάσημος Γάλλος MIONNET ἐν τῇ σπουδαίᾳ αὐτοῦ Νομισματικῇ Συλλογῇ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς αὐτονομίας τῶν Ἑλληνισμῷ τὰ πρωτεῖα καὶ διὰ παντὸς μέσου πειρῶνται νὰ καταπνίξωσιν αὐτόν.

Τοῦτο λέγομεν οὐχὶ ἐκ πνεύματος ἐθνικοῦ ἐγωϊσμοῦ, ἀλλὰ διότι ἡ Βάρνη εἶναι καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους γεωγράφους καθαρῶς Ἑλληνική πόλις, ἀρχαία τῶν Μιλησίων ἀποικία. Τοιοῦτους τίτλους ἔχουσα ἡ Βάρνη δὲν δύναται ἢ νὰ σεμνύνηται ἐπὶ τῇ καταγωγῇ αὐτῆς, καὶ δικαίως ἡμεῖς Ἑλληνικὴν πόλιν θεωροῦμεν αὐτήν. Περὶ τῆς καταγωγῆς αὐτῆς ἔχομεν ὑπ' ὄψιν ἡμῶν ἀξιόλογον μονογραφίαν τοῦ λογίου κ. Πάνου Κοντογεώργη, ὅστις ἐν ὀλίγαις μὲν σελίσιν, ἀλλ' ἐμβριθῶς πραγματεύεται περὶ αὐτῆς. Κατὰ τὸν κ. Κοντογεώργην ἡ σήμερον λεγομένη Βάρνη εἶναι ἡ ἀρχαία πόλις Ὀδησσός, "ἣν Μιλήσιοι κτίζουσιν, Ἀστυάγης δ' ἦρχε Μηδίας" (Στράβων). Δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν μετ' αὐτῆς τὴν σήμερον ῥωσσικὴν πόλιν Ὀδησσόν, ἥτις, ὡς γνωστόν, εἶναι πόλις ὅλως νέα. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἔφερε πόλις ἀρχαία κειμένη ἐν τῇ θέσει ἀκριβῶς, ἐν ᾗ σήμερον κεῖται ἡ Βάρνη. Συγγραφεῖς τινες ἐσφαλμένως διατείνονται ὅτι ἡ Ὀδησσὸς αὕτη εἶναι ἡ Διονυσόπολις, ἑτέρα πόλις ἐν τῷ ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου Ἑλληνικῶν πόλεων, λέγει ὁ κ. Κοντογεώργης, ἡ Ὀδησσὸς (Βάρνη) ἦτο ἡ πρωτεύουσα μεταξὺ τῶν ἄλλων τεσσάρων συμμάχων πόλεων Τόμεως, Καλλάτιδος, Μεσημβρίας καὶ Ἀπολλωνίας. Ἐπίσης φαίνεται καὶ ἐξ ἐπιγραφῆς τῆς Ὀλβιοπόλεως ὅτι ἡ Ὀδησσὸς ἦτο μία τῶν πόλεων ἐκείνων, αἵτινες εἶχον θεσπίσει χρυσοῦν στέφανον εἰς τὸν Θεοκλέα Σατόρου ἥρωα. Ἀλλ' ἡ ἱστορία οὐδεμίαν ποιεῖται μνείαν τῆς Ὀδησσοῦ ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Ῥωμαίων. Τὸ ὄνομα αὐτῆς παρίσταται πάλιν ἐπὶ τῆς πολιτικῆς σκηνῆς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει αὐτοκρατορίας καὶ ἀκριβῶς καθ' ἣν περίστασιν ὁ στρατηγὸς Βιταλιάνος ἐπανεστάτησε κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀναστασίου τῷ 514 μ. Χρ. Ὁ Βιταλιάνος, λέγει ὁ ἱστορικὸς Κεδρηνός, νικηθεὶς ὑπὸ Κυρίλλου, ὑπάρχου τοῦ αὐτοκράτορος, εἰς διαφόρους μάχας ἀπεσύρθη πρὸς τὸ ὄρος τοῦ Ἅιμου, ὁ δὲ Κύριλλος ἐνόμισεν ὅτι ἡ ἐκστρατεία ἐτελείωσεν. Ὅθεν ἀπῆλθεν ἵνα ἀναπαυθῇ ἐκ τῶν μόχθων καὶ κακουχιῶν τοῦ πολέμου εἰς Ὀδησσόν, ἔνθα βεβυθισμένος εἰς ὄργια οὐδὲν ἄλλο ἐσυλλογίζετο ἢ πῶς νὰ διασκεδάζῃ. Μαθὼν τοῦτο ὁ Βιτα-

λιάνος ἐπληρώσασεν εἰς Ὀδησσὸν καὶ διαφθείρας διὰ χρημάτων τοὺς τοῦ τῆς πόλεως φυλάττοντας στρατιώτας εἰσῆλθεν ἐν καιρῷ νυκτὸς μετὰ σώματος στρατιωτῶν, κατέλαβεν αἴφνης καὶ ἔσφαξε τὸν Κύριλλον, ὃν εὗρε κατακεκλιμένον. Ἡ φρουρὰ ὑπετάγη εἰς τὸν Βιταλιάνον, ὅστις κατέστη οὕτω κύριος τῆς Ὀδησσοῦ."

"Ἀγνοεῖται ἡ ἐποχή, καθ' ἣν ἡ πόλις αὕτη ὠνομάσθη Βάρνη. Ἡ ἀρχαιοτάτη μνεία, ἣν ἔχομεν περὶ τοῦ ὀνόματος τούτου, εἶναι τὸ χωρίον ἐκεῖνο τοῦ Θεοφάνους, ἐν ᾧ οὗτος διηγεῖται ὅτι οἱ Βούλγαροι ἐγένοντο κύριοι τῆς Βάρνης, συνεπείᾳ τῆς νίκης των κατὰ τῆς στρατιᾶς Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου ἐν ἔτει 679. Περὶ τῆς ἥττης ταύτης ἀναφέρει καὶ ὁ Κεδρηνὸς λέγων· Τῷ ιαʹ. ἔτει, τὸ τῶν Βουλγάρων ἔθνος διαπεράσαν τὸν Δούναβα καὶ ἀποχωρισθὲν τῶν ὁμοφύλων αὐτοῦ ἐσκήνωσεν ἐν Βάρναις, ἔν τισιν ὄχμοις καὶ ὄρεσι."

"Διάφοροι διάσημοι συγγραφεῖς ὑπέπεσον εἰς μέγα λάθος τοῦ νὰ νομίζωσιν ὅτι ἡ Βάρνη ἦτο ἡ ἀρχαία Κωνσταντία· φαίνεται ὅτι δὲν ἀνέγνωσαν τὸ κάτωθι χωρίον τοῦ Νικήτα Χωνιάτου, ὅπερ ἀρκούντως δεικνύει τὴν γεωγραφικὴν θέσιν τῶν δύο τούτων πόλεων. Διηγούμενος ὁ Βυζαντινὸς ἱστοριογράφος τὸν ἐξοπλισμὸν τοῦ Βουλγάρου βασιλέως Ἰωάννου ἢ Καλογιάνου κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ ἐν ἔτει 1202, λέγει ῥητῶς ἐν Βιβλ. γʹ. "Κατὰ δὲ τοῖς χρόνοις τούτοις ἔξεισι τῆς Μοισίας ὁ Ἰωάννης μεγίστῳ τε καὶ παγχάλκῳ στρατεύματι· καὶ διειληφὼς τὴν Κωνσταντίαν χειροῦται ταύτην κατὰ πᾶσαν εὐπάτειαν, διάσημον οὖσαν ἐν τοῖς τῆς Ῥοδόπης σχοινίσμασι· καὶ καθελὼν τὸν ταύτης περίβολον ἐκεῖθεν ἐπανίσταται· καὶ περὶ τὴν Βάρναν στρατοπεδεύεται καὶ πολιορκεῖ γενναίως καὶ ταύτην."

Ἑπομένως φανερὸν εἶναι ὅτι ἡ πόλις ἔλαβε τὸ ὄνομα τῆς Βάρνης κατὰ τὸ ιθʹ. ἔτος τῆς Βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου, ὅλῃ. περὶ τὰ τέλη τοῦ ζʹ. αἰῶνος ἔργῳ τῶν Βουλγάρων, οἵτινες κατεκτήσαντο τὴν χώραν ταύτην τῆς Κάτω Μοισίας.

Κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους τὸ ὄνομα τῆς Βάρνης κατέστη διάσημον διὰ τὴν ἐκεῖ γενομένην μάχην τῇ 11 Νοεμβρίου 1444, καθ' ἣν ἔπεσεν ὁ ἀνδρεῖος Λαδισλάος, βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου Ἀμουράτ τοῦ Βʹ. Οἱ Ῥῶσσοι ἐκυρίευσαν τὴν Βάρνην τῷ 1828 μετὰ μακρὰν πολιορκίαν. Κατὰ τὸν τελευταῖον ῥωσσο-τουρκικὸν πόλεμον διέμειναν πάλιν ἐκεῖ ἐπί τινα χρόνον καὶ ἀνεχώρησαν, ἀφ' οὗ ἡ Βάρνη, δυνάμει τῆς συνθήκης τοῦ Βερολίνου, παρεδόθη εἰς τὴν χειρονομίαν τῆς Βουλγαρίας.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ.

Διήγημα ἐν Αὐστραλίᾳ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

ΙΓʹ.

Πρὸ τινων ἐτῶν ἡ σύζυγος τοῦ μηχανικοῦ, ᾧ εἶχεν ἀνατεθῆ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τὸ διάγραμμα τῆς νέας πόλεως, ἔλαβεν εἰς μεγάλην συμπάθειαν νεαρὰν κόρην, ἣν εὗρεν ἐκεῖ μεταξὺ τῶν δρυκτῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς "πριγκηπίσσης". Ἡ ἀγαθὴ αὕτη Κυρία ἠθέλησε ν' ἀποστείλῃ τὴν κόρην μετὰ τῆς μικροτέρας ἀδελφῆς αὐτῆς εἰς παρθεναγωγεῖον τι τῆς Μελβούρνης· ἀλλ' ἡ "πριγκήπισσα" ὀλίγην ἠσθάνετο διάθεσιν ν' ἀποχωρισθῇ τῆς "κοιλάδος τῶν λυγαριῶν". Ἐν ᾧ συνεζητοῦντο τὰ ὑπὲρ καὶ κατὰ τῆς ἰδέας ταύτης, ἀπέθανεν αἴφνης ὁ γέρων πατήρ της, ὅστις καὶ τοι μέθυσος ὢν καὶ ἀρκούντως ἄτακτος ἐγκατέλιπεν οὐκ εὐκαταφρόνητον περιουσίαν, ἣν ἐκληρονόμησαν κατὰ φυσικὸν λόγον αἱ δύο θυγατέρες του. Ἐρωτηθεῖσα τότε ἡ "πριγκήπισσα" ἐξέφρασε τὴν ἀπόφασίν της νὰ μείνῃ ἐν "τῇ κοιλάδι τῶν λυγαριῶν" καὶ νὰ ἐκπαιδευθῇ ἐκεῖ ὅπως δυνηθῇ νὰ διδάξῃ καὶ τὴν ἀδελφήν της. Ταῦτα εἶπε ῥητῶς καὶ μετὰ παρρησίας· ὅτε ὅμως τὴν ἠρώτησαν περὶ τῆς αἰτίας τῆς τοιαύτης ἀποφάσεώς της, ἠρυθρίασε καὶ δάκρυα ἔβρεξαν τοὺς ὀφθαλμούς της. Ἡ σύζυγος τοῦ μηχανικοῦ παρέλαβε τὰς δύο ἀδελφὰς εἰς τὴν οἰκίαν της ὡς θετὰς θυγατέρας. Οὐδέποτε ἀγαθὴ πρᾶξις ἔλαβε καλλιτέραν ἀμοιβήν! Ἡ ἀπαίδευτος κόρη ἐγένετο θαυμαστὴ γυνὴ εὐπαίδευτος καὶ μεμορφωμένη, καὶ τὸ ἐλέημα της ἀπώλεσε τὸ ἄγριον καὶ φιλόπτοιον τῶν παρελθόντων χρόνων. Ἡ συμπαθής αὐτῆς φύσις προσείλκυε πάντας πρὸς αὐτήν, καὶ αἱ μὲν γυναῖκες δὲν ἐφθόνουν τὰ θέλγητρά της, οἱ δὲ ἄνδρες τῇ ἐσυγχώρουν τὴν ἀδιαφορίαν καὶ ψυχρότητά της. Ἐνῆλιξ γενομένη συνέλαβε τὴν ἰδέαν ν' ἀφιερώσῃ μέρος τῆς περιουσίας της πρὸς ἀνέγερσιν σχολῆς ἐν τῇ νεοσυστάτῳ πόλει, ἔθεσε δὲ ὡς μόνον ὅρον, ἡ διεύθυνσις αὐτῆς νὰ τῇ ἀνατεθῇ κατὰ τὰ δύο πρῶτα ἔτη. Αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως εὐγνωμόνως ἐδέχθησαν τὴν πρότασιν, καὶ ἡ "πριγκήπισσα" ἐφήμωσε νέαν διδακτικὴν μέθοδον, ἥτις ἤρξατο ἀποφέρουσα ἀγλαοὺς καρπούς, ὅτε ἡ προσοχὴ τοῦ Ἀντιβασιλέως ἐπίσκεψις ἀνεστάτωσεν ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς "κοιλάδος".

ΙΔʹ.

Ὁ ἐπίσημος ἀνὴρ ἀφίχθη τέλος. Ἐπὶ τοῦ ταχυδρομείου ἐκυμάτιζεν ἡ μεγάλη ἀγγλικὴ σημαία· ὁ σταθμὸς τοῦ σιδηροδρόμου ὡμοίαζε πρὸς κῆπον ἀνθοστόλιστον· ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης ὁδοῦ κατασκευάσθη μεγάλη ἀψὶς ἐκ κορμῶν καὶ κλάδων δένδρων, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς ὁποίας ἀνεγινώσκετο ἡ λέξις "Χαῖρε" γεγραμμένη διὰ ἐρυθρῶν γερανίων. Ὅλοι οἱ κάτοικοι, δισχίλιοι καὶ πλέον, εἶχον ἐνδυθῆ τὰ ἑορτάσιμα αὐτῶν ἐνδύματα, καὶ περιέμενον τὴν ἄφιξιν τῆς ἀμαξοστοιχίας. Ὁ Ἀντιβασιλεὺς κατελθὼν τῆς ἁμάξης ἐχαιρέτισε τοὺς ὑποδεχομένους αὐτόν, ἐσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ δημάρχου καὶ ηὐχαριστήσε τὸ ζητωκραυγάζον πλῆθος, ἀλλ' ὅμως ἐφαίνετο ἀφῃρημένος. Τοῦτο παρετήρησαν ὅλοι ὡς καὶ ἡ ὡραία ἐξαδέλφη, ἥτις ἐκάθητο μετὰ τοῦ πατρός της ἐν τῇ ἁμάξῃ τοῦ Ἀντιβασιλέως.

Ἀλλοκότους ἐντυπώσεις δίδει ἡμῖν ἐνίοτε ἡ μνήμη· ἀλλάσσομεν τόπον διαμονῆς, ἀλλάσσομεν ἔργον, φίλους, συμφέροντα, σκοποὺς καὶ σχέδια, καὶ ὅμως ὅταν βλέπωμεν πάλιν τὰ μέρη, ἐν οἷς ἠγαπήσαμεν ἢ ὑπεφέραμεν, ἡ ἀπόστασις τῶν ἐτῶν ἐκλείπει· ἡ καρδία πάλλει καὶ αἱμάσσει ἐκ νέου καὶ ζητοῦμεν νὰ συγκεντρωθῶμεν ἐν ἑαυτοῖς, ἐν κόσμῳ ὅλως ἰδιαιτέρῳ, ἐν ᾧ οἱ νέοι φίλοι οὐδεμίαν κατέχουσι θέσιν. Ὁ Ἀντιβασιλεὺς εἶχεν ἐνώπιόν του τὰς οἰκοδομὰς τῆς νέας πόλεως· παρετήρει τὴν θριαμβευτικὴν ἀψῖδα, τὰς σημαίας, τοὺς στολισμένους κατοίκους — ἀλλ' ἔμενε πρὸς ὅλα ἀδιάφορος καὶ ἐζήτει τί, ὅπερ εὐκόλως δύναταί τις νὰ μαντεύσῃ. Ὁ ἀὴρ τῆς "κοιλάδος" ἦτο δι' αὐτὸν μεστὸς ἀναμνήσεων· πανταχόθεν ἐνεφανίζετο αὐτῷ ἡ μορφὴ τῆς "πριγκηπίσσης"· τὴν ἔβλεπε ποτὲ μὲν ὄπτον καὶ συνεσταλμένην, ὡς ἐν ἀρχῇ, ποτὲ δὲ ὑπήκοον ὡς ὅτε ἤρχετο πρὸς αὐτόν, ὅπως λάβῃ τὸ καθημερινὸν μάθημα, καὶ ὅτε αὐτὸς ἠσθάνετο τόσον πόθον νὰ τὴν ἀφιχθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας του. Πρὸ πάντων δὲ ἐνθυμεῖτο τὴν στιγμὴν τοῦ ἀποχωρισμοῦ του, ὅτε τὴν ἐκράτει ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ ἠσθάνετο τὴν γλυκεῖαν πίεσιν τῶν τρυφερῶν αὐτῆς βραχιόνων. Εἶτα ἡ εἰκὼν αὐτῆς ἐκαλύπτετο ὡς ὑπὸ ὀμίχλης, καὶ αὐτὸς συνήρχετο πάλιν. Οὕτως ἔφασεν ἡ φέρουσα αὐτὸν ἅμαξα πρὸ τῆς μεγάλης πύλης τῆς σχολῆς, ἔνθα ἀνέμενον τὸν τοποτηρητὴν ὁ δήμαρχος, ὁ ἔφορος τῶν σχολείων καὶ τινες τῶν προκρίτων, ὡς καὶ ὁ πρὸ μικροῦ ἀφιχθεὶς ἐπίσκοπος τῆς Μελβούρνης. Καὶ πρῶτον ἀνεγνώσθη μακρὰ προσφώνησις, κομψῶς ἐπὶ περγαμηνοῦ χάρτου τετυπωμένη, εἶτα ὅλοι ἀνέκραξαν "ζήτω"! Εἶτα δὲ πάντες μετέβησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν παραδόσεων. Ὁ Ἔφορος τῶν σχολείων, ἀρχαῖος καθηγητὴς τοῦ ἐν Cambridge τῆς Ἀγγλίας Πανεπιστημίου, ἐπέδειξε τῷ τοποτηρητῇ τὴν καλὴν τῆς αἰθούσης διακόσμησιν, τοὺς ὡραίους γεωγραφικοὺς χάρτας, τὰ εὔχρηστα καὶ ἀναπαυτικὰ θρανία· ἀλλ' ὁ λόρδος Πέτερς δι' ἑνὸς ἐλέμματος εἶχεν ἴδει τὰ πάντα, ὡς καὶ τὰ ζωηρὰ καὶ εὐφυᾶ πρόσωπα τῶν παρόντων παίδων, οἵτινες εἶχον τοποθετηθῆ ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των ἔμπροσθεν τῶν θρανίων· ἰδίως δὲ εἵλκυσαν τὴν προσοχήν του αἱ μικραὶ κόραι, αἵτινες ὅλαι ἐφαίνοντο τέκνα καλῶν οἰκογενειῶν. Ἀχ! διατὶ δὲν εὑρίσκετο σχολεῖον τοιοῦτον, ὅταν ἡ μικρά του "πριγκήπισσα" ἦτο ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ! Ὁ Ἀντιβασιλεὺς ἀπέτεινε τὸν λόγον εἰς τὰς μικρὰς κόρας καὶ παρεκάλεσε μίαν αὐτῶν, ἥτις τῷ ἐφάνη ἡ εὐφυεστέρα, ν' ἀποστηθίσῃ τὸ μάθημά της τῆς προτεραίας. Ἡ κόρη ἀπήγγειλε μὲ φωνὴν τρέμουσαν ὀλίγον ἐκ τῆς συγκινήσεως στίχους τινὰς τοῦ Wordsworth, τοῦ ποιητοῦ τῶν παίδων καὶ τῆς φύσεως. Παράδοξον! Αἱ λέξεις ἦσαν αἱ αὐταί, ἃς ὁ Πέτερς πρὸ δέκα ἐτῶν ἐδίδαξε τὴν "πριγκήπισσαν" ν' ἀποστηθίζῃ· ἐνθυμεῖτο μάλιστα τὸν τονισμόν, ὃν εἶχε δώσει εἰς μίαν τῶν στίχων λέξιν. Τοῦτο θαθέως τὸν ἐτάραξε — μετ' ὀλίγον στρεφόμενος πρὸς τὰς ἄλλας μαθητρίας τὰς ἠρώτησε ποῖα εἶναι τὰ καθήκοντα ἐναρέτου καὶ χρησίμου ἀνθρώπου.

— Νὰ ἐργάζεται, ἀπήντησαν αἱ κόραι.

— Καὶ νὰ πιστεύῃ εἰς τὸ καλόν, προσέθηκεν ἡ μικρά, ἡ τοὺς στίχους ἀπαγγείλασα.

Ὁ Ἀντιβασιλεὺς ἐζήτησε τότε νὰ ἴδῃ καὶ νὰ συγχαρῇ τὸν διευθυντὴν τοιούτου προτύπου σχολείου. Ὁ Ἔφορος ἀπήντησεν ὅτι τὴν σχολὴν διευθύνει Κυρία, ἥτις ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ παρασταθῇ εἰς τὴν ἑορτήν, ἀλλ' ὅτι ἂν ἡ Α. Ἐξ. ἐπιθυμῇ νὰ τὴν ἴδῃ, θὰ τὴν προσκαλέσῃ. Ὁ Ἀντιβασιλεὺς εἶπεν ὅτι δὲν ἐννοεῖ νὰ παρενοχλήσῃ τὴν διευθύντριαν, ἀλλ' ὅτι εὐχαρίστως θὰ τῇ προσφέρῃ τὰ σεβάσματά του ἂν θελήσῃ ἐπὶ στιγμὴν νὰ τὸν δεχθῇ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ἔφορος μετέβη εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον εὗρε τὴν διευθύντριαν καθημένην πλησίον τῆς ἀδελφῆς της· ἐφόρει κατὰ τὴν συνήθειάν της μέλαν ἔνδυμα, οὐ τὸ σοβαρὸν καὶ πένθιμον ἐμετριάζετο διὰ ὡραίου περιλαμίου χρώματος ἀνοικτοῦ. Εἶπεν ὅτι προθύμως θέλει δεχθῆ τὴν Α. Ἐξ. ὅπως εὐχαριστήσῃ αὐτὴν διὰ τὴν ἔξοχον τιμήν.

— Καὶ τότε θὰ ἴδωμεν, παρετήρησεν ἡ μικροτέρα ἀδελφή της, ἂν θὰ τὸν δεχθῇς ὡς τοὺς ἄλλους ἄνδρας. Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ κάμῃς διάκρισίν τινα δι' ἕνα Ἀντιβασιλέα.

Ἡ θύρα ἠνεῴχθη καὶ εἰσῆλθεν ὁ λόρδος Τρεβήλυαν κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ τὸν πῖλόν του.

Μόλις τὸν εἶδεν ἡ "πριγκήπισσα" καὶ ἐν τῷ ἅμα ἡ φυσιογνωμία της ἠλλοιώθη· ὠχρότης κατεκάλυψε τὰς παρειάς της· τὰ χείλη της ἔτρεμαν καὶ μόλις ἠδυνήθη νὰ προφέρῃ ἀσυναρτήτους τινὰς λέξεις. Καὶ αὐτὸς ὅμως ἦτο εἰς ἄκρον συγκεκινημένος καὶ ἔλεπον τὴν διευθύντριαν ἑτοίμην νὰ λιποθυμήσῃ, τῇ προσέφερε κάθισμα καὶ παρήγγειλε τὴν ἀδελφήν της νὰ φέρῃ ὀλίγον ὕδωρ. Ἠναγκάσθησαν ν' ἀνοίξωσιν ὀλίγον τὸ ἔνδυμά της, καὶ τότε ἐφάνη μικρὸς σάκκος δεδεμένος περὶ τὸν τράχηλον διὰ κλωστῆς· ὁ δερμάτινος σάκκος ἐφαίνετο ἀρκούντως βαρύς, διότι εἶχε χαράξει ἐρυθρὰν εἰς τὸν λαιμὸν γραμμήν. Ὁ Ἀντιβασιλεὺς ἐγονάτισε πλησίον της καὶ τῇ ἐφίλει τὰς ψυχρὰς αὐτῆς χεῖρας. Μετὰ παρέλευσιν στιγμῶν τινων ἡ διευθύντρια συνῆλθε καὶ κατ' ἀρχὰς ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει εὐχάριστον ὄνειρον. Τόσον σπάνιον εἶναι νὰ βλέπῃ τις πραγματοποιουμένους τοὺς διακαεῖς πόθους ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὥστε ὅταν συμβαίνῃ τοῦτο, δυσκόλως πιστεύει ὁ ἄνθρωπος. Τὸ πρόσωπον τῆς πριγκηπίσσης εἶχε μεταμορφωθῆ· ἐφαίνετο ὡς ἁγία ἐν ἐκστάσει. Τέλος πάντων ἦτο πλησίον της ὁ ἀνήρ, ὃν ἠγάπησε, καὶ ἠδύνατο νὰ τῷ εἴπῃ πόσον τὸν ἐσυλλογίσθη, πόσον ἔκλαυσε, πόσον ὑπέφερε κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τῶν δέκα ἐτῶν!

ΙΕʹ.

Ὁ λόρδος Πέτερς, χαίρων ὅτι εὗρε τόσον ὡραίαν τὴν νέαν κόρην, ἣν ἐνδέρμως ἠγάπησε, τῇ διηγήθη τὰ πάντα, καὶ τῇ ἐξήγησε τὸ αἴτιον τῆς μακρᾶς σιωπῆς του. Ἀνεχωρήσας ἐκ τῆς "Κοιλάδος τῶν λυγαριῶν" μετέβη εἰς Μελβούρνην, ἔνθα εὗρεν ἐπιστολήν, προσκαλοῦσαν αὐτὸν ἀμέσως εἰς Ἀγγλίαν. Ὁ πρεσβύτερός του ἀδελφὸς εἶχεν ἀποθάνει καὶ αὐτὸς ἐγίνετο ὁ κληρονόμος τοῦ τίτλου καὶ τῆς περιουσίας· ὁ πατήρ του γέρων ἤδη ἐζήτει νὰ ἴδῃ αὐτὸν τὸ ταχύτερον. Αὐθημερὸν ὁ "ἀριστοκράτης" ἐπέβη πλοίου καὶ ἀπῆλθε τῆς Μελβούρνης· ἀλλὰ μετὰ πολλοὺς κινδύνους καὶ πλείστας ὅσας περιπετείας μόλις μετὰ 32 μῆνας ἔφθασεν εἰς Ἀγγλίαν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἀπέθανεν ὁ πατήρ του, καὶ εἰς τὼν ἀνεψιῶν του κατέλαβε τὰ κτήματα· ὡς ἐκ τούτου ἐδέησε νὰ γείνῃ δίκη μακρὰ καὶ νὰ ἐκτελεσθῶσιν ἀτελεύτητοι τύποι μέχρις οὗ περιέλθωσι τὰ κτήματα εἰς τὴν κατοχήν του. Ἐξ Ἀγγλίας ἔγραψε μακρὰν πρὸς τὴν "πριγκήπισσαν" ἐπιστολήν.

— Διατὶ δὲν μοὶ ἀπήντησας;

— Οὐδέποτε ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν, ἀπήντησεν ἡ διευθύντρια, καὶ οὐδέποτε πλέον ἤλπιζον νὰ λάβω εἰδήσεις.

Ὁ λόρδος Πέτερς ἐννόησεν ὅτι ἐπίστευεν ὅτι ἀπέθανε καὶ ὅτι τὸ παρ' αὐτῆς ἱδρυθὲν σχολεῖον ἦτο τὸ εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ ἀνεγερθὲν μαυσωλεῖον. Ἀπέναντι ἀφοσιώσεως τόσον μεγάλης πῶς νὰ τολμήσῃ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι μόνον ἅπαξ ἔγραψε καὶ ὅτι μὴ λαβὼν ἀπάντησιν, ἐσκέφθη ὅτι ἦτο πλέον ἀργὰ καὶ ὅτι ὁ μαρμαρίτης, ὃν εὗρεν, ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν χοίρων, καὶ ὅτι καλλίτερον ἦτο δι' αὐτὸν νὰ διατηρῇ ἐν τῇ καρδίᾳ του γλυκεῖαν ἀνάμνησιν ἢ νὰ ὑποστῇ τὴν ὀλίψιν ἀπογοητεύσεως. Κακαὶ σκέψεις, δι' ἃς ἠσχύνετο τώρα. Καὶ ὅμως ἡ Αὐστραλία τὸν ἐνδιέφερε, καὶ γενόμενος μέλος τοῦ Κοινοβουλίου εἶχε τοσοῦτον ἐκθύμως ὑπερασπισθῆ τὸ ζήτημα τῶν ἀποικιῶν, ὥστε ἡ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ τὸν διορίσῃ ἀντιβασιλέα τῆς Βικτωρίας. Ἅμα δὲ ἀφιχθεὶς εἰς Αὐστραλίαν ἠθέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ πάλιν τὰ μέρη τῆς παρελθούσης εὐδαιμονίας του. Καὶ ὅμως ὑπέκρυψε κάπως τὴν ἀλήθειαν, διότι δὲν εἶπεν ὅτι ἐπεχείρησε τὴν ἐκδρομὴν ὅπως ἀνταποκριθῇ εἰς τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας του καὶ ὅτι ἤθελε προηγουμένως νὰ πεισθῇ ἐντελῶς περὶ τῆς τύχης τῆς "πριγκηπίσσης",

πρὶν ἢ ζητήσῃ εἰς γάμον τὴν ὡραίαν ἐξαδέλφην του, ἥτις τὸν παρηκολούθησε καὶ ἀνέμενεν ἐν τῇ παρακειμένῃ αἰθούσῃ. Περὶ τούτων πάντων οὐδὲν εἶπεν.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων στιγμῶν εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν παραδόσεων ὀδηγῶν ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὴν διευθύντριαν. Ἕκαστος δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἡ ἐμφάνισις αὕτη παρήγαγεν εἰς τοὺς παρόντας. Ἦτο ἡ τελευταία σκηνὴ τοῦ μυθιστορήματος τοῦ βίου των.

— Ἐννοεῖς, φιλτάτη, ἀντιβασιλεὺς εἶναι ἄνθρωπος ὡς ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἔλεγεν ἡ μικρὰ ἀδελφὴ τῆς "πριγκηπίσσης" ἐφαρμόζουσα ἐπὶ τῆς ὡραίας αὐτῆς κόμης τὸν νυμφικὸν στέφανον.

ΤΕΛΟΣ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΒΑΣΙΛΙΚΗι Λ.

(Ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει)

Ἀχ! ἤθελα τάχα αὐτὴ τὴ φωτιά,
Ποῦ εἶχα μιὰ μέρα 'ς τὰ στήθη κλεισμένα,
Νὰ γράψω τραγούδι, ξανθή μου, γιὰ σένα
Νάστράφτῃ ὡσάν τὴν γλυκιά σου ματιά.

Μὰ μοῦχει ὁ Χάρος τὴ μαύρη καρδιὰ
Σὰν χιόνι βαρὺ τοῦ βουνοῦ πλακωμένα,
Κ' οἱ στίχοι μου μοιάζουν σὰν φύλλα σπαρμένα
Ποῦ πῆρε τἀγέρι ἀπὸ τὰ κλαδιά.

Καὶ τώρα π' ὁ χρόνος μὲ γέλοια περᾷ,
Καὶ ὅλο τὸν κόσμο ἡ χαρὰ ξεπρελλάνει,
Μονάχ' ἡ ψυχή μου 'ς τὴν πίκρα δομένη
Σὲ χρόνους ποῦ φύγαν ἀνοίγει φτερά.

Μὰ μέσα μου σύ, Χερουβεὶμ τρυφερό,
Γλυκειά σὰ φιλὶ καὶ σὰν ἄστρου ἀχτίδα,
Ἐσὺ 'ς τὴν καρδιά μου σκορπίζεις ἐλπίδα,
Καὶ τάζεις ζωὴς καὶ χαρᾶς θησαυρό.

Γι' αὐτὸ μιὰ στιγμὴ τὸν καϋμό παραιτῶ,
Μὲ γέλοια τὰς σκέψεις κ' ἐγὼ στεφανόνω,
Κ' εὐχαῖς καὶ χαραῖς μοναχὰ ζευγαρόνω,
Γιὰ σέ, 'ς τὸ φτωχό μου τραγούδι αὐτό.

Ἐν Ἀθήναις 1885.

Θ. Α. Βελλιανίτης.

ΤΗι ΦΙΛΗι ΛΕΥΚΑΔΙΑι.

Τὸ πρῶτο βλέμμα σου, δειλό, ἐλπίδας μοῦ χαρίζει,
Τὸ δεύτερό σου, ἀδιάφορο, τὸ στῆθός μου φλογίζει,
Τὸ τρίτο... ὅ,τι κι' ἂν εἰπῶ, σὲ τέτοιο βλέμμα μοιάζει,
Κι' ἂν τὸνομάσω ἀστραπὴ καὶ κεραυνὸ ταιριάζει!
Κρατεῖ τὸ φῶς του μοναχὸ καὶ τὴ φωτιὰ σκορπάει,
Θαμπώνει ὁποιον κι' ἂν τὸ ἰδῇ καὶ καίγ' ὅπ' ἀγαπάει.

Ἐν Λευκάδι.

Ν. Ἰω. Σταματέλος.

Η ΝΥΜΦΙΚΗ ΕΣΘΗΣ.

Ἀτμωδης, αἰθέριος νεφέλη· νεφέλη εὐωδιάζουσα ἴριδος καὶ ἴου· λευκόν, καθαρόν, λεπτὸν ὕφασμα, πόσον εἶσαι ὡραῖον! Ὡς νιφὰς χύνεσαι ἀπὸ τοῦ ἀνακλίντρου, ἀλλὰ τὸ ἄσπιλον κράσπεδόν σου δὲν ψαύει τὸ ἔδαφος... Εἶσαι νέον καὶ δροσερόν, μόλις ἐξῆλθες τῶν χειρῶν τοῦ κατασκευαστοῦ, ὦ ὕφασμα χαριέστατον, προωρισμένον εἰς τὴν νυμφικὴν τῆς Ἰουλίας ἐσθῆτα... Ἡ μήτηρ σὲ ἐξετάζει, σὲ ἐκτιμᾷ. Ἡ Ἰουλία μόλις τολμᾷ νὰ σὲ ἀτενίσῃ, ἀλλὰ τὸ ἐλέμμα της εἶναι πλῆρες ποιήσεως καὶ ἔρωτος, πλῆρες πόθων καὶ ἐλπίδων!... Ἡ Ἰουλία δὲν εἶναι πλουσία· δὲν δύναται οὐδὲ ὀφείλει νὰ περιβληθῇ λευκὴν μεταξίνην ἐσθῆτα, ἥτις καὶ ὑπὲρ τὸ δέον πολυτελὴς θὰ ἦτο καὶ δὲν ἤθελε τῇ χρησιμεύσει. Καὶ ὅμως ἡ Ἰουλία ἐλπίζει ὅτι θὰ ἦναι νύμφη ἀρκούντως περικαλλής, καὶ διάφορος τῶν ἄλλων, διότι τὴν ἐσθῆτα τὴν σεμνὴν αὐτὴ πρόκειται νὰ κεντήσῃ — καὶ θὰ τὴν κεντήσῃ θαυμασίως... Θὰ τὴν φορῇ ὅταν ὁ Ἐδμόνδος τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὸ θέατρον ἢ εἰς μικρὰν τινα ἐσπερίδα — ὅταν δὲ γηράσῃ θὰ τὴν ἐπιδεικνύῃ ὡς θαῦμα εἰς τὰς θυγατέρας της, καὶ αἱ ἐγγόναί της θὰ λέγωσιν· ἦτο ἡ νυμφικὴ ἐσθὴς τῆς μάμμης μας!

Ταῦτα συλλογίζεται ἡ Ἰουλία ἀτενίζουσα τὸ λευκὸν ὕφασμα, τὸ ὁποῖον ὁ ἔμπορος τῇ ἔφερε πρὸ μικροῦ. Κύπτουσα ἐπὶ τοῦ ξυλίνου ἐργαλείου ἡ Ἰουλία ἐργάζεται· μικρὸς στέφανος ῥόδων ἐκφύεται ὑπὸ τοὺς εὐστρόφους δακτύλους της, εἶτα στάχεις, σύμβολον τῆς ἀφθονίας καὶ μικρὰ χαρίεντα ἄνθη... Ἡ στίλβουσα βελόνη ἀνέρχεται καὶ κατέρχεται· ἡ μικρὰ δακτυλήθρα τρίζει προστριβομένη τῇ βελόνῃ, τὸ δὲ λευκὸν νῆμα σύρεται ταχύτατον.

Ὁ κῆπος, ἐν ᾧ ἐργάζεται ἡ Ἰουλία, ἀναπέμπει εὐωδίαν ἐαρινήν· ὁ κυανοῦς οὐρανὸς γελᾷ διὰ μέσου τῶν πρασίνων φύλλων· τὰ πτηνὰ ᾄδουσι ζωηρά... Ἀλλὰ τίς εἶναι ἡ μικρὰ φωνή, ἡ ἐπαναλαμβάνουσα πάντοτε τὴν αὐτὴν λέξιν· Ἐδμόνδε! Ἐδμόνδε!... Ἡ μικρὰ αὕτη φωνὴ εἶναι ἡ καρδία τῆς Ἰουλίας, ἡ πάλλουσα ταχυτέρα τῆς βελόνης, ἡ γελῶσα ζωηρότερον τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ, ἡ ᾄδουσα δυνατώτερα τῶν πτηνῶν... Πάρελθε, ὡραῖε Ἀπρίλιε! Πάρελθε καὶ σύ, Μάϊε, μὴν τῶν ῥόδων, καὶ σύ, Ἰούνιε... πάρελθε, φθινόπωρον, καὶ χειμών... Πόσος καιρός, Θεέ μου! Ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ, θὰ ἔλθῃ ἡ μεγάλη ἡμέρα· ἄνθη εὐώδη, θὰ ἐλαστήσετε ἐκ νέου, καὶ ἡ ἐσθὴς θὰ ἦναι ἑτοίμη, καὶ ἡ Ἰουλία θὰ γείνῃ νύμφη.

* * *

Πίπτει χιών· ὅλα εἶναι λευκά, αἱ στέγαι, αἱ ὁδοί, ὁ κῆπος, τὰ δένδρα. Ὁ ἀὴρ εἶναι ψυχρός, ὁ οὐρανὸς σκοτεινός· τὰ μικρὰ πτηνὰ πετῶσιν ἐπὶ τῶν ξηρῶν κλάδων, τὰ ὁποῖα κοσμοῦσιν οἱ τοῦ πάγου κροσσοί. Τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου εἶναι ὑψωμένα, ὅπως ἀφήσωσι νὰ εἰσδύσῃ τὸ ἀμυδρὸν φῶς, τὸ ὁποῖον ἀποστέλλει ὁ τοῦ χειμῶνος οὐρανός... Ἡ Ἰουλία ἐργάζεται παρὰ τὴν ἑστίαν, κύπτουσα ἐπὶ τοῦ ξυλίνου ἐργαλείου. Τὸ ἥμισυ τῆς ἐσθῆτος ἐτελείωσε· τὸ ἕτερον ἥμισυ ἐκτυλίσσεται ἐπὶ τοῦ ἐργαλείου· ἡ χεὶρ τῆς Ἰουλίας τρέχει, ἵπταται ἐλαφρὰ καὶ λευκὴ ὡς πτέρυξ ἀλκυόνος, καὶ ὡς πτέρυξ ἀλκυόνος ἵπταται καὶ ἡ διάνοια αὐτῆς... Τρεῖς μόνον μῆνες ἀκόμη! Σπεῦσον

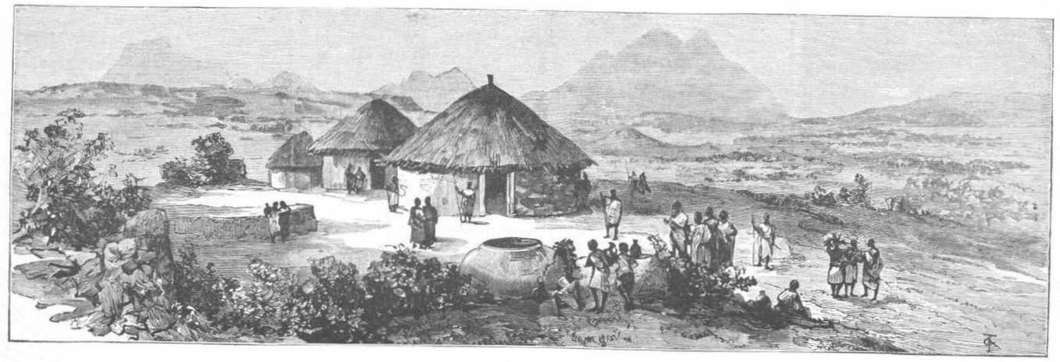

ΤΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΙΝΙΑΣ.

ἐσθῆς ἑτοίμη, λευκὴ ὡς νεφέλη, δροσερὰ ὡς ἄνθος.

Εἶναι ἀκόμη ὀλίγον ὑγρὰ εἰς τὰς πτυχάς, καὶ ἀκτὶς ἡλίου ἀπαιτεῖται· ἡ μήτηρ τῇ λέγει νὰ τὴν ἁπλώσῃ εἰς τὸν κῆπον· ἀλλ' ἡ Ἰουλία φοβεῖται μὴ κηλιδωθῇ καὶ νομίζει φρονιμώτερον νὰ τὴν ἀναρτήσῃ ἀπὸ τοῦ παραθύρου. Εὔθυμος καὶ ζωηρὰ πηδᾷ ἐπὶ ἕδρας, κύπτει πρὸς τὰ ἔξω καὶ κρεμᾷ τὸ ὡραῖον ἔνδυμα ἐκ τῆς μέσης. Ὁ ἥλιος φωτίζει τὴν ἐσθῆτα· τὰ κεντημένα ἄνθη φαίνονται ἐμψυχούμενα καὶ προσμειδιῶντα τῇ Ἰουλίᾳ... Ὤ! αὐτὸ τὸ μικρὸν ῥόδον πόσον κόπον μοὶ ἔδωκε! Πόσον ὡραῖα προσαρμόζεται τὸ μικρὸν τοῦτο ἔον! Ποῦ εἶναι ὁ στάχυς ἐκεῖνος, ὃν εἰργαζόμην, ὅτε ὁ Ἐδμόνδος εἰσῆλθεν αἰφνιδίως καὶ μὲ ἠσπάσθη... ἐδῶ;... Ἡ Ἰουλία εὑρίσκεται ἐν ἐκστάσει, κύπτει πρὸς τὰ ἐμπρός, ὅπως διορθώσῃ μίαν τῶν πτυχῶν, διὰ νὰ φανῇ καλλίτερον τὸ κέντημα· ἐκτείνει τοὺς βραχίονας — πλὴν ὁ ποῦς της ὀλισθαίνει... κλονεῖται... Ὕψιστε Θεέ!... ἔπεσεν!

* * *

Τὴν ἐπιοῦσαν, ἡμέραν τοῦ γάμου, φέρετρον ἐκκομίζεται ἐκ τῆς οἰκίας τῆς Ἰουλίας, καὶ ἐπ' αὐτοῦ, ἐν εἴδει σημαίας παρθενικῆς, ἡ νυμφικὴ ἐσθῆς στίλβει εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Μετάφρασις Αἰκατερίνης Π. Βασιλειάδου, ἐν Τεργέστῃ.

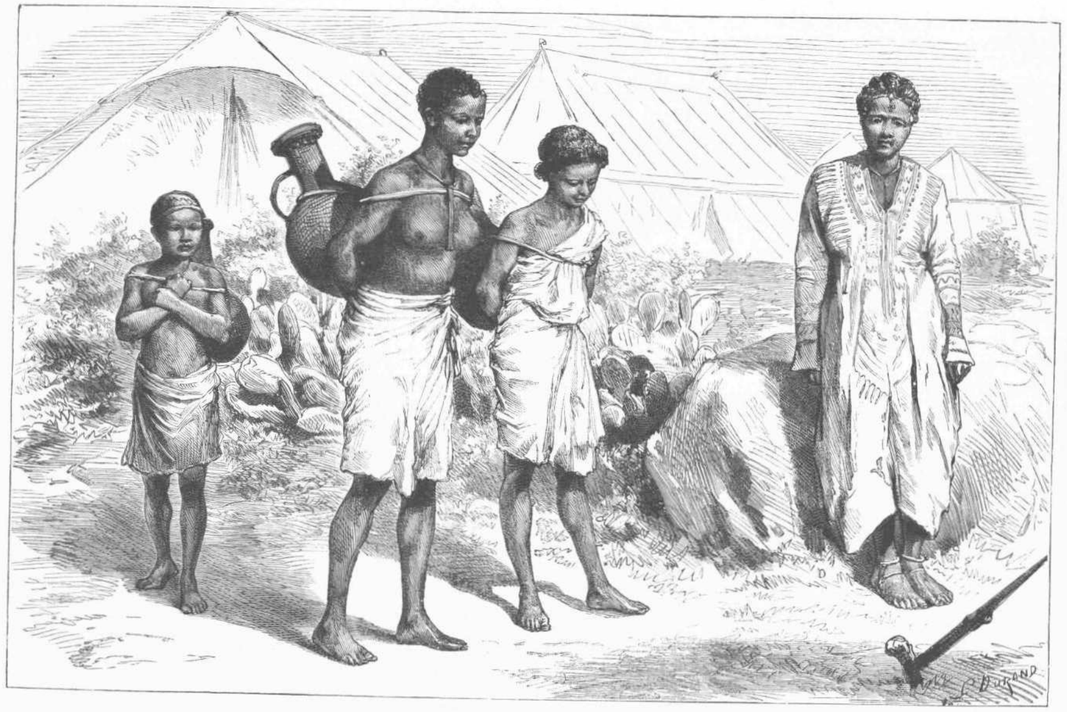

ΥΔΡΟΦΟΡΟΙ ΕΝ ΑΒΥΣΣΙΝΙΑι.

ΚΥΡΙΑ ΤΗΣ ΑΔΟΒΑΣ.

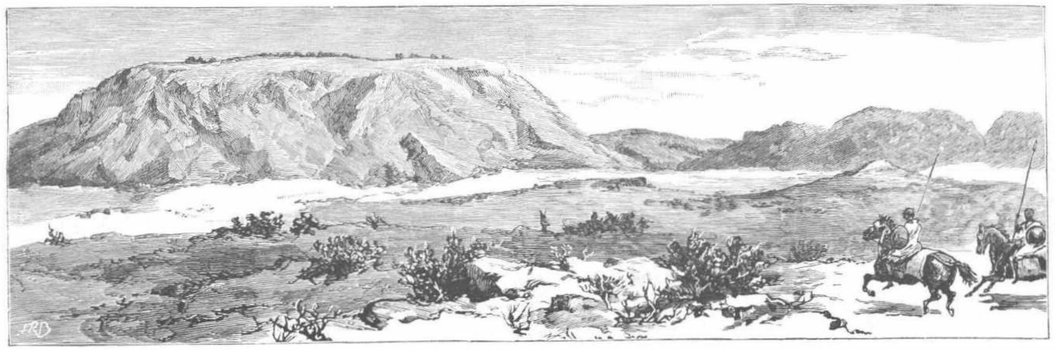

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ ΑΔΙ-ΤΕΚΛΑΡ ΕΝ ΑΒΥΣΣΙΝΙΑι.

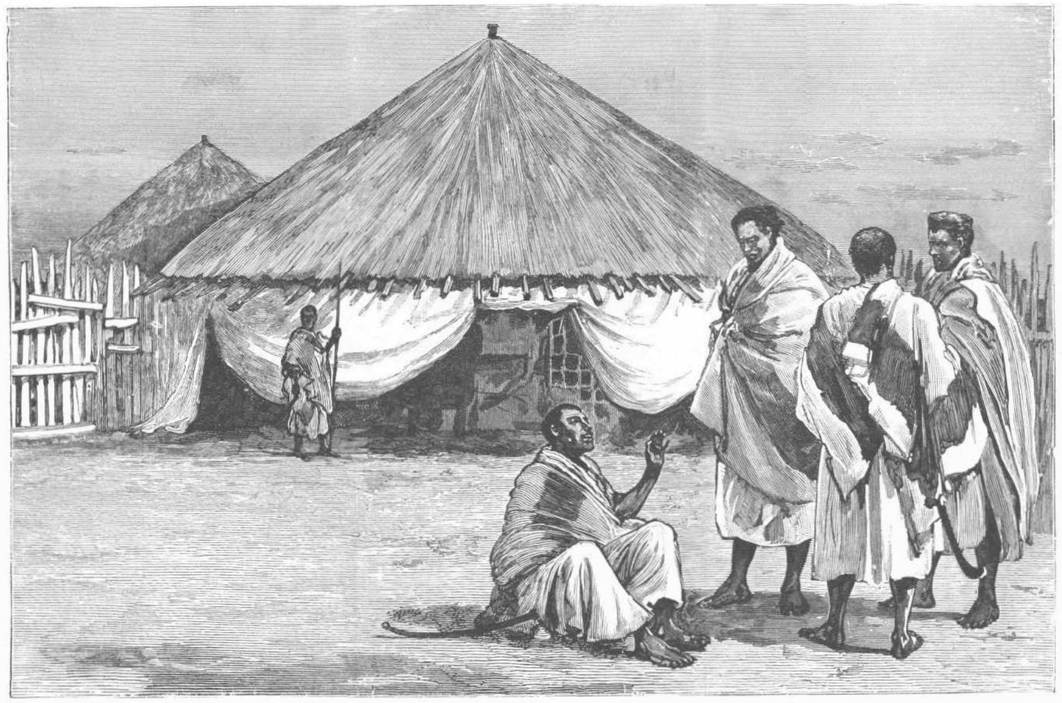

Η ΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΡΑΣ-ΑΛΛΟΥΛΑ ΕΝ ΑΒΥΣΣΙΝΙΑι.

ΕΝ ΑΒΥΣΣΙΝΙΑ.

(Μετὰ εἰκόνων, ὅρα σελ. 296—297.)

Πρὸ τινος ὁ ὀρθόδοξος ἡγεμὼν τῆς Ἀβυσσινίας, περὶ πολλοῦ ποιούμενος τὰς πρὸς τὴν Ἑλλάδα σχέσεις, ἀπέστειλε διάφορα κοσμήματα καὶ δῶρα εἰς τοὺς βασιλεῖς ἡμῶν καὶ τὸν διάδοχον Κωνσταντῖνον. Τὰ πολύτιμα ταῦτα δῶρα παρέδωκε τῷ ἡμετέρῳ βασιλεῖ ὁ πρόξενος κ. Μητσάκης, ἐλθὼν κατ' εὐθεῖαν ἐξ Ἀβυσσινίας. Ἐσχάτως ὁ Ἀβυσσινὸς ἡγεμὼν προσεκάλεσε καὶ Ἕλληνα ἰατρὸν παρὰ τῇ αὐλῇ του καὶ ἐν γένει μεγάλας ἐκδηλοῖ συμπαθείας πρὸς τὴν χώραν ἡμῶν. Ὑποθέτοντες ὅτι οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται μετ' ἐνδιαφέροντος θὰ ἴδωσιν εἰκόνας τῆς ἀποκέντρου ἐκείνης χώρας, ἣν ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς δὲν ἔψαυσεν εἰσέτι, παραθέτομεν σήμερον τέσσαρας τοιαύτας, παριστώσας τοποθεσίας καὶ ἤθη καὶ ἔθιμα αὐτῆς. Καὶ ἡ μία μὲν τῶν εἰκόνων παριστᾷ κόρας Ἀβυσσινὰς ὀθροφόρους καὶ μίαν ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων κυριῶν τῆς πόλεως Ἀδόβας, τῆς πρωτευούσης τοῦ βασιλέως Ἰωάννου. Ἡ κυρία αὕτη, ἧς τὸ μόνον ἔνδυμα εἶναι μακρὸς ποδήρης χιτών, βαίνει γυμνόπους, κοσμεῖ δὲ τοὺς ἀστραγάλους τῶν ποδῶν της διὰ μεταλλίνων βραχιολίων. Τοιαῦτα κοσμήματα ἔλαβε καὶ ἡ βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος δῶρα παρὰ τῆς μελαίνης Μεγαλειότητος τῆς Ἀβυσσινίας. Ἡ ἑτέρα τῶν εἰκόνων ἡμῶν παριστᾷ τὴν οἰκίαν ἑνὸς τῶν ἰσχυροτέρων ἀρχηγῶν τῆς Ἀβυσσινίας, τοῦ Ῥάς-Ἀλλούλα, αὐτοῦ ἐκείνου, ὅστις ὠδήγησε πέρυσι κατὰ τὸν Ἰούνιον μῆνα τὴν ἀγγλικὴν πρεσβείαν πρὸς τὸν βασιλέα Ἰωάννην. Ὁ ἀρχηγὸς οὗτος κατοικεῖ ἐπὶ ὑψυρωμένου ὑψώματος, ὅπερ παριστᾷ ἡ τρίτη ἡμῶν εἰκών. Ἐπὶ τοῦ πετρώδους τούτου λόφου κεῖται σειρὰ ἀχυροσκεπῶν καλυβῶν, ὧν ἡ μεγαλειτέρα κατοικεῖται ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ, καὶ εἶναι εὐρυχωροτέρα καὶ κομψοτέρα τῶν ἄλλων. Ἐντὸς τοῦ οἰκήματος τούτου δέχεται ὁ Ῥάς-Ἀλλούλας τοὺς προσερχομένους καθήμενος ἢ μᾶλλον κατακεκλιμένος ἐπὶ ἀνακλίντρου καὶ ἐν μέσῳ πυκνοῦ καπνοῦ, δι' οὗ ἀποδιώκονται ἐκ τῆς καλύβης αἱ μυῖαι καὶ οἱ κώνωπες. Ὁ ἀρχηγὸς οὗτος, καίτοι ἀπαίδευτος καὶ ἀπολίτευτος, εἶναι ὅμως εὐφυὴς καὶ φίλος τῶν Εὐρωπαίων· μεγίστην δὲ ἐξασκεῖ ἐν Ἀβυσσινίᾳ ἐπιρροήν. Ἐν τῇ τετάρτῃ τέλος εἰκόνι φαίνονται τὰ Ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως (ἢ αὐτοκράτορος) Ἰωάννου ἐν Ἀδόβᾳ. Τὸ δέδαιον εἶναι ὅτι τὰ ἀνάκτορα ταῦτα δὲν παρέχουσιν ἡμῖν ἰδέαν πολὺ ὑψηλὴν διὰ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τῶν Ἀβυσσινῶν, διότι καὶ ταῦτα δὲν εἶναι ἢ ἁπλῆ καλύβη, ὀλίγον μεγαλειτέρα τῶν ἄλλων, ἀλλ' οὐδὲν ἔχουσα τὸ ἐπιθλητικὸν καὶ ἡγεμονικόν. — Ἐν τῇ "Νέᾳ Ἐφημερίδι" τῶν Ἀθηνῶν ἀνέγνωμεν μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν ἀρχὴν ἄρθρων, τὰ ὁποῖα ὁ εἰς Ἀβυσσινίαν μεταβὰς ὁμογενὴς ἡμῶν ἰατρὸς κ. Παρίσης ὑπόσχεται ν' ἀποστέλλῃ τακτικῶς ἐκεῖθεν. Τὰ ἄρθρα ταῦτα περὶ τῆς ἀγνώστου ἔτι ἐκείνης χώρας, ἧς αἱ συμπάθειαι τοσοῦτον ζωηρῶς διατρανοῦνται ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας πατρίδος, ἔσονται εἰς ἄκρον ἐνδιαφέροντα.

ΓΝΩΜΙΚΑ.

Ἡ φιλοδοξία τῶν πλείστων ἀνθρώπων εἶναι εἰς ἀντίθετον λόγον τῆς εὐδαιμονίας αὐτῶν. Ὅσῳ μεγαλητέρα ἡ φιλοδοξία τόσῳ μικροτέρα ἡ εὐδαιμονία, καὶ τἀνάπαλιν· διὸ λέγομεν "μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ εὐτυχία τῆς γῆς".

Ἔρως εἶναι εὐγενὴς ἐγωϊσμὸς τῆς καρδίας. Αἱ θυσίαι τὰς ὁποίας οἱ ἄνθρωποι ἔκαμον χάριν τοῦ ἔρωτος ἐγένοντο, διότι, ἡ καρδία μαγευθεῖσα ἅπαξ ἐξ αὐτοῦ, δὲν ἀνέχεται τὴν στέρησιν τῆς μαγείας ἐκείνης, καίπερ ἀντικειμένης ἴσως εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον.

Θέλεις νὰ ἴδῃς ἐὰν λαός τις βαίνῃ πρὸς ἀκμὴν ἢ παρακμήν; Ἐξέτασον μόνον ποίαν δύναμιν ἔχει παρ' αὐτῷ τὸ καθῆκον.

Ἡ κομπορρημοσύνη καὶ περιαυτολογία εἴτε λαοῦ εἴτε ἀτόμου εἶναι ὡς ὁ πυκνὸς καπνὸς ὁ ἐξερχόμενος οἰκίας. Πιθανὸν ὅτι ἐν τῇ ἑστίᾳ αὐτῆς καίονται ἄχυρα.

Ἡ ματαιόδοξος γυνὴ ὁμοιάζει μὲ ἐκεῖνα τὰ φαγητά, τὰ ὁποῖα εἶναι ἴσως καλὰ τὴν γεῦσιν, ἀλλὰ λίαν δύσπεπτα. Μ. Μ.

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΒΕΝΖΗΡ.

Μετάφρ. Δ. Καρατιαννάκη.

Ἦσαν ἀχώριστοι. Ὁ εἷς ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ ἄλλου. Ὁ Γεώργιος Κέμπεν καὶ ὁ Κορράδος Βενζὴρ ἐγεννήθησαν ἀμφότεροι ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. Ὁ μὲν, υἱὸς πλουσίων γονέων, ἐτελειοποίησε τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐν Παρισίοις, ἔνθα εἶχεν ἐπανεύρει τὸν ἐκ παιδικῆς ἡλικίας φίλον του Βενζήρ, ὁ ὁποῖος εἶχε σταλῆ παρὰ τοῦ κόμητος Σεχένυ ὑπὸ τὴν προστασίαν διασήμου τῆς ἐποχῆς ζωγράφου. Μετὰ πάροδον ὀλίγων ἐτῶν εἶχον ἐγκατασταθῆ ἀμφότεροι ἐν Πέστῃ. Ὁ Κέμπεν ἐν βραχεῖ διαστήματι εἶχεν ἀποκτήσει φήμην ἐξόχου δικηγόρου, ἐνῶ συγχρόνως ὁ Βενζὴρ ἔκαμνε πάταγον μὲ τὰς σπουδαίας αὐτοῦ ἱστορικὰς συνθέσεις, ἡ πρώτη τῶν ὁποίων τῷ εἶχε καρποφορήσει τὸ χρυσοῦν παράσημον τοῦ ἐθνικοῦ Ἀγῶνος. Ὡς καὶ εἰς τὰ πρῶτα ἔτη τῆς νεότητος αὐτῶν οἱ δύο φίλοι ἐξηκολούθουν νὰ ζῶσιν ὁ εἷς ἐν τῷ ἄλλῳ. Τοῦ Κέμπεν ὁ ἐνθουσιασμὸς ἠγείρετο περισσότερον, ὅτε ἐν μέσῳ εὐφραδοῦς πρὸς τοὺς δικαστὰς ἀγορεύσεως στρέφων ἔβλεπε τὸν φίλον του ἀκροώμενον αὐτὸν μετὰ προσοχῆς· ὁ Βενζὴρ ἐξετίμα περισσότερον μίαν λέξιν ἐπαίνου ἢ ὁ φίλος του ἐπρόφερε διὰ νέαν τινὰ εἰκόνα αὐτοῦ, τῶν στεφάνων οὓς ἔπλεκεν ὅλος ὁ τύπος. Οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἦσαν τέλος ἀφιερωμένοι ἀλλήλοις ψυχῇ τε καὶ σώματι· ἡ φιλία αὐτῶν ἦτο ἐξ ἐκείνων ἃς μόνος ὁ θάνατος διαλύει. Ἀφ' ἧς ὅμως ἡμέρας ἡ ζηλοτυπία ὡς παγετῶδες ἑρπετὸν εἰσῆλθεν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Κέμπεν, οὐδὲς ἔπαυσε πλέον νὰ ἦνε οἷος ἦτο πρότερον. Ὁ Κορράδος δὲν τὸ προεῖδεν ἀκριβῶς· οὔτε ὅμως ὁ Γεώργιος τῷ ἐδήλωσε τοὺς λογισμούς του· καὶ οὕτως ὁ εἷς ἐξηκολούθει νὰ περιποιῆται τὴν δεσποινίδα Βάνδερφελδ, ἐφ' ἧς ὁ ἄλλος εἶχε ῥίψει τὰ βλέμματα, ἐνῷ ὁ τελευταῖος οὗτος ἤρχιζε νὰ ἐπωάζῃ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ὑπόκωφον μῖσος διὰ τὸ ἀδικον ὅπερ ὁ φίλος του χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τῷ ἔκαμνε. Τίποτε κατὰ τὰ ἄλλα δὲν εἶχε λάβει ἀλλαγήν τινα, καὶ ἦτο φυσικόν, ἀφοῦ ὁ εἷς ἐν καλῇ πίστει δὲν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ ἐκεῖνο ὅπερ ὁ ἄλλος ζηλοτύπως ὑπεκρίνετο.

Θερινήν τινα ἑσπέραν οἱ δύο φίλοι ἐφέροντο πρὸς τὰς ὄχθας τοῦ Δουνάβεως. Ὁ δικηγόρος, εὔχαρις, καὶ ὑψηλοῦ ἀνασκήματος, ἐβάδιζε παρὰ τῷ ζωγράφῳ κεκλιμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τὸ βλέμμα ἐστραμμένον πρὸς τὸ ἔδαφος, καὶ ἐφαίνετο εἰς βαθείας δεδυθισμένος σκέψεις· ἐνῷ ζωηρὸν βλέμμα καὶ πλανώμενον ἀπὸ τῆς πυριλαμποῦς τοῦ οὐρανοῦ ὄψεως μέχρι τοῦ ὀυδοῦ τῶν θορυβωδῶν ὑδάτων ἐπρόδιδεν τὸ ἀεικίνητον τοῦ πνεύματος καὶ τὴν ἐμβρίθειαν τοῦ καλλιτέχνου.

— Τί σκέπτεσαι; ἐρωτᾷ ὁ Κορράδος, ὅστις ἐφαίνετο ξένος τῆς παρατεταμένης σιωπῆς τοῦ Γεωργίου.

— Ζητῶ, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, ἐπιχείρημά τι διὰ τὴν δίκην, ἣν ἔχω αὔριον ἐν τῷ δικαστηρίῳ.

— Ἀ! πρόκειται περὶ τοῦ τέρατος ἐκείνου Βάρνη, ὅστις ἐφόνευσε τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἕνεκα θρησκευτικῆς διαφωνίας; Καὶ ἐλπίζεις νὰ εὕρῃς ἐν τῇ ἄμμῳ ταύτῃ κανὲν ἐπιχείρημα;

— Εἶνε ὑπόθεσις ἥτις ἐντὸς τῆς ἄμμου πρέπει νὰ εὕρῃ κάτι τι. Πολλαὶ περιστάσεις ἀπέδειξαν ὅτι ἡ ἄμμος εἶνε πλουσιώτατος τόπος πρὸς παραφυγὴν καλῶν ἰδεῶν. Ἔχω ἀνάγκην μιᾶς καλῆς ἰδέας, καὶ ζητῶ αὐτὴν εἰς τὴν ἐρημίαν ταύτην ἐν τῇ ἄμμῳδει ταύτῃ ὄχθῃ· ἀκροάζομαι τὸν μεγαλοπρεπῆ τοῦ ὕδατος κρότον, ἁρπάζω τοὺς ἱπταμένους τῆς φύσεως μυστηριώδεις φθόγγους, ζητῶ ἐν μιᾷ λέξει ἔμπνευσιν.

— Τοῦτο καλεῖται ποίησις, εἶπεν ὁ Κορράδος. Ἀλλ' ἔστω. Εἰπέ μοι ὅμως ἐν εἰλικρινείᾳ· θέλεις νὰ ἀμφισβητήσῃς πρὸς τὸν ὄλμιον τὴν κεφαλὴν μηδαμινοῦ δολοφόνου; Καὶ ἂν θέλῃς τοῦτο, διατί τὸ θέλεις.

— Ἐλθὲ ἀπ' ἐδῶ, εἶπεν ὁ Γεώργιος φέρων τὸν σύντροφον αὐτοῦ παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ πρός τινα κορμὸν δένδρου συρθέντα ἐκεῖ ὑπὸ τῆς τελευταίας πλημμύρας. Τώρα, εἶπεν ἀφοῦ ἐκάθησαν ἀμφότεροι, θὰ σοὶ ἀναπτύξω πῶς ἔχει ἡ ὑπόθεσις. Εἶμαι δέδαιος ὅτι ὁ Βάρνης εἶναι ἄξιος ποινῆς, καὶ ὅτι ἡ ἀπαλλαγή αὐτοῦ βαρείας ἤθελεν ἔχει τὰς συνεπείας. Ἀλλὰ μετὰ ὀκτὼ ἢ δέκα ἐτῶν φυλάκισιν θὰ τῷ δοθῇ ἀμνηστία, καὶ τότε ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ὃντινα ἤθελε συναντήσει. Ὁμοιάζει πρὸς τίγριν τῆς Βεγγάλης, ἥτις μαίνεται ἐκ χαρᾶς βλέπουσα αἷμα· ὁ ἄνθρωπος ὁ χύνων αἷμα ὁμοίου του ἀποβαίνει τὸ κινδυνωδέστερον ὅσων δύναται τις νὰ φαντασθῇ θηρίον. Αἱ ἰσχυρότεραι ἀλύσεις δὲν μᾶς ἐγγυῶνται τὴν ἀσφάλειαν αὐτῶν. Πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ σταλῇ πολὺ μακράν, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ φόβος νὰ ἐπιστρέψῃ. Καὶ νὰ στείλωμεν αὐτὸν εἰς τὰς Ἰνδίας, τὴν Αὐστραλίαν; Ὄχι. Πρέπει νὰ στείλωμεν αὐτὸν εἰς μέρος ἔνθα οὔτε σιδηρόδρομοι οὔτε πλοῖα οὔτε ἄλλο τι μέσον πρὸς ἐπιστροφὴν ὑπάρχουσιν. Ἂς τὸν στείλωμεν λοιπὸν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

— Τοῦτο εἶνε πολὺ δίκαιον, παρετήρησεν ὁ Κορράδος. Ὅμως...

— Ὅμως ὑπάρχει ἡ κοινὴ γνώμη περὶ ἧς ὀλίγιστοι εἰσὶ πεπεισμένοι, ἣν ὅμως ἅπαντες ἀλληλοδιαδόχως ζητοῦσι μεγαλοφώνως, διότι οὕτω συνεθίζεται. Ἡ κοινὴ αὕτη γνώμη κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ἐκηρύχθη μετὰ πολλῆς τῆς ἐνεργείας ἐναντίον τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου. Εἰς δικηγόρος ὅμως, ἵνα ἀποκτήσῃ τὴν εὔνοιαν τοῦ λαοῦ, πρέπει λίαν εὐχαρίστως νὰ δέχηται καὶ τὸν χειρότερον κακοῦργον νὰ ὑπερασπίζῃ καὶ μέχρις ἐσχάτων νὰ πολεμῇ τὸν Εἰσαγγελέα καὶ τοὺς μάρτυρας, νὰ προσπαθήσῃ δὲ νὰ ἀποδείξῃ τὸ λευκὸν μέλαν καὶ τὸ ἀνάπαλιν, δηλαδὴ νὰ ἀποδειχθῇ ἔνοχος ὁ παθὼν καὶ θῦμα ὁ κατηγορούμενος, ὅπως ὁ Βύρων ἀπέδειξε τὴν ἀθωότητα

τοῦ Κάϊν καὶ τὴν ἐνοχὴν τοῦ Ἄβελ. Ὅταν δι' ὅλων τούτων ἐπιτύχῃ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ πελάτου του ἢ τοὐλάχιστον τὴν ἐλάττωσιν τῆς ποινῆς εἰς τὸ ἐλάχιστον ὅριον, αἱ σάλπιγγες τῆς φήμης θέλουσι διασαλπίσει τὸ ὄνομά του, πάντες ἐν συρροῇ θέλουσι δράμει ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτοῦ καὶ θὰ ἀποκτήσῃ δόξαν καὶ χρήματα. Ἰδού, φίλτατέ μοι, διατί μ' ἐνδιαφέρει ἡ δίκη ἥτις πρόκειται νὰ συζητηθῇ αὔριον· ἰδοὺ διατί παρὰ τὴν πεποίθησίν μου ἐπιχειρῶ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ Βάρνη· καὶ θὰ τὸν ὑπερασπίσω εἰς τρόπον ὥστε καὶ ὁ ἴδιος θὰ θαυμάσῃ.

— Ἀλλ' εἶπέ μοι τότε ποῦ θὰ φθάσωμεν τοιουτοτρόπως;

— Τίς οἶδεν; Ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς τῶν νόμων αὐστηρότητος καὶ τῆς κατὰ γράμμα ἐκτελέσεως τῶν ποινῶν θὰ πολλαπλασιασθῶσιν εἰς τοσοῦτον βαθμὸν τὰ ἐγκλήματα, ὥστε ἡ κοινωνία ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ αὐτῆς θὰ ἀκολουθήσῃ τὴν σκληρὰν καὶ βάρβαρον ἐκείνην φατρίαν. Καὶ εἶμαι δέδαιος ὅτι ἵνα ἐπέλθῃ χαλάρωσίς τις, εἶνε ἀνάγκη νὰ δεινωθῇ μέχρις οὗ ἡμέραν τινὰ τελείως διορθωθῇ.

— Τοῦτο μοὶ φαίνεται πολὺ ῥιψοκίνδυνον καὶ εἰς κάθε περίστασιν θεωρητικόν. Τίς ἐγγυᾶται περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τούτου; Καὶ δεδόσθω ὅτι μετὰ τινας γενεὰς φθάνει εἰς τὸ ἀρχαῖον σύστημα, ποία ἡ πρόοδος; Ὄχι, ὄχι φίλε δικηγόρε, δὲν μὲ πείθεις. Ὅσῳ ἐξετάζω περισσότερον τοιαῦτα ζητήματα τοσοῦτῳ μελανὰ τὰ εὑρίσκω. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ὅτι δὲν ἠκολούθησα τὰ νομικά.

— Γνωρίζω πόσον θὰ ἀρέσῃ ἡ ἀγόρευσίς μου καὶ ποῖον ἔξει ἀποτέλεσμα, ὡς σὺ εἶσαι δέδαιος περὶ τῆς ἐντυπώσεως ἣν θὰ προξενήσῃ μία εἰκὼν σου. Εἶνε ἴσως ὅλοι ἥρωες ἐκεῖνοι, οὓς παρουσιάζεις ἐπὶ τοῦ πανίου, καὶ θύματα ἐκεῖνοι, εἰς οὓς δίδεις ὁμοιότητα; Ἀλλὰ γράφων σὺ προσπαθεῖς νὰ παραστήσῃς εἰς τοὺς ἄλλους ἐκεῖνο, ὅπερ σὺ θέλεις, ὅπως ἐγὼ ἀγορεύων προσπαθῶ ν' ἀπατήσω ἐμαυτὸν περὶ τῆς ἀληθείας ἐκείνου, ὅπερ θέλω νὰ πιστεύσωσιν οἱ ἄλλοι. Πρέπει τὸ πρᾶγμα νὰ ἔχῃ οὕτω. Δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα δυνάμενον νὰ πείσῃ τόσον ἰσχυρῶς ὅσον ἀληθὴς ἀποπίθησις. Ἀπαιτεῖται πίστις, ἀγαπητέ μοι φίλε, καὶ ὁ πιστεύων σωθήσεται.

— Βέβηλε! ἐβόησεν ὁ Κορράδος μὲ τόνον ἐκπλήξεως· ἂν μὴ ἦσο φίλος μου, αἱ λέξεις σου αὗται ἤθελον μὲ κάμει ν' ἀμφιβάλλω περὶ παντός, τὸ ὁποῖον μοὶ λέγεις. Εὕρες λοιπὸν τὴν ἰδέαν ἣν ἐζήτεις;

— Ναί, κατὰ τὴν συνδιάλεξιν ἡμῶν μοὶ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν. Ἀλλά, μοὶ φαίνεται, στενοχωρεῖσαι...

— Προσέχω ἀνυπομονῶν.

— Τοῦτο δὲν με ἐκπλήττει· ἡ δεσποινὶς Βάνδερφελδ δικαιοῦται νὰ ὑπερηφανεύηται διὰ τὸν ἐραστήν της.

— Δύνασαι νὰ εἴπῃς μνηστῆρά της, καθότι τὴν ἑσπέραν ταύτην τελεῖ μετ' ἐμοῦ τοὺς ἀρραβῶνάς της.

—Ἀ! ἀνέκραξεν κεραυνοβληθεὶς ὁ δικηγόρος.

Τὸ σκότος ἔκρυψεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Κορράδου τὴν ὠχρότητα τοῦ Γεωργίου καὶ τὰ παράφορα βλέμματα, τὰ ὁποῖα κατ' αὐτοῦ ἐξεκόντιζε.

— Σ' ἐκπλήττει τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Κορράδος.

— Ναί, ἀλλ' ἐξ εὐχαριστήσεως, ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος εὐθύς. Σφίγγων εἶτα τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του, δέχθητι, τῷ εἶπε, τὰ συγχαρητήριά μου καὶ μή με λησμονήσῃς κατὰ τὴν διανομὴν τῶν προσκλητηρίων τῶν γάμων.

— Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ μοὶ τὸ εἴπῃς· καὶ ἂν ὅλοι λείψωσι, σὺ ὅμως ποτέ. Καὶ τώρα ποῦ πηγαίνεις;

— Κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἐλησμόνησας τὴν δίκην μου;

— Τῷ ὄντι· λοιπὸν εἰς αὔριον.

Οἱ δύο φίλοι ἐχωρίσθησαν. Ὁ Γεώργιος Κέμπεν στραφεὶς ἔμεινε παρατηρῶν ὄπισθεν τὸν ζωγράφον ἕως οὗ ἐγένετο ἄφαντος ἐν τῷ σκότει.

— Ἓν ἑκατομμύριον! ἐψιθύρισεν ἔπειτα· ἓν ἑκατομμύριον, ὅπερ ἔπρεπε νὰ γείνῃ ἰδικόν μου, ὡς καὶ ἡ ὡραία δεσποινὶς Βάνδερφελδ, ἣν ἐνόμιζον κατάκτησίν μου. Ἀλλ' ἰδοὺ αἴφνης αὕτη ἀρραβωνίζεται ὁμοῦ μὲ τὸ ἑκατομμύριόν της ἄνθρωπον, ὅστις δὲν ὀνομάζεται Γεώργιος Κέμπεν. Καὶ ὁ μωρὸς αὐτὸς Κέμπεν μένει ἀπαθὴς θεατὴς τῶν διατρεχόντων, καὶ εἰς ἀμοιβὴν καλεῖται καὶ εἰς τὸν γάμον... Ἴσως ἦτο δυνατόν!... Θὰ ἴδωμεν!... Ἴσως... Καὶ ὁραδέως βαδίζων διηυθύνθη πρὸς τὴν πόλιν.

(Ἕπεται τὸ τέλος.)

Η ΕΝ ΔΡΕΠΑΝΩ ΝΑΥΜΑΧΙΑ.

Τῷ 249 π. Χρ.

Ἱστορικὴ μελέτη τοῦ ἀντιναυάρχου Σέρρ.

(Μετὰ δύο εἰκόνων, ὅρα σελ. 301.)

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΑΝΤΕΣ πρό τινος τὴν ἐμβριθεστάτην μελέτην τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως περὶ τῆς παρὰ τὴν Χίον ναυμαχίας καὶ περὶ τῶν ναυτικῶν δυνάμεων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, συμπληροῦμεν αὐτὴν σήμερον διὰ τῆς ἐκθέσεως περὶ τῆς ἐν Δρεπάνῳ ναυμαχίας τῶν Ῥωμαίων.

Μελετῶντες τὴν ἱστορίαν τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου καὶ διεξερχόμενοι τὰς ναυτικὰς ἐπιχειρήσεις, αἵτινες τοσοῦτον ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆς ἐκβάσεως τοῦ ἀγῶνος, ἀπορούμεν ἐπὶ τῇ διαφωνίᾳ τῇ ἐπικρατούσῃ κατὰ τὰς διαφόρους περιπετείας τοῦ δράματος, οὗ τὰς φάσεις παρακολουθοῦμεν. Οἱ λιμένες δὲν δύνανται νὰ περιλάβωσι τοὺς στόλους· ἡ διάρκεια τῶν ἡμερῶν δὲν ἐπαρκεῖ εἰς τὰς περιγραφομένας κινήσεις· τὰ πληρώματα δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν κατοίκων τῶν δύο ἀνταγωνιζομένων δημοκρατιῶν· αἱ ἐργασίαι τῶν μόλις ἱδρυθέντων ναυπηγείων ὑπερτεροῦσι τῶν ἐργατῶν ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν ναυστάθμων. Ἡ ἱστορικὴ κριτικὴ δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τὰς διαφωνίας ταύτας καὶ ν' ἀνεύρῃ ποῦ ἔγκειται τὸ λάθος. Μία μόνον ὑπάρχει περιγραφή, ἣν πάντες παρεδέχθησαν οἱ συγγραφεῖς καὶ ἣν παρακολουθοῦσι καὶ οἱ νεώτεροι ἱστορικοί, οἱ περὶ τῆς ναυμαχίας ταύτης γράψαντες. Ἑπομένως εὑρισκόμεθα ἐνώπιον διλήμματος· ἢ πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ἦσαν ὄντα ὑπεράνθρωπα, ἢ ὅτι ὁ Πολύβιος παρεδέχθη ἀσυζητητεὶ παραδόσεις κολακευτικὰς διὰ τὸν λαόν, οὗ ὑπῆρξεν ὁ ἀκούσιος ξένος καὶ ὁ ἔνθερμος θαυμαστής. Ἐὰν δὲ ἀναζητήσωμεν τὰ αἴτια, καὶ παραδεχθῶμεν πᾶν τὸ πιθανόν, ἀφίνοντες κατὰ μέρος τὰς διαφωνίας, θ' ἀναγνωρίσωμεν ὅτι ὅλη ἡ δυσκολία συγκεφαλαιοῦται εἰς ἓν μόνον ζήτημα, ζήτημα ἀνῆκον εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν.

Εἶναι ἀληθὲς ἢ ὄχι, ὅτι αἱ πεντήρεις, ἃς κατεσκεύασαν οἱ Ῥωμαῖοι ὅτε ἐσύστησαν στόλον, ἦσαν πλοῖα ἔχοντα πλήρωμα 400 μέχρι 500 ἀνδρῶν, πλοῖα χωρητικότητος 500 τόννων, ὁμοιάζοντα πρὸς τὰς ἑλληνικὰς ἐκείνας πεντήρεις, αἵτινες ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ναυμαχίαν τῆς Χίου; Ὡς πρὸς τοῦτο ὁ Πολύβιος εἶναι σαφής, καὶ πρέπει ἢ ν' ἀμφιβάλλωμεν περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων του, ἢ νὰ παραδεχθῶμεν, ὡς ὁ Αἰνείας Φλῶρος, ὅτι ἐμεσολάβησαν οἱ θεοί!

Γνωστὸν εἶναι ὅτι τὰ πρῶτα πολεμικὰ πλοῖα τῶν Ῥωμαίων κατεσκευάσθησαν κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν πλοίων τῶν Καρχηδονίων, ἔθνους ἐμπορικοῦ, ἐξουσιάζοντος τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Μεσογείου· ὅτι ἐναυπηγήθησαν καὶ ὡπλίσθησαν ἐν μεγάλῳ ἀριθμῷ καὶ ἐν μικρῷ χρόνῳ διαστήματι ὑπὸ λαοῦ μὴ ἔχοντος οὔτε ναυστάθμους, οὔτε ναυπηγοὺς, οὔτε ἐργαλεῖα, οὔτε καὶ λιμένας καὶ ὁρμοὺς καταλλήλους πρὸς καθέλκυσιν τῶν σκαφῶν. Ἐν τοσούτῳ ἐμβαθύνοντες εἰς τὴν μελέτην τῶν ῥωμαϊκῶν τούτων πλοίων φθάνομεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ πλοῖα ταῦτα ἦσαν λέμβοι μετὰ καταστρώματος, 20 μέτρων μήκους, 45 τόννων χωρητικότητος, καὶ ἔχουσαι πλήρωμα 70 ἀνδρῶν. Ἐκινοῦντο αἱ λέμβοι αὗται διὰ πέντε μεγάλων κωπῶν ἑκατέρωθεν. Τὰ πλοῖα ταῦτα ὑπενθυμίζουσιν ἡμῖν τὰ σημερινὰ μικρὰ πλοῖα τῶν Ἱσπανῶν καὶ Σικελῶν, τὰ ἐκτελοῦντα τὴν ἀκτοπλοΐαν. Ἡ εἰκὼν ἡμῶν παριστᾷ τοιοῦτο πολεμικὸν πλοῖον τῶν Ῥωμαίων.

Μεταβαίνομεν ἤδη εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς ἐν Δρεπάνῳ ναυμαχίας ὑπὸ τοῦ Πολυβίου. Ἡ περιγραφὴ αὕτη εἶναι μία τῶν σαφεστέρων καὶ ἐλκυστικωτέρων τοῦ ἐξόχου τούτου ἱστορικοῦ τῆς ἀρχαιότητος.

Ἡ ἐν Δρεπάνῳ ναυμαχία. Ἀπὸ ἑνὸς καὶ πλέον ἔτους οἱ Ῥωμαῖοι ἐπολιόρκουν τὸ Λιλύβαιον (τὴν σημ. Μαρσάλαν). Τὸ Δρέπανον (σήμ. Τράπανι) καὶ τὸ Λιλύβαιον ἦσαν οἱ μόνοι λιμένες ἐν Σικελίᾳ, οὓς κατεῖχον οἱ Καρχηδόνιοι. Πολλὴν ἰδίως σημασίαν ἔδιδον εἰς τὸ Λιλύβαιον, διότι ἡ πόλις αὕτη εἶχε λιμένα φύσει ἀσφαλῆ καὶ καταλληλότατον διὰ τὰ πολεμικὰ πλοῖα. Ὁ Ἀννίβας, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμίλκα, εἶχεν ἀποσταλῆ εἰς βοήθειαν τῆς πόλεως, καὶ αἰφνιδίως μάχαι εἶχον ἤδη συγκροτηθῆ μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπάλων στρατῶν. Ἐπανειλημμένως οἱ πολιορκούμενοι ἀπεπειράθησαν νὰ καταστρέψωσιν, ἀλλ' εἰς μάτην, τὰς πολιορκητικὰς τῶν ἐχθρῶν μηχανάς· ἡμέραν τινὰ ὅμως μεγάλη ἐνέσκηψε τρικυμία, ἐλθοῦσα εἰς ἐπικουρίαν τῶν σχεδίων των· οἱ Καρχηδόνιοι ἐποίησαν ἔξοδον καὶ μετὰ πεισματώδη μάχην, καθ' ἣν οἱ Ῥωμαῖοι μεγάλας ὑπέστησαν ζημίας, κατώρθωσαν ν' ἀνατρέψωσι τὰ πολιορκητικά, νὰ πυρπολήσωσι τὰς μηχανὰς καὶ νὰ ἐπισκευάσωσι τὰ τείχη τοῦ Λιλυβαίου. Ὅτε παρὰ ἀπεσταλμένων (λέγει ὁ Πολύβιος Βιβλ. Α΄.) ἐγνώσθη ἐν Ῥώμῃ ὅτι τὸ πλεῖστον μέρος τῶν πληρωμάτων εἶχε φονευθῆ κατὰ τὴν πολιορκίαν, ἀμέσως διετάχθη μεγάλη στρατολογία, καὶ δεκακισχίλιοι ναῦται ἀπεστάλησαν εἰς Σικελίαν. Ἅμα οὗτοι ἔφασαν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον, ὁ ὕπατος Πόπλιος Κλαύδιος συνεκάλεσε τοὺς ὑπάρχους, καὶ ἐξήγησεν αὐτοῖς ὅτι ἡ περίστασις ἦτο κατάλληλος νὰ προσβάλωσι τὸ Δρέπανον δι' ὅλου τοῦ στόλου

ὅως. Τὴν πρωΐαν αἱ πρῶται τριήρεις τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς ἐθεάθησαν παρὰ τῶν ἐν Δρεπάνῳ. Ὁ Ἀδερβάλ, ἔκπληκτος γενόμενος ἀλλὰ διορῶν τὸ σχέδιον τοῦ ὑπάτου, ἀποφασίζει νὰ μεταχειρισθῇ πᾶν μέσον, ὅπως μὴ πολιορκηθῇ ἡ πόλις· συγκαλεῖ τοὺς ναύτας εἰς τὴν παραλίαν, ἀποστέλλει κήρυκας εἰς ὅλας τὰς συνοικίας τῆς πόλεως ὅπως συναθροίσῃ τοὺς μισθοφόρους, καὶ εἶτα προσφωνεῖ αὐτούς, παριστῶν αὐτοῖς ὅτι ἂν θελήσωσι νὰ πολεμήσωσι μετὰ θάρρους θὰ ἦναι δέδαιοι περὶ τῆς νίκης, ἐν ᾧ ἀπ' ἐναντίας, ἂν δειλιάσωσιν ἀπέναντι τοῦ κινδύνου θὰ ὑποστῶσιν ὅλα τὰ δεινὰ τῆς πολιορκίας. Πάντες ἐφάνησαν πρόθυμοι νὰ πολεμήσωσι καὶ ἐζήτησαν διὰ κραυγῶν νὰ ὁδηγηθῶσι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ Ἀδερβάλ τοῖς συγχαίρει καὶ τοὺς διατάσσει νὰ ἐπιβῶσι τῶν πλοίων καὶ νὰ παρακαλουθήσωσι τὸ πλοῖόν του· μεθ' ὃ ἀποπλέει καὶ ὁδηγεῖ τὸν στόλον κάτωθεν τῶν βράχων, τῶν περιστεφόντων τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος, πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, δι' οὗ οἱ Ῥωμαῖοι ἤρξαντο εἰσπλέοντες. Ὁ ὕπατος Πόπλιος, βλέπων ὅτι οἱ Καρχηδόνιοι οὔτε ἐξεπλάγησαν οὔτε ἐφοβήθησαν ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει του, ἀλλὰ τοὐναντίον ἡτοιμάζοντο εἰς ἀντίστασιν, διέταξε τὸν στόλον του ν' ἀναχθῇ πάλιν εἰς τὸ πέλαγος· ὡς ἐκ τούτου μεγάλη προῆλθε σύγχυσις μεταξὺ τῶν πλοίων τῶν ἐξερχομένων τοῦ λιμένος καὶ τῶν εἰσερχομένων εἰς αὐτόν, σύγχυσις ἐπενεγκοῦσα ταραχὴν εἰς τὰ πληρώματα καὶ βλάβας εἰς τὰς κώπας. Οἱ κυβερνῆται ὅμως βαθμηδὸν παρέπαττον τὰ πλοῖα παρὰ τὴν ἀκτὴν μὲ τὸ ἔμβολον ἐστραμμένον κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ Πόπλιος ἐτοποθετήθη μὲ τὸ πλοῖόν του εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος.

Ὁ Ἀδερβὰλ παραλαβὼν πέντε ταχείας τριήρεις περιέβαλε τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τοῦ ῥωμαϊκοῦ στόλου· ταυτοχρόνως δὲ ἔδωκε διαταγὴν εἰς πάντα τὰ ἀκολουθοῦντα αὐτὸν πλοῖα νὰ μιμηθῶσι τὸ παράδειγμά του. Οὕτως ὁ στόλος παρατεταγμένος εἰς γραμμὴν προχωρεῖ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ἐν τοσούτῳ οἱ Ῥωμαῖοι ἐμενον ἐπὶ τῆς παραλίας ἀναμένοντες τὴν ἔξοδον τῶν πλοίων των ἀπὸ τοῦ λιμένος. Ὡς ἐκ τούτου ὁ ῥωμαϊκὸς στόλος εὑρισκόμενος πλησίον τῆς ἀκτῆς δὲν εἶχεν ἐλευθέρας τὰς κινήσεις του. Ἅμα δὲ οἱ δύο στόλοι ἐπλησίασαν, αἱ πραιτωριαναὶ τριήρεις ὕψωσαν τὰ σήματα αὐτῶν, καὶ ἡ μάχη ἤρξατο. Ἐν ἀρχῇ ὁ ἀγὼν ἦτο σχεδὸν ἴσος μεταξὺ τῶν δύο στρατῶν· μετ' ὀλίγον ὅμως οἱ Καρχηδόνιοι εὑρισκόμενοι εἰς θέσιν καλλιτέραν ὑπερτέρησαν τῶν ἀντιπάλων· τὰ πλοῖά των, ἐλαφρότερα καὶ κυβερνούμενα ὑπὸ ἐμπειροτέρων ἀνδρῶν καὶ στιβαρωτέρων κωπηλατῶν, ἐκινοῦντο ταχύτερον. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἔχοντα ἐμπροσθεν αὐτῶν ἐλευθέραν τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν ὑπεχώρουν μετ' εὐκολίας, ἐν ᾧ τὰ ῥωμαϊκὰ πλοῖα βαρύτερα καὶ δυσκινητότερα δὲν ἠδύναντο ν' ἀποφεύγωσι τόσον ἐπιτυχῶς τὰς προσβολὰς καὶ ἐδυθίζοντο· διὸ καὶ πλεῖστα αὐτῶν κατεστράφησαν, ἠναγκασμένα ὄντα νὰ πολεμῶσι πολὺ πλησίον τῆς ἠπείρου καὶ κατασυντριβόμενα κατὰ τὴν ὑποχώρησιν. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐπίσης δὲν ἠδύνατο ἓν πλοῖον νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειαν ἄλλου κινδυνεύοντος, ἐν ᾧ τὰ πλοῖα τῶν Καρχηδονίων, ἐλεύθερα ἔχοντα τὰ νῶτα, ἀλληλοβοηθοῦντο. Ὁ Ῥωμαῖος ὕπατος βλέπων ὅτι ἡ μάχη ἀπώλετο καὶ ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν πλοίων του ἐναυάγησαν, ἔφυγε μετὰ 30 πλοίων τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος. Οἱ Καρχηδόνιοι συνέλαβον τὰ ἄλλα, 93 τὸν ἀριθμόν, μετὰ τῶν πληρωμάτων αὐτῶν, ἐξ ὧν μόνον ὀλίγοι ἐσώθησαν πηδήσαντες εἰς τὴν θάλασσαν κατὰ τὴν βύθισιν τοῦ πλοίου. Καὶ αὕτη μὲν ἡ περιγραφὴ τοῦ Πολυβίου. Ἡ περιγραφὴ αὕτη δύναται νὰ συμπληρωθῇ διὰ τῶν ἑξῆς. Οἱ Ῥωμαῖοι ὑπέστησαν τοσαύτας ζημίας, ὥστε ἀδύνατον πλέον τοῖς ἦρο νὰ ἐξα-

ΟΠΛΙΤΗΣ ΜΕΞΙΚΑΝΟΣ.

στασιν πέντε μιλίων ἀπὸ τοῦ Δρεπάνου. Τὴν στιγμὴν ταύτην εἶδον τὸν ἐχθρικὸν στόλον οἱ Καρχηδόνιοι. Ὁ ἀρχιστράτηγός των λαμβάνει ἀμέσως ὅλα τὰ ἀναγκαῖα μέτρα· συγκαλεῖ τὰ πληρώματα, διατάσσει νὰ καθελκύσωσιν εἰς τὴν θάλασσαν ὅλας τὰς τριήρεις καὶ προσκαλεῖ τοὺς μισθοφόρους. Εἰς τὰς 7 ἀποπλέει διευθυνόμενος πρὸς μικρὰν βραχώδη νῆσον παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος. Ἐν τῷ μεταξὺ αἱ ῥωμαϊκαὶ τριήρεις ἐκινήθησαν ταχύτερον, καὶ εἰς τὰς 7 ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ αὐτῶν εἰσῆλθεν εἰς τὸν λιμένα, ἀφίνουσα τὸ νησίδιον πρὸς τὰ ἀριστερά. Ὁ Πόπλιος Κλαύδιος, ὅστις εὑρίσκεται ἐν τῇ ὀπισθοφυλακῇ, βλέπει τὴν κίνησιν τοῦ ἐχθρικοῦ στόλου, καὶ ἐννοεῖ τὴν σημασίαν τῆς κινήσεως ταύτης· προσπαθεῖ τότε ἀμέσως νὰ παρατάξῃ τὰ πλοῖά του.

Τὰ γεγονότα ταῦτα πάντα συνέχονται θαυμασίως, καὶ ἐντελῆς εἶναι ἡ πιθανότης, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι αἱ πεντήρεις τῶν δύο στόλων δὲν ὡμοίαζον πρὸς τὰ πλοῖα, τὰ περιγραφόμενα παρὰ τοῦ Πολυβίου ἐν τῇ περιγραφῇ αὐτοῦ τῆς ἐν Ἐκνόμῳ ναυμαχίας. Καὶ πράγματι, ἂν ἑκάστης πεντήρους ἐπιβαίνωσι 500 ἄνδρες, ὁ ὕπατος διὰ τὰ 123 πλοῖά του ἔχει ἀνάγκην 60 χιλιάδων μαχητῶν, καὶ αἱ δέκα χιλιάδες, αἱ ἐκ Ῥώμης ἐλθοῦσαι, μικρὰ μόνον ἦσαν ἐπικουρία, ὁ δὲ στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων δὲν θὰ ἦτο τόσον ἀμέριμνος καὶ ἄφοβος, ὡς ὑπέθετεν αὐτὸν ὁ Ῥωμαῖος ὕπατος. Ἀφ' ἑτέρου δέ, ἂν αἱ πεντήρεις ἦσαν τόσον μεγάλων διαστάσεων, βεβαίως δὲν θὰ ἠδύναντο οἱ Ῥωμαῖοι νὰ τὰς προπαρασκευάσωσι χωρὶς οἱ Καρχηδόνιοι νὰ λάβωσιν εἴδησιν. Καὶ οἱ Καρχηδόνιοι δέ, οἵτινες κατὰ τὸν Ἕλληνα ἱστορικὸν ἦσαν ἰσοδύναμοι πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, δὲν θὰ ἠδύναντο εἰς διάστημα δύο μόνον ὡρῶν νὰ ἐπιβιβάσωσιν εἰς τὰ πλοῖα πλέον τῶν 50 χιλιάδων ἀνδρῶν, οὐδὲ νὰ ἑτοιμάσωσι τὰ πλοῖα ταῦτα πρὸς ἀπόπλουν. Ἐὰν ὅμως παραδεχθῶμεν τὰς πεντήρεις ταύτας ὡς λέμβους, τὰ πάντα ἐξηγοῦνται.

Καὶ ἡ παραβολὴ τῆς ναυμαχίας ἐν Δρεπάνῳ πρὸς τὴν παρὰ τὴν Χίον καθιστᾷ τὸ συμπέρασμα ἔτι θετικώτερον. Παρὰ τὴν Χίον βλέπομεν ἀγωνιζομένους στόλους παλαιούς, διωργανωμένους πρὸ πολλοῦ καὶ γεγυμνασμένους θεόντως. Ἐὰν τὰ κατάφρακτα πλοῖα τοῦ Ἀττάλου, τοῦ Φιλίππου καὶ τῶν Ῥοδίων ἦσαν ἁπλαῖ λέμβοι, ἡ διήγησις τοῦ Πολυβίου δὲν ἔχει τὸν τύπον τῆς ἀληθείας. Τοὐναντίον συμβαίνει ἐν Δρεπάνῳ.

Ὑπολείπεται μία εἰσέτι δυσκολία. Ὁ Πολύβιος, ὅστις ἔγραφεν ἕνα αἰῶνα ἀκριβῶς μετὰ τὴν ἐν Δρεπάνῳ μάχην, λέγει ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι κατεσκεύασαν τὸ πρῶτον πεντήρεις ἐχούσας 300 κωπηλάτας καὶ 120 ὁπλίτας, καὶ ὅτι εἰς διάστημα τριῶν μηνῶν ἐναυπήγησαν καὶ ὥπλισαν 220 τοιαῦτα πλοῖα· καὶ τέλος ὅτι ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ἐν Ἐκνόμῳ ἔλαβον μέρος 700 πολεμικὰ πλοῖα μὲ 300 χιλιάδας μαχητῶν. Πρέπει νὰ πιστεύσωμεν τοῦτο; Μέγας ἱστορικὸς εἶναι αὐτοδικαίως ἀλάνθαστος; Ὁ Βολταῖρος ἀναφέρει, ὅτι ἡ Γαλλία μετὰ τὰς καταστροφάς της περὶ τὰ μέσα τῆς ιη'. ἑκατονταετηρίδος δὲν εἶχεν ἢ

ἓν καὶ μόνον πολεμικὸν πλοῖον, ἐν ᾧ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἀρχείων, εἶχεν 26 δίκροτα καὶ τρίκροτα ἐν ἐνεργείᾳ καὶ 26 ἕτερα ἐν τοῖς ναυπηγείοις. Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι ἐν τῇ ἀφηγήσει τοῦ Πολυβίου ὑπάρχουσι λάθη τινά. Διὰ νὰ θαυμάσωμεν πρέπει προηγουμένως νὰ ἐννοήσωμεν.

ΟΠΛΙΤΗΣ ΜΕΞΙΚΑΝΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΖΟΥΜΑ.

Ἐν τῷ ἐθνογραφικῷ Μουσείῳ τοῦ Μεξικοῦ διατηρεῖται ἡ μορφὴ ὁπλίτου Μεξικανοῦ τῶν χρόνων τοῦ διασήμου Μοντεζούμα, ὁπλίτου ἀνήκοντος εἰς τὸ τάγμα τῶν ἱππότων τῆς Τίγρεως. Τὸ περίεργον τοῦτο δεῖγμα τῆς ἀρχαίας στολῆς, ὡς παρίσταται ἐν τῇ παρατεθειμένῃ εἰκόνι, ἐνδιαφέρει τὰ μάλιστα τοὺς περὶ τὴν ἀνθρωπολογίαν καὶ τὴν ἀρχαιολογίαν ἀσχολουμένους, καὶ εἶναι ἀπόρροια θαυβείας μελέτης τῆς ἱστορίας τῶν παρελθόντων ἐκείνων χρόνων. Ἡ κεφαλὴ τῆς τίγρεως μὲ τὸ ἀνοικτὸν στόμα σχηματίζει εἶδος κράνους, προφυλάσσοντος τὴν κεφαλὴν τοῦ ὁπλίτου. Ἡ ἰδέα τοῦ ἐκφοβίζειν τὸν ἐχθρὸν ὑπῆρξε πάντοτε ἓν τῶν πρώτων μελημάτων τῶν στρατιωτικῶν διοργανωτῶν τῆς ἀρχαιότητος, διετηρήθη δὲ ἐν μέρει μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων ἐν τοῖς ὑψηλοῖς κράνοις καὶ τοῖς ποικίλοις λόφοις. Ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ κα-

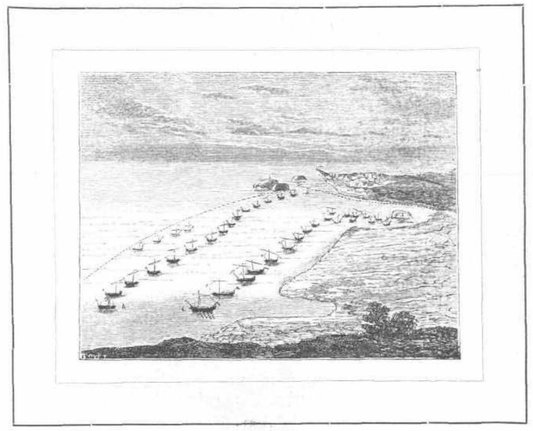

Η ΕΝ ΔΡΕΠΑΝΩι ΝΑΥΜΑΧΙΑ.

ταστήσῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ στρατιώτου ὀφελοτέραν καὶ ὀγκωδεστέραν, καὶ ὡς ἐκ τούτου καὶ φοβερωτέραν εἰς τοὺς ἀντιπάλους. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι καὶ τοῖς Ῥωμαίοις πολλάκις ἐν τοῖς στρατοῖς ἐφαίνοντο ὁπλῖται φοροῦντες δέρματα λεόντων καὶ τίγρεων· τὸ σύστημα τοῦτο ἐπικρατεῖ καὶ σήμερον ἔτι παρὰ τοῖς Σίναις καὶ τοῖς Ἰάπωσιν. Ὁ Μεξικανὸς ὁπλίτης φέρει ἐπὶ τοῦ κάτω χείλους του μικρὸν νόμισμα κυλινδρικὸν ἐξ ὀέλου, ὅπερ οἱ Μεξικανοὶ ὠνόμαζον tentetl. Ἦτο δὲ τὸ νόμισμα τοῦτο τὸ διακριτικὸν σημεῖον τῶν ὑπασπιστῶν τοῦ ἡγεμόνος καὶ ἀπενέμετο εἰς τοὺς ἐν ταῖς μάχαις διαπρέψαντας ὁπλίτας καὶ ἰδίως εἰς τοὺς κατορθώσαντας νὰ συλλάβωσιν αἰχμαλώτους. Τὸ ὕφασμα τὸ περιβάλλον τὸ σῶμα τοῦ στρατιώτου ἦτο ἐκ βάμβακος καὶ ἐμιμεῖτο τὸ δέρμα τῆς τίγρεως. Ἡ δεξιὰ χεὶρ τοῦ ὁπλίτου ἐρείδεται ἐπὶ τοῦ ξίφους, τὸ ὁποῖον εἶναι εἶδος ῥοπάλου μετὰ ἐλασμάτων ἐξ ὀβιανοῦ (λίθου)· ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ κρατεῖ ἀσπίδα ὠοειδῆ περιτετυλιγμένην διὰ δέρματος δορκάδος· ἐν τῷ κέντρῳ τῆς ἀσπίδος φαίνεται τὸ ἱερογλυφικὸν ἔμβλημα τῶν ἱππότων τῆς τίγρεως· τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας τοῦ στρατιώτου περιβάλλουσιν ἰσχυροὶ ὄνυχες τίγρεως· εἰς τοὺς πόδας φορεῖ ὁ ὁπλίτης εἶδος σανδάλων (cactli λεγομένων) ἅτινα εἶσιν ἀκόμη ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἰθαγενέσιν. Ὁ λόφος τοῦ κράνους κοσμεῖται διὰ πτερῶν ποικίλων χρωμάτων.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ Π. ΒΡΑΙΛΑ ΑΡΜΕΝΗ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑι.

Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἐτελέσθη μετὰ μεγαλοπρεποῦς πομπῆς δημοτικῆ δαπάνῃ, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος τὸ διὰ ψηφίσματος τοῦ δημοτικοῦ Συμβουλίου ἀποφασισθὲν μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ μακαρίτου Πέτρου Βραΐλα Ἀρμένη. Περὶ τὴν 9ην πρωϊνὴν ὥραν ἤρξατο ἀρχιερατικὴ λειτουργία· κατὰ τὴν 10ην προσῆλθον εἰς τὸν ναὸν ὁ νομάρχης,

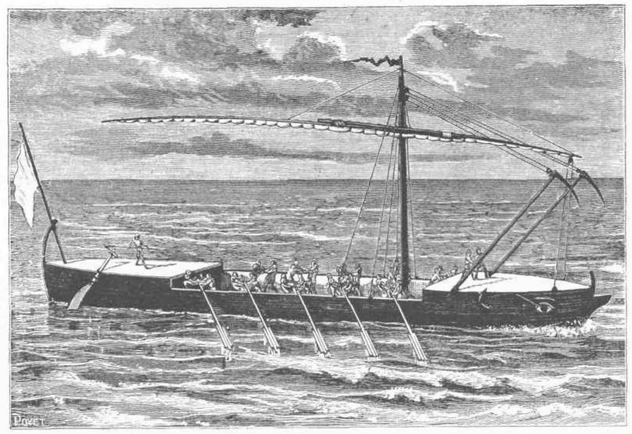

ΡΩΜΑΙΚΗ ΠΕΝΤΗΡΗΣ.

ὁ δήμαρχος, τὸ Δ. συμβούλιον, αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ καὶ πλεῖστοι ἄλλοι προσκεκλημένοι, παιανιζούσης δὲ νεκρωσίμως τῆς μουσικῆς τῆς φιλαρμονικῆς Ἑταιρίας ἐτελέσθη εὐθὺς τὸ μνημόσυνον ὑπὸ τοῦ Σ. ἀρχιερέως μετὰ δώδεκα ἱερέων. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ μνημοσύνου ἀπήγγειλε λόγον ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ὁ ἱερεὺς κ. Βούλγαρις, ὁ βουλευτὴς κ. Παραμυθιώτης καὶ ὁ λόγιος πρόεδρος τοῦ Δ. Συμβουλίου κ. Λεωνίδας Βλάχος τοῦ ὁποίου ὁ λόγος, ὃν ἀνέγνωμεν, εἶναι πράγματι ἄξιος τοῦ ἀνδρός, ὃν ἐξυμνεῖ, καὶ τοῦ ἀπαγγείλαντος αὐτὸν εὐγλώττου ῥήτορος. Ἀκολούθως ὁ ἀρχιερεὺς μετὰ τοῦ κλήρου καὶ οἱ προσκεκλημένοι ἐπιβάντες ἁμαξῶν μετέβησαν εἰς τὸ νεκροταφεῖον, ἔνθα πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ Ναοῦ καταλλήλως πρὸς τοῦτο διασκευασθείσης ἔκειτο ἐπὶ ἐξέδρας τὸ φέρετρον τὸ περιέχον τὸν νεκρὸν τοῦ ἐπιφανοῦς Κερκυραίου, καὶ ὅπερ συμφώνως πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς οἰκογενείας του ἄνευ οὐδεμιᾶς πομπῆς εἶχεν ἐκεῖ μετακομισθῆ ἄμα ἀποθανοῦσθαι ἀπὸ τῆς μετενεγκούσης αὐτὸ ἐνταῦθα ἀτμοσιμολίας "Παράλου." Ἀπὸ τοῦ ναοῦ μέχρι τοῦ τάφου ἵστατο παρατεταγμένη ἀμφοτέρωθεν ἄπασα ἡ φρουρά· εἶτα ἔλαβε χώραν ἡ κατάθεσις τῶν στεφάνων ἐπὶ τοῦ φερέτρου πρωτοστατοῦντος τοῦ Δημάρχου. Μεθ' ὃ παιανιζούσης τῆς στρατιωτικῆς μουσικῆς μετηνέχθη τὸ φέρετρον εἰς τὸν τάφον, τῶν Κυρίων Συμβούλων λαμπαδοφορούντων καὶ τῶν Κυρίων Νομάρχου, Δημάρχου, Φρουράρχου, τοῦ Προέδρου τοῦ Δ. Συμβουλίου, τοῦ εἰσαγγελέοντος Ἐφέτου καὶ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν κρατούντων τὰς ταινίας.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἐν Βερολίνῳ τῇ 30/11 Φεβρουαρίου 1885.

Ἡ ἀφθονία τοῦ χρηματικοῦ ἐνεχάραξεν ἰδιαίτερον τύπον οὐ μόνον εἰς τὰς γερμανικὰς ἀγοράς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ χρηματιστήριον τῶν Παρισίων· ἐν Βερολίνῳ ὁ τόκος τῆς προεξοφλήσεως διετηρήθη μεταξὺ τῶν 4½ καὶ 3¾ %, ἐκ δὲ Παρισίων ἀγγέλλεται 4 %. Ὁ ἐκκαθαρισμὸς ὑπῆρξεν εὔκολος, ὡς συνήθως συμβαίνει τοῦτο ἐν τέλει τοῦ Ἰανουαρίου, ἐν Παρισίοις δὲ αἱ μετοχαὶ τῶν πορτογαλλικῶν σιδηροδρόμων ἦσαν εἰς ἄκρον περιζήτητοι καὶ ἱκαναὶ ἐγένοντο ἐπ' αὐτῶν πράξεις· τοῦτο δὲ διὰ τὸν ἑξῆς λόγον. Ἡ προσεχῶς συνερχομένη γενικὴ συνέλευσις τῶν μετόχων τῆς Ἑταιρίας ταύτης θὰ ἐγκαθιδρύσῃ τὸ παλαιὸν διοικητικὸν συμβούλιον, ὅπερ σύγκειται κυρίως ἐκ Γάλλων τραπεζιτῶν· τὸ ὑπάρχον ὅμως διοικητικὸν συμβούλιον, συγκείμενον ἐκ Πορτογάλλων, θεωρεῖ τοῦτο ὡς ἐθνικὴν προσβολήν, καὶ ἡ διένεξις αὕτη ἀπειλεῖ νὰ καταστῇ ζήτημα ἐθνικόν. — Ἡ συσώρευσις τῶν κεφαλαίων ἐπέδρασεν ἰδίως ἐπὶ τῶν πρωσσικῶν παγίων, τὰ ὁποῖα τιμῶνται σήμερον κατὰ 1 % περισσότερον ἢ πρὸ ὀλίγων μόνον ἑβδομάδων· οἱ περὶ τὰ χρηματιστικὰ ἀσχολούμενοι δύνανται νὰ ἐκτιμήσωσι τὴν ὑπερτίμησιν ταύτην δεόντως. Τοὺς κεφαλαιοῦχους ὅμως ἡ τοιαύτη ὕψωσις δὲν εὐχαριστεῖ, διότι οὗτοι θέλοντες νὰ διαθέσωσι τὰ χρήματά των δὲν εὑρίσκουσι μέγα συμφέρον εἰς τὰ πάγια· διὸ καὶ ἐπεδόθησαν εἰς ῥωσσικὰ χρεώγραφα, τὰ ὁποῖα ὡς ἐκ τούτου ὑπέστησαν καὶ ταῦτα σπουδαίαν ὑπερτίμησιν. Ἡ λαμπρὰ ἔκβασις τῶν ὁμολογιῶν τοῦ σιδηροδρόμου Wladikawkas ἐνθαρρύνει τὰ μάλιστα τοὺς τραπεζίτας εἰς ἔκδοσιν τοιούτων μετοχῶν, καὶ ἀπίθανον δὲν εἶναι συντόμως νὰ ἔχωμεν ἔκδοσιν δανείου ἱσπανικοῦ, ἴσως δὲ καὶ τῆς Κούβας. — Ὅ,τι κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας ἰδίως ἐπασχολεῖ τὸ κοινὸν τῶν χρηματιστηρίων εἶναι τὰ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Μαύρων συμβαίνοντα. Ἡ πόλις Χαρτοῦμ ἔπεσεν· ὁ Γόρδων εἴτε ἠχμαλωτίσθη παρὰ τοῦ Μαγδῆ, εἴτε καὶ ἐφονεύθη. Μέχρι τοῦδε ἡ τύχη του δὲν εἶναι γνωστή· καὶ ὅμως ἡ ἐντύπωσις, ἣν παρήγαγον αἱ καταπληκτικαὶ αὗται εἰδήσεις ἐπὶ τοῦ χρηματιστηρίου τοῦ Λονδίνου, δὲν εἶναι σπουδαία· ὑπετίμησαν μὲν τὰ Αἰγυπτιακὰ ὀλίγον, ἀλλ' εὐθὺς τὰ πνεύματα κατηυνάσθησαν πάλιν, διότι ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα ὅτι ἡ Ἀγγλία, ἐνισχυομένη ὑπὸ τῆς Ἰταλίας, πᾶσαν θὰ καταβάλῃ προσπάθειαν, ὅπως καταπνίξῃ τὴν ἐπανάστασιν. Ὀλίγος ἐπομένως φόβος ὑπάρχει διὰ τὰ οἰκονομικὰ τῆς Αἰγύπτου. Ὡς πρὸς τὴν διαρρύθμισιν τῶν πραγμάτων ἐν Αἰγύπτῳ ἐπικρατοῦσιν εἰδέται γνῶμαι διάφοροι· ἀβάσιμος φαίνεται ἡ εἴδησις τοῦ ἀγγλικοῦ τύπου περὶ ἱκανοποιήσεως τῶν δανειστῶν τῆς Αἰγύπτου ἐκ μέρους τῆς ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως. Κατὰ τὴν ἔκθεσιν ἣν ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ δημοσίου χρέους — ἐξαιρέσει τοῦ Ἄγγλου ἀντιπροσώπου — ὑπέβαλε περὶ τῶν ἀγγλικῶν προτάσεων, ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ ἐκ τῶν ἐσόδων τοῦ ἡνοποιημένου δανείου ὑπολειφθὲν ποσὸν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1881 βαίνει αὐξάνον, καὶ ὑπολογίζεται ἐτησίως εἰς 500 χιλ. λίρας στερλίνας· τὸ δὲ ποσὸν τοῦτο ἐπαρκεῖ πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἀναγκαιοῦντος δανείου. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἡ Ἀγγλία ζητεῖ τὴν παραχώρησιν τῶν κτημάτων τῆς Κυβερνήσεως, ἤτοι τὸ ἐν πέμπτον περίπου τοῦ ὅλου αἰγυπτιακοῦ ἐδάφους. Ἡ ἐλάττωσις τοῦ τόκου πολεμεῖται, διότι, λέγει ἡ ἐπιτροπή, οὐδεμία ἀνάγκη τούτου ὑπάρχει. Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι οἱ φορολογούμενοι τῆς Αἰγύπτου πιέζονται, πίπτει ἀπέναντι τῆς ἐκθέσεως τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν τῆς 8 Νοεμβρίου 1884, καθ' ἣν δὲν εἶναι οἱ πτωχοὶ οἱ καθυστεροῦντες τοὺς φόρους, ἀλλὰ τοὐναντίον οἱ εὔποροι· ἡ Ἀγγλία ἐπρότεινε τὴν ἐλάττωσιν τοῦ ἡνοποιημένου χρέους, διότι οἱ κεφαλαιοῦχοι αὐτῆς ὀλιγώτερον πάντων ἐνέχονται εἰς τοῦτο· ἀποδεικνύεται δὲ ἐκ τῶν ἐν Παρισίοις, καὶ ἐν Λονδίνῳ γενομένων καταβολῶν, ὅτι ἡ συμμετοχὴ τῆς Ἀγγλίας εἰς τὸ χρέος τοῦτο εἶναι τρὶς μικροτέρα τῆς συμμετοχῆς, ἣν ἔχει εἰς τὸ προνομιοῦχον χρέος.

Α.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἐλάβομεν κατ' αὐτὰς δύο κομψότατα λευκώματα τοῦ ἐν Ἀθήναις φωτογραφείου τῶν ἀδελφῶν Κυρίων Ῥωμαΐδων. Τὸ μὲν περιέχει διαφόρους τοποθεσίας καὶ ἀρχαῖα μνημεῖα τῶν Ἀθηνῶν, τὸ δέ, τὸ καὶ πολυτελέστατον, ἐν 30 πίναξι μεγάλου σχήματος τὰς διαφόρους ἀρχαιότητας τῆς Ὀλυμπίας. Ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὰ φωτογραφικὰ ταῦτα ἔργα εἶναι ἀληθῆ ἀριστουργήματα. Καὶ Ἕλληνες ἰδόντες αὐτὰ παρ' ἡμῖν τὰ ἐθαύμασαν καὶ ἐπῄνησαν διὰ τὴν ἐντέλειαν τῆς τέχνης. Ἰδίως δὲ αἱ ἀρχαιότητες τῆς Ὀλυμπίας εἶναι τόσον ἐντέχνως ἀπεικονισμέναι, ὥστε καὶ τοῦ μαρμάρου τὸ χρῶμα καὶ τοῦ ἀναλύφου τὸ ἐξέχον πιστῶς μεταδίδονται. Παρατηρῶν τις τὴν φωτογραφίαν τῆς Νίκης τοῦ Παιονίου ἢ τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους νομίζει ὅτι εὑρίσκεται οὐχὶ ἐνώπιον εἰκόνος ἀλλ' ἐνώπιον αὐτῶν τῶν λαμπρῶν τῆς ἀρχαιότητος ἔργων. Ἀπὸ καρδίας συγχαίρομεν τοῖς Κυρίοις Ῥωμαΐδαις ἐπὶ τῇ τόσον ἐπιτυχεῖ ἐκτελέσει τῶν φωτογραφημάτων, δι' ὧν διττὴν προσφέρουσι τῇ πατρίδι ἡμῶν ὑπηρεσίαν· τὸ μὲν ἀποδεικνύουσι τὴν πρόοδον τῶν ὡραίων τεχνῶν καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ δὲ ποιοῦσι γνωστὰ τοῖς κατ' ἔτος ἐπισκεπτομένοις τὴν Ἑλλάδα ξένοις τὰ ἀριστουργήματα τῶν ἡμετέρων προγόνων, τὰ ὁποῖα ἀποκομίζοντες ἐν ἀπεικονίσει εἰς τὰς πατρίδας αὐτῶν καθιστοῦσι γνωστὰ καὶ τοῖς συμπατριώταις αὐτῶν καὶ διεγείρουσιν ἐν αὐτοῖς τὸν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος θαυμασμόν.

Ὁ πρό τινων ἡμερῶν παρὰ τὴν Φλωρεντίαν ἀποθανὼν πρίγκηψ Παῦλος Δεμίδωφ, εἶχεν ἀποκατασταθῆ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1860 ἐν Παρισίοις, ἔνθα ἔζη μὲ ὅλην τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν σπατάλην, ἣν τῷ ἐπέτρεπον τὰ μεγάλα αὐτοῦ εἰσοδήματα. Ἐν τῇ τότε ἀκμαζούσῃ γαλλικῇ πρωτευούσῃ ὁρᾶσε μετ' ἄλλων πλουσίων καὶ εὐγενῶν ἀνδρῶν ὅλως ἰδιαίτερον Σύλλογον, οὗ ὁ σκοπὸς ἦτο ἡ ἀπὸ κοινοῦ κατασώτευσις ἑνὸς ἑκατομμυρίου φράγκων κατ' ἔτος, τὰ ὁποῖα αὐτὰ τὰ μέλη κατεβάλλον. Ὁ πρίγκηψ Δεμίδωφ ἦτο οἰκοθεν πλουσιώτατος, τὰ δὲ εἰσοδήματα αὐτοῦ ἐτριπλασιάσθησαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐν Φλωρεντίᾳ ζῶντος θείου του. Τὰ ἐν τοῖς Οὐραλίοις κείμενα μεταλλεῖα χρυσοῦ, ἀργύρου καὶ χαλκοῦ, ἐν τοῖς ὁποίοις εἰργάζοντο δέκα χιλιάδες ἐργατῶν, τῷ ἀπέφερον ἐτησίαν πρόσοδον 12 ἑκατομμυρίων ῥουβλίων. Τὸ 1865 ὁ πρίγκηψ ἐνυμφεύθη Ῥωσσίδα πριγκίπισσαν μεθ' ἧς ὅμως κατ' ἀρχὰς ἔνεκα τοῦ ἀτάκτου βίου του δὲν ἔζη πολὺ καλά· μετὰ παρέλευσιν ὅμως ἐτῶν τινων ὁ ἀλλόκοτος καὶ ἰδιότροπος ἀνὴρ ἠράσθη τῆς συζύγου του, ὁ δὲ ἔρως αὐτοῦ ἐγένετο τόσον σφοδρός, ὥστε ὅτε ἡ σύζυγός του ἀπέθανεν, ἀπεφάσισε νὰ ἀποχωρισθῇ ἐντελῶς τοῦ κόσμου καὶ νὰ ζήσῃ τοῦ λοιποῦ ὅλως ἀφιερωμένος εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς συντρόφου τοῦ βίου του. Ἐφόρει ἐνδύματα ἐφαρμένα καὶ παλαιά, οὐδέποτε μετεχειρίζετο τὰς ἁμάξας του καὶ ἐν ᾧ ἐν τοῖς σταύλοις του εὑρίσκοντο δύο δωδεκάδες λαμπρῶν ἵππων, οὗτος περιεφέρετο ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς Φλωρεντίας εἴτε πεζῇ εἴτε ἐν λεωφορείῳ, καὶ εἶχε τὸ ἐξωτερικὸν ἐπαίτου μᾶλλον ἢ εὐγενοῦς ἱππότου. Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς συζύγου του μεγάλα ποσὰ ἐδαπάνησεν ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν σκοπῶν, καὶ ἡ ἀγαθοεργία κατέστη αὐτῷ ἀληθὴς μανία. Μὲ τὸν θάνατον τοῦ πρίγκηπος Παύλου Δεμίδωφ ἀπώλεσεν ὁ ἡμέτερος αἰὼν ἓν τῶν ὅλως πρωτοτύπων προσώπων, οἱ δὲ πτωχοὶ τῆς Φλωρεντίας ἐστερήθησαν ἑνὸς τῶν γενναιοτέρων αὐτῶν προστατῶν.

Μόλις ἐκηρύχθη ἡ ἔναρξις τῆς διεθνοῦς Ἐκθέσεως ἐν Νέᾳ Ὀρλεάνῃ τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ἤδη ἀπειλεῖται ἡ ἐπιχείρησις αὕτη ὑπὸ οἰκονομικῆς καταστροφῆς. Τὸ συλλεγὲν ποσὸν ἑνὸς ἑκατομμυρίου δολλαρίων κατηναλώθη ἤδη καὶ ἀπέμειναν καὶ χρέη ὑπερβαίνοντα τὰς 250 χιλ. δολλαρίων. Ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκθέσεως ἤλπιζε νὰ καλύψῃ ταῦτα διὰ πλουσίων εἰσπράξεων, ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ καιρὸς ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς Ἐκθέσεως εἶναι τόσον κακός, ὥστε ὀλίγοι ἀναλόγως ἐπισκέπτονται αὐτήν. Πρεσετέθη ἐσχάτως καὶ ἀπεργία τῶν ἁμαξηλατῶν, ἥτις οὐκ ὀλίγον συνετέλεσεν εἰς τὴν παρεμπόδισιν τῶν ἐπισκεπτῶν. Νῦν δὲ ἐσυστήθη δευτέρα ἐπιτροπή, ἥτις θὰ φροντίσῃ νὰ καλύψῃ τὸ ἔλλειμα διὰ δημοσίας

συνεισφορᾶς καὶ οὕτω νὰ καταστήσῃ δυνατὴν τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἐκθέσεως.

Ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς ἐγκριτωτέρας Ἰαπωνικῆς ἐφημερίδος, Φουκοῦ Σέβας, δημοσιεύει ἐν τῷ τελευταίῳ αὐτῆς ἀριθμῷ προκήρυξιν πρὸς τοὺς συμπολίτας του, δι' ἧς παρακινεῖ αὐτοὺς νὰ παρατηθῶσι τῆς λατρείας τῶν εἰδώλων καὶ ν' ἀσπασθῶσι σύσσωμοι τὸν Χριστιανισμόν, ἀφ' οὗ ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ἰαπωνίας πλήρη ἐκήρυξεν ἐν τῷ κράτει αὐτοῦ ἐλευθερίαν τῆς θρησκείας. "Ἀφ' οὗ, λέγει ὁ δημοσιογράφος, παρεδέχθημεν τὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὸν τρόπον τοῦ βίου τῶν Εὐρωπαίων, ὀφείλομεν νὰ ποιήσωμεν καὶ τὸ τελευταῖον ὄθμα, καὶ νὰ παραδεχθῶμεν καὶ τὴν θρησκείαν αὐτῶν." Συγχρόνως δὲ ὁ ἀνεπτυγμένος συντάκτης διακηρύττει, ὅτι θέλων νὰ δώσῃ τὸ καλὸν παράδειγμα θὰ βαπτισθῇ προσεχῶς μεθ' ὅλης τῆς οἰκογενείας του, παραδεχόμενος τὸν ἀγγλικανικὸν δόγμα.

Τέσσαρα μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Ἀγγλίας ἐκδίδουσι καὶ αὐτὰς ἔργα των, καὶ πρῶτον μὲν ὁ πρίγκηψ Ἀλφρέδος, δοὺξ τοῦ Ἐδιμβούργου, ὅστις εἶναι ἄριστος βαρβιτιστής, ἐκδίδει Συλλογὴν ποιημάτων "Ἄσματα βαρβιτιστοῦ", τὰ ὁποῖα ἀφιέρωσεν εἰς τὴν σύζυγόν του. Ὁ γαμβρὸς τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας, μαρκήσιος Λόρν, ἑτοιμάζει βιβλίον, φέρον τὸν τίτλον "Εἰκόνες ἐκ Παναμᾶ". Τέλος δὲ οἱ δύο υἱοὶ τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλίας δημοσιεύουσιν ὅσον οὔπω περιγραφὴν τῆς τελευταίας αὐτῶν περιηγήσεως. Ἀνέκαθεν διεκρίνοντο τὰ μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Ἀγγλίας διὰ τὰς φιλολογικὰς αὐτῶν γνώσεις.

Συνήθως οἱ τῶν Πανεπιστημίων φοιτηταὶ δίδουσι μεταξὺ τοῦ 20—30 ἔτους τῆς ἡλικίας των τὰς διδακτορικὰς των ἐξετάσεις· ἀλλὰ φοιτητής, ἀναγορευόμενος διδάκτωρ ἐν ἡλικίᾳ 74 ἐτῶν, εἶναι πρᾶγμα σπάνιον. Ὁ νέος οὗτος διδάκτωρ τῆς ἰατρικῆς, ὀνόματι Schultheiss, ἐνεγράφη τὸ πρῶτον ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βερολίνου ἐν ἔτει 1833, ὅπου μέχρι τοῦ 1837 ἐσπούδασε θεολογίαν. Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1837 μέχρι τοῦ 1881 διέμεινεν ὡς ἱεραπόστολος ἐν τῇ νοτίῳ Ἀφρικῇ πειρώμενος νὰ προσηλυτίσῃ εἰς τὸν χριστιανισμὸν τοὺς ἀγρίους τῶν μερῶν ἐκείνων. Τὸ 1881 ἐπέστρεψεν εἰς Βερολῖνον, ἐνεγράφη ἐκ δευτέρου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον φοιτητής, καὶ μετὰ τετραετῆ εὐδόκιμον σπουδὴν τῆς ἰατρικῆς ἔλαβε τὸ διδακτορικὸν πτυχίον· ἤδη δὲ ἑτοιμάζεται νὰ ὑποστῇ καὶ τὰς πρακτικάς του ἐξετάσεις, μεθ' ὃ μεταβαίνει πάλιν εἰς τὴν νότιον Ἀφρικήν, δευτέραν αὐτοῦ πατρίδα, ἔνθα διανοεῖται τὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἰατροῦ.

ΩΡΑΙ ΣΧΟΛΗΣ.

Αἴνιγμα 289.

Γενναῖος ἤμην Στρατηγὸς
εἰς παλαιὸν αἰῶνα·
Τὴν χώραν μου ἐδόξασα
μὲ εὐκλεῆ ἀγῶνα·
Καλῶς τῇ ἐκυβέρνησα
ἐπὶ πολὺ τὸ σκάφος·
Πλὴν ἀτυχῶς ἐν ξένῃ γῇ
μ' ἐσκάπτετο ὁ τάφος.

Ἐὰν τὸ πρῶτον ἥμισυ
τοῦ ὅλου μου χωρίσῃς.
Θεὰν νὰ εὕρῃς ἐν ἀρχῇ
βεβαίως δὲν θ' ἀργήσῃς.

Γρ. Γ. Δρόσος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Αἴνιγμα 290.

Ἐκ τῶν δώδεκα υἱῶν μου
εἰς καὶ μόνος ἔτι ζῇ.
Εἰς τὸ γῆρός μου καὶ οὗτος
τελευτᾷ μ' ἐμὲ μαζύ.

Μ. Μ. ἐν Ζιμνίτσῃ.

Αἴνιγμα 291.

Ἀνατολίτης τὸ πρωΐ
καὶ Δυτικὸς τὸ βράδυ,
Τὸ γύρω-γύρω παίζομεν
ἐγὼ καὶ τὸ σκοτάδι.

Ὁ αὐτός.

Πρόβλημα 292.

*η *ε* *ω*ε*α *αι*ε* ε*ι *ε*α*αι*ι ο*ο**ο
ε* *ε* *ο*α*ε*ε* ε* *υιεε* η*ου**ε*

Ἐλλείπουσι τὰ σύμφωνα.

Θ. Π. Οἰ, Ε. Α. Δ. ἐν Ῥενίῳ.

Πρόβλημα 293.

* * * * Ἀναπληρωθήτωσαν οἱ ἀστερίσκοι διὰ
* * * * γραμμάτων, οὕτως ὥστε καὶ καθέτως
* * * * καὶ ὁριζοντείως ν' ἀναγινώσκωνται
* * * * τέσσαρες λέξεις, σημαίνουσαι οὐσίαν
ῥευστήν, ἄνδρα φονευθέντα ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του,
πόλιν ἱερὰν ἔθνους τινος καὶ ἀναγκαιοτάτην
τροφήν.

Ν. Μουσούρης, ἐν Βερδιάνσκ.

Πρόβλημα 294.
Ἀριάδνειος μίτος.

λω	ῥῃ	χει	ἡ	νος	εἶ	που	Καὶ
Λὺ	ζω	μέ	ἐ	τρὶ	μου	Λὺ	μαι
μ' εἰ	θο	μου	ρᾶε	γω	τῆς	το	Ὅ
Τῆς	τὸ	ν' ἡ	που	μὲ	μει	τὸ	τὸ
με	τά	ξῃ	κυρ	αὸ	ἐ	μι	μέλ
ἐλέ	μοι	Ὅ	νος	τρέ	του	ἐλέ	κα
πο	λὰ	αἱ	τὸ	με	τὸ	λου	τὰ
ἀμ	πειε	Τὸ	κα	μου	πο	λὰ	πειε

Ἰ. Κ. Γρουμπός, ἐν Γαλαζίῳ.

ΛΥΣΕΙΣ.

Αἰνίγμ. 283.
Ἐξουσία — οὐσία.

Αἰνίγμ. 284.
ὁ — πή = ὀπή.

Προβλήματος 285.

Ἡ ὥρα εἶναι μὲν βραδεῖα, ἀλλ' ἠχεῖ·
Ἡ δὲ ἐκδίκησις χωλή, πλὴν ἐπέρχεται.

Προβλήματος 286.

Κ ὑθαιρών,
Ο σσα,
Λ ημήτηρ,
Ρ έα,
Ο ἴτη
Ν πειώ.

Προβλήματος 287.

Κ
Υ Α Η
Ε
Ρ Ο Ω
Ν Ι Κ Ο Μ Α Χ Ο Σ
Σ Ε Ν
Ν
Α Η Ρ
Σ

Προβλήματος 288.

Ἐν ταῖς ἐλευθέραις πόλεσιν ἀναφαίνονται οἱ μεγάλοι ἄνδρες.

Ἔλυσαν· Τὸ 270 ὁ κ. Ἰ. Μ. Α. ἐν Λονδίνῳ· τὰ 276—278 ἡ Κυρία Ἑλένη Χατέογλου ἐν Σμύρνῃ· τὰ 276, 277 ὁ κ. Ἰ. Κομβόπουλος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ὁ κ. J. Gibson ἐν Swaynesthorpe (Ἀγγλίας)· τὸ 277 ἡ δεσποινὶς Ἑλένη Ν. Ὑζιρού ἐν Καΐρῳ· τὰ 276—279 ὁ κ. Γρ. Γ. Δρόσος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· τὰ 276, 277, 278, 281 ὁ κ. Πασχάλης Χ. Παπάζογλους ἐν Σουφλίῳ· τὸ 279 ὁ κ. Θεμ. Π. Οἰκονομόπουλος ἐν Ῥενίῳ· τὰ 283, 284 Χ. ἐν Βουκουρεστίῳ· τὰ 283, 284, 288 ἡ Κυρία Βασ. Δ. Βότη ἐν Τεργέστῃ· τὸ 288 ὁ κ. Β. Ε. Βασιλᾶς ἐπίσης· τὸ 284 ἡ δεσποινὶς Ἑλένη Α. Λότσικα ἐν Γαλαζίῳ, ὁ δὲ κ. Δ. Ν. Φραγκόπουλος ἐπίσης, ἐμμέτρως οὕτως·

Ἀναμεταξύ των' κεῖ
Λέγουν τότ' οἱ ποντικοί·
Δὲν εἶναι σ' ἐμᾶς 'ντροπή
Ἐδῶ πέρα νὰ κλεισθοῦμεν,
Κι' ἀπὸ πεῖνα νὰ χαθοῦμεν;
Μπά! κ' ὁ κόσμος τί θὰ 'πῇ!
Ἀπρός! ὦ φίλε ἐργασθῶμεν,
Ἔλα, ἔλα μὴ ἀργῶμεν
Καὶ ἂς κάμωμεν ΟΠ(ή).

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κ. Χ. Μ. εἰς **Θεσσαλονίκην**. Τὸ τίμημα δὲν ἐλάβομεν εἰσέτι καίτοι προηγηθείσης εἰδοποιήσεως ὑμῶν· φροντίσατε παρακαλοῦμεν περὶ τούτου. — κ. **Π. Μ. Βράϊλαν**. Ἡ εἰκὼν τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Ναοῦ τῆς Βραΐλας εἶναι ἑτοίμη καὶ δημοσιευθήσεται προσεχῶς. Ἐλησμονήσατε τὰς ἰδιαιτέρας πληροφορίας, ἃς ἐζητήσαμεν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν εὐμενῆ ὑμῶν κρίσιν. Συμφωνοῦμεν πρὸς τὴν γνώμην σας ὡς πρὸς τὸ αἰνιγματοῦδες ποίημα. — κ. **Μ. Ζ.** εἰς **Κωνσταντινούπολιν**. Ἐπαινοῦμεν τὸν πόθον ὑμῶν τοῦ νὰ ἴδητε ἐν τῷ "Ἑσπέρῳ" καί τινας εἰκόνας τῆς ἰδιαιτέρας ὑμῶν πατρίδος, Χίου, καὶ εὐχαριστῶ ἀναγγέλλομεν ὑμῖν, ὅτι αἱ εἰκόνες, ἑτοιμασθεῖσαι ἤδη κατὰ πιστὰ πρότυπα, δημοσιευθήσονται λίαν προσεχῶς μετὰ ἐκτενοῦς καὶ λεπτομεροῦς περιγραφῆς τῆς ὡραίας νήσου. — κ. **Μ. Μ.** εἰς **Ζμνίτσαν**. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ἀποστολάς· ἀπορροῦμεν πῶς δὲν ἐλάβετε τὰ τιμολόγια· θέλομεν γράψει τὰ δέοντα. — κ. **Ε. Γ.** εἰς **Νεάπολιν**. Τὴν "Ν. Ἐφημερίδα" λαμβάνομεν τακτικῶς ἐξ Ἀθηνῶν· οὐχ ἧττον εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὴν καλὴν φροντίδα. Εἴθε νὰ εἴχε τὸ παντοῦ τόσον προθύμους ἀνταποκριτάς! — κ. **Δ. Κ.** εἰς **Ἀθήνας**. Ἀνταποκριτὴς τοῦ "Ἑσπέρου" ἐν Ἀθήναις εἶναι ὁ κ. Κλεάνθης Ἰ. Ζάνος, οὗ τὸ ὄνομα καὶ ἀναφέρεται ἐν τῷ Καταλόγῳ τῶν πρακτόρων· παρακαλοῦμεν νὰ λάβητε ὑπ' ὄψιν τὸ τοιοῦτον. — κ. **Ν. Ξ.** εἰς **Ἀλεξάνδρειαν**. Οὐδεμίαν γνῶσιν ἔχομεν τοῦ πράγματος.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — **ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STRASSE 19. LEIPZIG.**

Παρακαλοῦνται οἱ ἐπιστέλλοντες πρὸς τὸν Ἕσπερον νὰ πέμπωσι τὰ χειρόγραφα καθαρῶς γεγραμμένα, τὰ ὁποῖα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ ΑΥΣΤΡΟ-ΟΥΓΓΡΙΚΟΥ ΛΟΥΔ.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Τεργέστης·

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΙΝΔΙΩΝ ΚΑΙ ΚΙΝΑΣ (διὰ τῆς διώρυγος Σουέζ), εἰς Χόγκ-Κόγκ, διὰ Βρεντησίου, Πόρτο-Σαΐδ, Ἄδεν, Βομβάης, Κολόμβου, Πέναγγ καὶ Σιγγαπώρης τῇ α΄. ἑκάστου μηνὸς εἰς τὰς 4 μ. μ.

Εἰς Καλκούτταν διὰ Πόρτο-Σαΐδ, Σουέζ, Ἄδεν καὶ Κολόμβου τῇ 15 Ἰανουαρίου, 15 Φεβρουαρίου, 15 Μαρτίου, 15 Αὐγούστου, 15 Σεπτεμβρίου, 15 Ὀκτωβρίου, 15 Νοεμβρίου καὶ 15 Δεκεμβρίου εἰς τὰς 4 μ. μ.

Ἐπὶ τῆς γραμμῆς Τεργέστης-Βομβάης τὰ ἀτμόπλοια θέλουσι διανύει 10 μίλια τὴν ὥραν, μεταξὺ δὲ Βομβάης καὶ Χόγκ-Κόγκ 9 μίλια.

ΓΡΑΜΜΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ. Ἑκάστην Παρασκευὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κερκύρας (συγκοινωνία πρὸς τὸ Πόρτο-Σαΐδ καὶ τὴν Συρίαν).

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΗΣ. Ἑκάστην Τρίτην εἰς τὰς 4 μ. μ. εἰς Ἑλλάδα μέχρι Σμύρνης, ἐναλλὰξ διὰ Φιουμίου, Βρεντησίου, Πειραιῶς, καὶ διὰ Ἀγκῶνος κτλ.

Τὴν Τετάρτην (ἑκάστην δευτέραν Τετάρτην ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου) τῇ 6 μ. μ. εἰς Φιούμιον, Κέρκυραν, Πάτρας, Κατάκωλον, Καλάμας, Πειραιᾶ, Θεσσαλονίκην, Θεσσαλίαν μέχρι Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸ Σάββατον τῇ 2 μ. μ. εἰς Κωνσταντινούπολιν μὲ προσέγγισιν εἰς Κέρκυραν καὶ Πειραιά· εἶτα δὲ ἐκ Πειραιῶς εἰς Σύρον, Κρήτην, Σμύρνην, Συρίαν, Θεσσαλίαν, καὶ διὰ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Εὐξείνου Πόντου (τῆς μαύρης θαλάσσης) καὶ τοῦ Δουνάβεως.

ΕΙΣ ΤΥΝΙΔΑ κατὰ δεκαπενθημερίαν, τὴν Πέμπτην ἀπὸ τῆς 4 Ἰανουαρίου εἰς τὰς 4 μ. μ. διὰ Ἀγκῶνος, Βάρης, Βρεντησίου, Μεσσήνης, Κατάνης, Συρακουσῶν καὶ Μελίτης (Συγκοινωνία ἐν Ἀγκῶνι διὰ Φιούμιον καὶ ἐκ Φιουμίου).

Εἰς ΔΑΛΜΑΤΙΑΝ τὴν Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον ἑκάστης ἑβδομάδος.

Πλειοτέρας πληροφορίας δίδει ἡ ἐν Τεργέστῃ Διεύθυνσις καὶ τὸ Γενικὸν Πρακτωρεῖον τοῦ αὐστρο-ουγγρικοῦ Λόυδ ἐν Βιέννῃ (Schwarzenberg-Platz ἀρ. 6).

[20

für Familien und Lesecirkel, Bibliotheken, Hotels, Cafés und Restaurationen.

Illustrirte Zeitung

Probe-Nummern gratis und franco.

Abonnements-Preis vierteljährlich 6 Mark. — Zu beziehen durch alle Buchhandlungen und Postanstalten.

Expedition der Illustrirten Zeitung in Leipzig.

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΠΛΟΥΤΗ.

Τὸ μοναδικὸν τοῦτο σύγγραμμα, ἀπαραίτητον εἰς πάντα Τραπεζίτην, Κεφαλαιοῦχον, Συμβολαιογράφον, καὶ ἐν γένει εἰς πάντα κάτοχον γραμματίων λαχείου, περιέχει.

α΄.) Ἐπίσημον καὶ ἀκριβῆ Κατάλογον ὅλων τῶν ὁμολογιῶν μετὰ λαχείου. Αὐστριακῶν, Γερμανικῶν, Γαλλικῶν, Ἰταλικῶν, Βελγικῶν, Ῥωσσικῶν, Ἑλβετικῶν, Τουρκικῶν, Ἑλληνικῶν, Ῥωμουνικῶν κτλ., αἵτινες ἐκληρώθησαν ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτῶν κληρώσεως μέχρι 31. Ὀκτωβρίου 1884 καὶ δὲν ἐπαρουσιάσθησαν ἀκόμη πρὸς ἐξαργύρωσιν.

β΄.) Τοὺς Καταλόγους ὅλων τῶν αὐστριακῶν καὶ ούγγρικῶν ὁμολογιῶν, ἐφ' ὧν ἐγένετο κατάσχεσις.

γ΄.) Πληροφορίας ἀκριβεῖς περὶ τοῦ χρόνου τῶν κληρώσεων, περὶ τῆς αξίας τῶν λαχνῶν, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τίτλων, ἀξίας τῶν τοκομεριδίων, τοῦ χρόνου καθ' ὃν γίνονται αἱ πληρωμαὶ αὐτῶν, καὶ ἐν γένει πάσας τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας.

Ἓν ἀντίτυπον φρ. 3,50. Πέντε ἀντίτυπα φρ. 15.

Ἀπευθυντέον διὰ συναλλαγματικῆς ἢ καὶ γραμματοσήμων **Au Moniteur de la Chance universelle. Vienne** (Autriche).

ΑΓΝΗΣ ΣΜΙΘ

ΒΛΕΜΜΑΤΑ

ΕΠΙ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΒΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΟΠΙΟΓΡΑΦΙΑΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ·

Τρικυμία ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ Ὠκεανῷ — Πρῶται ἐντυπώσεις ἐν Ἀθήναις — Ἐν Ἀθήναις — Τὸ Σούνιον καὶ ὁ Ὑμηττός — Ὁ Μαραθὼν καὶ ἡ Αἴγινα — Ὁ ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου καὶ ἡ Ἀκροκόρινθος — Αἱ Μυκῆναι καὶ ἡ Ἀργολικὴ πεδιάς — Ἐν Σπάρτῃ — Παρὰ τὸν Ταΰγετον — Ἐπὶ τῆς Ἰθώμης — Τὸ Πάσχα ἐν μονῇ — Ἀπὸ τῆς μονῆς εἰς Κρέκι — Ἐν Ὀλυμπίᾳ — Ἀπ' Ὀλυμπίας εἰς Μέγα Σπήλαιον — Ἐκδρομὴ εἰς τὴν Στύγα — Ἑλληνικὴ φιλοξενία — Δυσχέρειαι — Θύελλα ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ — Ἀπὸ τοῦ Παρνασσοῦ εἰς Κέρκυραν — Ἡ γλῶσσα καὶ ὁ χαρακτὴρ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων — Τρόπος τοῦ περιοδεύειν ἐν Συρίᾳ καὶ ἐν Ἑλλάδι.

Μετάφρασις Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΥ.

Τὸ παρὸν βιβλίον, ἐκ 16 τυπογραφικῶν φύλλων εἰς σχῆμα μεγάλου 8ου συγκείμενον, καὶ περιέχον πολλὰς καλλιτεχνικὰς εἰκόνας καὶ χάρτην τῆς Ἑλλάδος, ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπὶ τούτῳ κατασκευασθέντα, ἐκδίδεται κατ' αὐτὰς κομψῶς καὶ πολυτελῶς δεδεμένον.

Τιμὴ Φράγκων 7.

ΕΝ ΛΕΙΨΙΑι ΤΥΠΟΙΣ Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ.

M. MINGHETTI.

Τὰ πολιτικὰ κόμματα καὶ ἡ τούτων ἐπέμβασις εἰς τὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς διοικήσεως.

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ καὶ εἰσαγωγὴ

Γ. Μικονίου

διδάκτορος τῆς Νομικῆς.

ΕΝ ΛΕΙΨΙΑι

W. DRUGULIN

1885.

Εὕρηται παρὰ τῷ τυπογραφείῳ W. Drugulin ἐν Λειψίᾳ, καὶ τιμᾶται φράγκων 5.

ΜΙΛΤΩΝΟΣ

ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

ἔμμετρος μετάφρασις

Ἀλεξάνδρου Σ. Κάσδαγλη.

Ἔκδοσις πολυτελὴς μετὰ εἰκόνων

ὑπὸ

Gustave Doré.

Ἐν Λειψίᾳ

1884.

W. DRUGULIN.

Ἐκδίδεται κατὰ τεύχη· τιμὴ ἑκάστου τεύχους μάρκαι 2.

Συντάκτης· Δρ. Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑι. ELSTER-STR. 19.

Χαρτοπωλεῖον· Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίνῳ, Φραγκοφόρτῃ καὶ Λειψίᾳ. — Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν Λειψίᾳ.